

ပျော်စောင်ပျော်ရွှင်အေးတယ်

(ချစ်စရာဟာသများ)

ဘောင်ထွန်းပေါ် (စုဆောင်းပြုစုသည်)

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်	- ၄၀၀၃၄၂၀၄၁၂
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်	- ၄၀၀၆၀၈၀၈၁၂
ပုံနှိပ်ခြင်း	- ဗထမအကြိမ် ၂၀၁၂-ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ
စာပိုဒ်ရေ	- ၅၀၀
ဘန်ဖိုး	- ၃၀၀ ကျပ်
မျက်နှာဖုံးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်သူ	- ဦးအောင်သန်းစိုး လှိုင်ရောင်စုံပုံနှိပ်တိုက် (မြ-၀၇၉၂၆) အမှတ်-၂၇၃၊ ၃၉-လမ်း ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။ ဖုန်း- ၂၅၃၄၁၈
ဥတ်ဝေသူ	- ဒေါ်သင်းသင်းမွန် သင်းစာပေ (မြ-၀၄၂၃၂) အမှတ်-၁၀၊ ရတနာမြိုင်လမ်း၊ ကမာရွတ်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
စဉ်သူ	- အောင်ရွှေစံ (ရွက်ကျီပင်ပေါက်စာစဉ်ပြန့်ပွားရေး) ဖုန်း ၈၅၅၁၀၉၀

CIP- ၈၀၈-၈၄

အောင်ထွန်းပေါ်

ပျော်တောင်ပျော်သေးတယ်နှင့် ချစ်စရာဟာသများ

သင်းစာပေ၊ ၂၀၁၂။

၁၂၈-စာ၊ ၁၀.၅x၁၆ စင်တီမီတာ

(၁) ပျော်တောင်ပျော်သေးတယ်နှင့် ချစ်စရာဟာသများ

မြန်မာ့နိုင်ငံတော်

ဘောင်ထွန်းပေါ်

(စုဆောင်းပြုစုသည်)

ပျော်တောင်ပျော်သေးတယ်

နှင့်

(ချစ်စရာဟာသများ)

ပြည်လုံးကျွတ်ပြန့်ချိရေး

ရွက်ကျပ်ပင်ပေါက်စာစဉ်ပြန့်ပွားရေး

အမှတ်-၃၃၆၊ ၇-လမ်းသွယ်၊ ဗဟိုရိပ်ခန်းမ-အပိုင်း(၄)

ငမိုးရိပ်ရပ်ကွက်၊ သင်္ဃန်းကျွန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့၊ ပုန်း-၀၅၅၁၀၉၀

အောင်ကျွန်းဂေါ် (စုစောင်းပြုစုထည်)

မာတိကာ

◆	ပေါ့ပါးပျော်ရွှင်ခရီးနှင့် (အမှာ)	
၁။	အစကတည်းကလုပ်ပါလား	၁
၂။	ဆရာသဘောကိုပြောပါ	၂
၃။	စိုက်ပျိုးလို့ကတော့ဗျာ	၃
၄။	ရပါတယ်	၄
၅။	ပြီးတော့လဲ	၅
၆။	ဘယ်များလျှောက်သွားနေခဲ့လို့လဲဗျာ	၆
၇။	ကောင်းသတင်း	၇
၈။	ရှေ့နေဖြေပါ	၈
၉။	ဂုဏ်ပြုလွှာ	၁၀
၁၀။	ကြားချင်တဲ့အဖြေ	၁၁
၁၁။	ဟဲလို	၁၂
၁၂။	နားလည်ပေးပါ	၁၃
၁၃။	ဖြစ်ပုံများ	၁၄
၁၄။	ဒါကြောင့်ပါ	၁၅
၁၅။	ကောင်းပေကုထုံး	၁၆

မာတိကာ

၁၆။	ဖြစ်ရပ်များ	၁၇
၁၇။	မင်းဘာတတ်နိုင်သေးလဲ	၁၈
၁၈။	ဒီလိုပါခင်ဗျာ	၂၀
၁၉။	သတိထားပါ	၂၁
၂၀။	အဓိကက	၂၂
၂၁။	ဒီလိုလုပ်လေ	၂၂
၂၂။	ကျွန်မကိုနားလည်ပေးပါ	၂၃
၂၃။	ဆောရီး	၂၆
၂၄။	ဆောရီးပါဗျာ	၂၆
၂၅။	ဒီလိုလေ	၂၇
၂၆။	ကဲ	၂၈
၂၇။	ဒီလိုလုပ်ရအောင်လေ	၂၈
၂၈။	သို့ကြောင့်ခက်တယ်	၂၉
၂၉။	ဗျာ	၃၀
၃၀။	ဟေ	၃၀
၃၁။	သို့အတွေး	၃၁

မာတိကာ

၃၂။	သူထက်သူလူစွမ်းကောင်း	၃၂
၃၃။	ကိုယ့်အကြောင်း	၃၃
၃၄။	ကယ်နိုင်ရင်ကယ်ပါအုံး	၃၄
၃၅။	လုပ်လိုက်လေကြာသလားလို့	၃၅
၃၆။	ဝမ်းလည်းနည်းပါတယ် ဝမ်းလည်းသာပါတယ်	၃၆
၃၇။	လာမကြောနဲ့မောသွားမယ်	၃၇
၃၈။	ပျောက်တော့ပျောက်ပါတယ်	၃၈
၃၉။	ကိုယ့်အကြောင်းသူအကြောင်း	၃၉
၄၀။	အရူးပါး	၄၀
၄၁။	အဆိပ်ရှိလား	၄၁
၄၂။	ကူညီပါ	၄၂
၄၃။	အားပေးပါကူညီပါအုံး	၄၃
၄၄။	အကြောင်းတရား	၄၄
၄၅။	ဒီလိုပါလေ	၄၆
၄၆။	နောက်တစ်ခါလာပါပြီဟေ့	၄၇
၄၇။	ဒါတော့မလွယ်ပါ	၄၈

မာတိကာ

၄၈။	လက်တွေ့အဟော	၄၉
၄၉။	သားကယ်ပေလို့	၅၀
၅၀။	သူတို့အကြောင်း	၅၀
၅၁။	ဒီလိုပါ	၅၁
၅၂။	ကောင်းပါတယ်	၅၂
၅၃။	ဒါဆိုရင်ကော	၅၃
၅၄။	ဒီလိုလေ	၅၄
၅၅။	ခက်တယ်ဆိုတာ	၅၆
၅၆။	စိတ်ချပါ	၅၇
၅၇။	စစ်ဆေးပေးပါကူညီပါဦး	၅၈
၅၈။	မင်းကလွဲရင်	၅၉
၅၉။	ဒီလိုလုပ်လေ	၆၀
၆၀။	လုပ်ချင်တာကဒါမျိုးလေ	၆၁
၆၁။	ဖြစ်ရလေရှင်	၆၂
၆၂။	ဒါကတော့	၆၃
၆၃။	ဒီလိုပဲပါလေ	၆၄

မာတိကာ

၆၄။	လုပ်ပေးပါဆရာရယ်	၆၄
၆၅။	စိုးရိမ်လို့ပါ	၆၅
၆၆။	လူကြံ့ရင်ခံနိုင်ရောလား	၆၆
၆၇။	အဓိက၊ က	၆၇
၆၈။	ခင်ဗျားနှယ်ဗျာ	၆၉
၆၉။	လုပ်လိုက်လေကြာသလားလို့	၇၀
၇၀။	အမျိုးအစား	၇၁
၇၁။	အိုဘယ်နှည်းပြဆရာ	၇၂
၇၂။	ဖြစ်သင့်တာကြာပြီ	၇၃
၇၃။	ဆန္ဒက ရှိပါတယ်	၇၅
၇၄။	ကျွန်တော့်ရည်မှန်းချက်	၇၆
၇၅။	အချိန်ပြည့်သွားလို့ပါ	၇၇
၇၆။	မြွေမြွေချင်းတော့ ခြေမြင်တယ်	၇၉
၇၇။	အစက...တို့ မပြောလား	၈၀
၇၈။	စာပို့သမား ကိုစိမ်းကား	၈၁
၇၉။	ကျွန်တော့်ကိုကယ်ပါ	၈၂

မာတိကာ

၈၀။	ဟာသဆိုတာဟာ	၈၃
၈၁။	ဇာဂနာနဲ့ထောင်ဆိုတာဟာ	၉၀
၈၂။	ဒါဆိုရင်တော့	၉၅
၈၃။	မှားပါတယ်	၉၆
၈၄။	ဧရာမသတ္တိရှင်	၉၇
၈၅။	အရေးပေါ်	၉၈
၈၆။	မှားပါတယ်လေ	၉၈
၈၇။	တချို့ကတော်ကြတယ်	၉၉
၈၈။	စိုးရိမ်တတ်ရန်ကော	၁၀၀
၈၉။	အရေးထားလေးစားပါတယ်	၁၀၁
၉၀။	ကျွန်တော့်ရဲ့အဖေပါခင်ဗျာ	၁၀၂
၉၁။	ပျော်တောင်ပျော်သေးတယ်	၁၀၃
၉၂။	ဒီလိုပါခင်ဗျာ	၁၀၇
၉၃။	ပြည့်တဲ့ဆုက မပြည့်ပါ	၁၀၉
၉၄။	မမိုက်ပါရပါစေနဲ့	၁၁၁
၉၅။	ဒါဆိုအတော်ပဲ	၁၁၃

ပေါ့ပါးပျော်ရွှင်ခရီးနှင့်(အမှာ)

လူသားရဲ့စိတ်ဟာ အိမ်တစ်လုံးနဲ့ တူတယ်။ ပိုင်ရှင်က လှပအောင် ပြင်ဆင်ထားရပါတယ်။ ဒါကြောင့် တစ်စုံတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝဟာ နွေးထွေးမှုကင်းမဲ့ပြီး ဘာမှမရှိဘူးလို့ ဆိုခဲ့ရင်တော့ သူဟာ ဘယ်သူ့ကိုမှ အပြစ်မတင်သင့်ပါ...။ သူ့ကိုယ်သူသာ အပြစ်တင်သင့်ပါတယ်။

(လူးဝစ်အာဟော)

ဒါဟာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်နေနှလုံးသွင်းမှုအပေါ်မှာ ဘဝဟာ ရှင်သန်နေရတတ်တာကို ဆိုလိုတာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် မိမိတို့ ကိုယ်တိုင် နှလုံးသွင်းကောင်းကြဖို့ရဟာ အဓိကပဲ ဆိုတာပါ...။

တစ်ခါ ဟာသတစ်ပုဒ်မှာ...

ကျောင်းဆရာမမေး - 'ဆော်လမွန်ဟာ ဘာကြောင့် ကမ္ဘာပေါ်မှာ ပညာအရှိဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ရတာလဲကွယ်...'

ကျောင်းသားဖြေ - 'မယားတွေ အများကြီးရှိလို့ပါဆရာမ'

ကျောင်းဆရာမမေး - 'ဟင်.. မယားတွေအများကြီးရှိတာနဲ့ ဘယ်လို ကြောင့် ပညာအရှိဆုံးသူ ဖြစ်ရတာလဲကွယ်'

ကျောင်းသားဖြေ - 'ဒီလိုပါ အဲဒီလောက်မယားတွေအများကြီးကြားထဲ မှာ ပြဿနာမတက်အောင် နေဖို့ဆိုတာ ဉာဏ်ကို လွှာသုံး ရမှာပေါ့...။ ဉာဏ်ကို လွှာသုံးရင်းသုံးရင်းနဲ့ သွေးဖန်များလာတဲ့ဓားထက်သလိုပေါ့...။ သူဟာ ပညာတွေ အရမ်းကြီးရှိလာရတာနေမှာပေါ့'

ပြီး... မင်းသုဝဏ်ရဲ့ (လိယာမင်းကြီး)ထဲက သမီးကြီးနှစ်ယောက်ကို အာဏာခွဲခဲ့ပေးတာကြောင့် အရူးတော်ပြောပုံကတော့...

'ကြက်ဥကို အလယ်က ပိုင်းလိုက်ပြီး အထဲကအဆန်ကို စားပစ်လိုက်ရင် ကြက်ဥခွံ သရဖူနှစ်ခုရရော မဟုတ်လား...။ မင်းကြီးဟာ သရဖူတော်ကို အလယ်ကပိုင်းပြီး နှစ်ပိုင်းလုံးကို ပေးပစ်လိုက်တော့ ကိုယ့်မြည်းကိုယ်ထမ်းပြီး ရွာလယ်မှာ လျှောက်ရတော့တာပေါ့...။ ရွှေသရဖူတော်ကို ပေးလိုက်တုန်းကများ မင်းကြီးရဲ့သရဖူထိပ်ပြောင်ထဲမှာ ဘာညာဏ်မှရှိပုံမရပါဘူး'

ရေးထားတာ ဖတ်ရပါတယ်...။ စိတ်ဝင်စားစရာစာတွေထဲက ဆရာတော်ဦးဇောတိကကလည်း...

'ကိုယ့်ဘဝကို ကိုယ်ရှင်းလင်းပြတ်သားစွာ ဦးဆောင်နိုင်မှုနဲ့အတူ ပျော်ရွှင်မှုဆိုတာ ဖြစ်လာတယ်' ရေးထားပါတယ်။

နောက်တစ်ပုဒ်မှာလဲ ဆရာတော်က...

'စိတ်ကြည်လင် ရွှင်လန်းချင်ရင် လူတွေအပေါ်မှာ သဘောထားမှန်မှန်ထားဖို့ လိုတယ်...။ လူတွေကို နားလည်ဖို့လိုတယ်...။ လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ လူလောကထဲမှာ နေရတာ လူတွေနဲ့အဆင်ပြေအောင် ဆက်ဆံတတ်မှ ဖြစ်မယ်...။ လူတွေနဲ့ ကင်းအောင်နေလို့မဖြစ်ဘူး...။ ကင်းအောင်နေလိုက်ရင်လဲ ကိုယ့်ဘဝဟာ သိပ်ကျဉ်းမြောင်းသွားမယ်' ဆိုထားပါတယ်။

နောက်စာတစ်ပုဒ်မှာလဲ ဆရာတော်က...

'စိတ်ဆိုတာ အင်မတန် ထူးဆန်းပါတယ်...။ မပျော်မရွှင် ဖြစ်နေ

ပျော်တောင်ပျော်သေးတယ် နှင့် ချစ်စရာဟာသပျား

ရတာကိုပဲ အဓိပ္ပါယ်ရှိတယ်လို့ ထင်နေပြီး ကြိုက်နေတဲ့သူတွေ အများကြီး ရှိပါတယ်...။ အပြစ်တွေကိုမြင်ပြီး မကျေမနပ်ဖြစ်နေတာ...။ စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်နေတာ...။ ဉာဏ်မရှိတဲ့သူတွေဟာ အပြစ်တွေ ချို့ယွင်းချက်တွေကို မမြင်ကြဘူးလို့ ဒီလိုတချို့ယူဆတယ်...။ ပြီးတော့ သူများကို အပြစ်တင်နေရတာ၊ စိတ်ထဲမှာ သူများကို စိတ်ဆိုးနေရတာဟာ သူတို့ကိုဒဏ်ခတ်နေတာ တစ်မျိုးဖြစ်တယ်...။ ဒီလိုအပြစ်တွေကိုမြင်ပြီး စိတ်ဆိုးနေမှ ကိုယ့်ကိုယ်ကို တစ်မျိုးလေးစားသလို ခံစားရပြီးတော့ သူများကလဲ ကိုယ့်ကိုယ်စိတ်ထားလေးနက်တဲ့သူ၊ အတွေးအခေါ် လေးနက်တဲ့သူ၊ ခံစားတတ်တဲ့သူလို့ တွေးပြီး လေးစားမယ်လို့ ထင်တတ်တယ်...။ ဒီလို စိတ်မရွှင်မလန်းဖြစ်နေရတာ စိတ်ဆိုးနေရတာကိုပဲ အလုပ်ကြီး အကိုင်ကြီးတစ်ခုလို အချိန်ပြည့် လုပ်နေရတဲ့အတွက် သူ့မှာ တခြားကိစ္စတွေ မလုပ်နိုင်တာလို့ အကြောင်းပြစရာရှိနေတယ်။

ဒါကြောင့် ငါဟာ မပျော်မရွှင်ဖြစ်ရတာကို ကြိုက်နေသလား ဆိုတာ သေသေချာချာ ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ်ကြည့်ပြီး မေးသင့်တယ်...။ တကယ်စိတ်ချမ်းသာချင်တာမှန်ရင် ကိုယ့်ဘက်က လုပ်သင့်တာတွေကို လုပ်ပါ...။ အဲဒီလိုလုပ်ရင် သက်သာမယ်...။ ပျောက်မယ်... ဆိုတာကို ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့လုပ်ရင် ပျောက်မှာပဲ ဆိုထားပါတယ်...။

မိမိဆန္ဒကတော့ သဘောထားကိစ္စပါ...။ ဘဝခရီးဖြတ်သန်းရာမှာ သိပ်ပြီး လေးလေးပင်ပင်ကြီး အပြုအမူအရာမှာ ပြုမူဖြတ်သန်းတာထက် အပြုအမူမှာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနဲ့ ဘဝခရီးကို လေးနက်ပေမယ့် ရွှင်ရွှင်လန်းလန်း ဖြတ်သန်းနေထိုင်တတ်ကြဖို့ကို ရည်ရွယ်ပါတယ်။

ဒါက သဲဘောထားကိစ္စပါ... ဒါကို တင်ပြပြီးတဲ့အခါ
ဟာသလေးတစ်ပုဒ် ဖော်ထုတ်တင်ပြလိုက်ပါရစေ...

တစ်ခါက ဖြစ်ပါတယ်။

မိန်းမချောလေးတစ်ယောက်ဟာ စိတ်ရောဂါကုဆရာဝန်ထံသို့
ပထမဆုံးအကြိမ် ရောက်သွားခဲ့တယ် ဆိုပါတယ်။

အဲဒီမှာ ဆရာဝန်က သူမလေးကို စက္ကန့်အနည်းငယ်ကြာမျှ
စိုက်ကြည့်ပြီးတဲ့နောက်မှ ခုလို ပြောလိုက်ပါတယ်...။

‘ကိုင်း... ဒီလိုလာစမ်းပါကွယ်...’

ဆရာဝန်က ချက်ချင်းပဲ သူမကို ပွေဖက်ပြီး နမ်းလိုက်ပါတယ်။

အဲဒီနောက် သူမကို ပြန်လွှတ်ပေးလိုက်ပြီးတဲ့နောက်မှာတော့ ခုလိုပဲ
ခပ်ဆတ်ဆတ်နဲ့ ပြန်ပြောလိုက်ပါတယ်။ ဒီလိုပါ...

‘ကိုင်း... ဆရာ့ဒုက္ခတော့ အေးသွားပြီ...။ မင်းရဲ့ဒုက္ခကို
ပြောပါတော့’

ဆိုလိုက်ပါတယ် ဆိုတာပါ...။

အားလုံးကျွန်းမာချမ်းသာကြပါစေ

အောင်ထွန်းပေါ်

• *****

(၁) အဝကတည်းကလုပ်ပါလား

တစ်ခါက ဖြစ်ပါတယ်။

ကျောင်းတစ်ကျောင်းက သူငယ်တန်းကျောင်းသားတွေရဲ့ လေ့လာရေးခရီးစဉ်အဖြစ် ခရီးသွားကြစဉ်မှာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီမှာ သူတို့ဟာ ဒေသခံ ရဲစခန်းတစ်ခုသို့ သွားရောက်လေ့လာကြပါတယ်။

ကလေးတော်တော်များများဟာ ရဲစခန်းမှာ ကပ်ထားတဲ့ ဆုတော် ငွေထုတ်ထားတဲ့ အလိုရှိသည်ဆိုတဲ့ ဓာတ်ပုံတွေကို စိတ်ဝင်စားကြပါတယ်။

လေ့လာရေးအုပ်စုထဲက ဘမောင်ဆိုတဲ့ ကလေးငယ်တစ်ယောက်က သူ့ရဲ့ယာလက်နဲ့ သူ့လက်ညှိုးကိုထိုးလိုက်ပြီးတော့ အဲဒီဓာတ်ပုံထဲက လူတွေအကြောင်းကို မေးနေပါတော့တယ်။

ဒီတော့ ရဲအရာရှိက...

‘ဒီပုံထဲကလူတွေက ငါတို့အလိုရှိနေတဲ့ လူဆိုးတွေပဲကွ’လို့ ရဲအရာရှိက ပြန်ဖြေလိုက်ပါတယ်။

ဒီတော့ ဘမောင်လဲ နားမလည်နိုင်တာနဲ့ သူ့ရဲ့လက်ကို ထောင်လိုက်ပြန်ပါတယ်။။ ရဲအရာရှိက ‘ဘာမေးမလို့လဲ’ မေးတော့ ဘမောင်က

‘ဆရာတို့ ဒီဓာတ်ပုံတွေ ရိုက်တုန်းက ဘာဖြစ်လို့ တစ်ခါတည်း ဖမ်းမထားလိုက်ကြတာလဲဗျာ...’

‘ဟာ...’

(၂) သရာသဘောကိုပြောပါ

ကြုံခဲ့ရတဲ့အဖြစ်ပါ...။

တစ်ခါက ဖြစ်ပါတယ်။

သင်္ချာပညာရှင်တစ်ဦး စာရင်းအင်းပညာရှင်တစ်ဦးနဲ့ စီးပွားရေးပညာရှင်တစ်ဦးတို့ဟာ ကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခုမှာ အလုပ်လျှောက်လွှာ တင်ထားခဲ့ကြပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ အင်တာဗျူးမေးတဲ့အခါ သင်္ချာသမားအလှည့် ကျခဲ့ပါတယ်။

‘၂နဲ့ ပေါင်းတော့ အဖြေဘယ်လောက် ထွက်သလဲ’ လို့ လူကြီးက မေးပါတယ်။

သင်္ချာသမားက လေးဖြစ်ကြောင်းပြောတယ်။ ထပ်မေးတော့လဲ လေးပဲ အတိအကျဖြစ်တယ် ဖြေပါတယ်။

ပြီးတော့ စာရင်းအင်းသမားအလှည့် ရောက်ခဲ့တယ်။ လူကြီးက အဲဒီမေးခွန်းကိုပဲ ထပ်မေးတော့ စာရင်းအင်းသမားကလဲ လေးပဲ ဖြစ်ပါတယ် ဖြေပါတယ်။

အကြောင်းကြောင်းကြောင့် အလျှော့အတင်း အနည်းငယ် ရှိပေမယ့် လေးပဲ အမှန်ဖြစ်တယ် ဆိုလိုက်ပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ စီးပွားရေးပညာရှင်အလှည့် ရောက်ခဲ့ပါတယ်။ လူကြီးက အဲဒီမေးခွန်းကိုပဲ ထပ်မေးပါတယ်။

အဲဒီမှာ ထိုသူက...

‘ဆရာက ဘယ်လောက်ဖြစ်စေချင်သလဲ’ လို့ ပြန်မေးလိုက်ပါတယ်။

‘ဟာ...’

(၃) စိုက်ပျိုးလို့ကတော့ဈာ

နိုင်ငံခြားမှာပါ...။ ဆိုရှယ်လစ်နိုင်ငံတစ်ခုမှာပါ...။

တိုင်းပြည်ရဲ့ တောင်ပိုင်းဆီသို့ နိုင်ငံခြားကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့
ရောက်သွားခဲ့ကြပါတယ်။

အဲဒီမှာ သူတို့က လယ်သမားတွေကို မေးပါတယ်။

‘ခင်ဗျားတို့ဆီမှာ ခရမ်းချဉ်သီး ထွက်သလား?’

‘မထွက်ဘူး...’

‘ဒါဆို သခွားသီးရောဗျာ...’

‘သခွားသီးလဲ မထွက်ဘူး...’

‘ဟင်.. ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ အင်း.. ကြည့်ရတာတော့ ခင်ဗျားတို့
ခနစ်တကျမစိုက်ပျိုးကြဘူးနဲ့တူတယ်...’

‘စိုက်ပျိုးတယ်ဟုတ်လား..၊ ဟုတ်ပါတယ်.. ကျုပ်တို့ကလယ်
စိုက်ပျိုးလို့ကတော့ သေသေချာချာကို ထွက်မှာပါ.. ခုတော့ သရုပ်ပြချည်း
နေနေခဲ့ရတာ...’

‘ဟာ...’

(၄) ရပါတယ်

ဒီလိုပါ...။

နိုင်ငံခြားမှာပါ...။

အရင်းရှင်နိုင်ငံရဲ့ သတင်းထောက်တစ်ဦးဟာ ကွန်မြူနစ်နိုင်ငံထဲက ဓားရူးဆရာတစ်ဦးကို အင်တာဗျူးခဲ့ပါတယ်။

သတင်းထောက်က သူ့ရဲ့ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကို စားပွဲပေါ် ဆန့်တင်လိုက်ပါတယ်။

ပြီး.. သူ့ကိုယ်ကို နေရာတကျ ပြင်ဆင်ပြီးတော့မှ နေရာယူထား လိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့မှ...

'ခုလို ကျွန်တော့်ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကို စားပွဲပေါ် ဆန့်တင် လိုက်တာ စိတ်မရှိ ပါနဲ့နော်' လို့ ပြောပါတယ်။

အဲဒီမှာ ကွန်မြူနစ်နိုင်ငံသား စာရေးဆရာက ခုလိုပြန်ပြော လိုက်ပါတယ်။

'အို.. ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ..။ ခင်ဗျားခြေထောက်လေးချောင်းစလုံး တင်ထားချင်လဲ ရပါတယ်'

'ဟာ...'

(၄) ဂုဏ်တယ်

ဒီလိုပါ...။

နိုင်ငံခြားမှာပါ...။

အရင်းရှင်နိုင်ငံရဲ့ သတင်းထောက်တစ်ဦးဟာ ကွန်မြူနစ်နိုင်ငံထဲက စာရေးဆရာတစ်ဦးကို အင်တာဗျူးခဲ့ပါတယ်။

သတင်းထောက်က သူ့ရဲ့ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကို စားပွဲပေါ် ဆန့်တင်လိုက်ပါတယ်။

ပြီး.. သူ့ကိုယ်ကို နေရာတကျ ပြင်ဆင်ပြီးတော့မှ နေရာယူထား လိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့မှ...

* ခုလို ကျွန်တော့်ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကို စားပွဲပေါ် ဆန့်တင် လိုက်တာ စိတ်မရှိ ပါနဲ့နော်' လို့ ပြောပါတယ်။

အဲဒီမှာ ကွန်မြူနစ်နိုင်ငံသား စာရေးဆရာက ခုလိုပြန်ပြော လိုက်ပါတယ်။

* အို.. ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ..။ ခင်ဗျားခြေထောက်လေးချောင်းစလုံး တင်ထားချင်လဲ ရပါတယ်'

'ဟာ...'

(၅) ပြီးတော့လဲ

နိုင်ငံခြားမှာပါ...။

ကွန်မြူနစ်နိုင်ငံထဲက စစ်သားလေးတစ်ဦးဟာ သူ့ရဲ့ မတ်ခွက်ကြီး ကို ဇောက်ထိုးမှောက်လျက်နဲ့ ကိုင်လာခဲ့ပြီးတော့မှ သူ့အထက်လူဖြစ်တဲ့ တပ်ကြပ်ကြီးဆီ အမောတကောနဲ့ ရောက်လာခဲ့ပါတယ်။

ပြီးတော့မှ...

* ကျွန်တော့်မတ်ခွက်က အပေါ်ပိုင်းပိတ်နေတယ် ဆရာ..။ ရေထည့်လို့ 'မရဘူးဖြစ်နေတယ်'

'ဟေ..'

တပ်ကြပ်ကြီးက မတ်ခွက်ကို သေသေချာချာ စစ်ဆေးကြည့်တယ်။

ပြီးတော့မှ အံ့အားတသင့်နဲ့ ခုလိုပြန်ပြောလိုက်ပါတယ်။

* အေး.. ဟုတ်တယ်ကွ.. အပေါ်က ပိတ်နေရုံတင် ဘယ်ကမလဲ မင်းမတ်ခွက်က အောက်ပိုင်းကလဲ ပွင့်လို့ပါနေသေးတယ်ကွ'

'ဟာ...'

(၆) ဘယ်များလျှောက်သွားနေခဲ့လို့လဲဟု

နိုင်ငံခြားမှာပါ...။

ကွန်မြူနစ်နိုင်ငံရဲ့ အဲဒီနိုင်ငံသားတပ်ကြပ်ကြီးတစ်ဦးက သူ့အောက်က စစ်သားတစ်ဦးကို ခေါ်ပြီးတော့မှ အရေးတကြီးနဲ့ ခုလို ပြောလိုက်ပါတယ်။

‘ဗိုလ်ချုပ်ကြီး လာရင် ငါ့ကို ချက်ချင်း သတင်းပို့ဖို့ မမေ့နဲ့နော်’ ဒီတော့ အစောင့်တပ်သားလေးက သတိဆွဲ အရိုအသေပြုပြီး ‘ဟုတ်ကဲ့’ လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ရောက်မလာဘူး ဖြစ်နေခဲ့ပါတယ်။ ဒီတော့ တပ်ကြပ်ကြီးလဲ နေမထိထိုင်မသာဖြစ်လို့ လာခဲ့ပါတယ်။

အဲဒါကြောင့် အစောင့်တပ်သားကို ‘ဗိုလ်ချုပ်ကြီး လာပြီလား လာရင် ငါ့ကို ချက်ချင်းသတင်းပို့’ လို့ ဆိုပြီးတော့ မကြာခဏ မေးလို့ နေခဲ့ပါတော့တယ်။

အဲဒီလိုနဲ့ ရှိနေကြစဉ်မှာပဲ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ရောက်ရှိလို့ လာခဲ့ ပါတယ်။

အစောင့်တပ်သားလေးက ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကို အလေးပြုလိုက်ပါ တယ်။ ပြီးမှ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကို အခုလို ပြောဆိုလိုက်ပါတယ်။

‘ဘယ်တွေလျှောက်သွားနေတာလဲ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးခင်ဗျား...၊ တပ်ကြပ်ကြီးက ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကို မေးနေတာ လေးခါတောင်ရှိပြီလေ...’

‘ဟေ့...’

(၇) ကောင်းသတင်း

တစ်နေ့တုန်းက ဖြစ်ပါတယ်။

ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်တစ်ဦးကို သူ့အတွင်းရေးမှူးဖြစ်သူက တွေ့လိုက်
တွေ့လိုက်ချင်းမှာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ရုံးခန်းအတွင်းသို့ ရောက်လိုက်တာနဲ့ နှုတ်ဆက်ရင်းက ခုလို စကား
ပြောခဲ့ကြပါတော့တယ်။

အတွင်းရေးမှူး - 'သူဌေးအတွက် ကောင်းတဲ့သတင်းရော မကောင်းတဲ့
သတင်းရော ကျွန်တော် ကြားလာခဲ့ရပါတယ်
ခင်ဗျာ...'

ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် - 'ဟုတ်လား...'

အတွင်းရေးမှူး - 'ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ'

ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် - 'ဒါဖြင့် လဲပြောကွာ...၊ ကောင်းတဲ့သတင်းက
စပြောကွာ...'

အတွင်းရေးမှူး - 'ကောင်းတဲ့သတင်းက တစ်ခုတည်းပါ...၊ မကောင်းတဲ့
သတင်းက များတယ်...'

ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် - 'အေးပါ... အဲဒီသတင်းကောင်းတာပဲ အရင်ဖြောပါ'

အတွင်းရေးမှူး - 'သူဌေးက မိန်းမလျှာတော့ မဟုတ်ဘူးတဲ့ဗျာ...'

ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် - 'ဟာ...'

(၈) ရှေ့နေပြော

တစ်နေ့မှာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

တစ်နေ့မှာတော့ ကျောင်းဆရာတစ်ဦး ရယ်ပြီးတော့ အမှိုက်သိမ်း သမားတစ်ဦးနဲ့ ရှေ့နေတစ်ဦးတို့ဟာ ကောင်းကင်ဘုံရဲ့ တံခါးဝမှာ ရောက်ရှိလို့ နေနေခဲ့ကြပါတယ်တဲ့...။

စိန့်ပီတာက ကောင်းကင်ဘုံထဲကို ဝင်ဖို့အတွက် သူတို့တစ်ဦးစီဟာ သူမေးတဲ့ မေးခွန်းတစ်ခုစီကို ဖြေရမှာဖြစ်တာကို ပြောပြပါတယ်။ ပြီး... မေးပါတယ်။

* ရေခဲတောင်နဲ့ တိုက်မိသွားတဲ့ သင်္ဘောအမည်က ဘာလဲ...။
အဲဒီအကြောင်း မကြာသေးမီက ရုပ်ရှင်ရိုက်လို့ ထားသေးတယ်လေ*

အဲဒီမှာ ကျောင်းဆရာက ခပ်သွက်သွက်ဖြေလိုက်ပါတယ်။

* တိုင်တန်နှစ်ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်*

စိန့်ပီတာက ကျောင်းဆရာကို ဝင်ခွင့်ပြုလိုက်ပါတယ်။

စိန့်ပီတာက အမှိုက်သိမ်းသမားဘက် လှည့်ပြီး နည်းနည်းပိုခက်တဲ့ မေးခွန်းကို မေးမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတယ်။ ပြီး... မေးပါတယ်။

* အဲဒီသင်္ဘောပေါ်က လူဘယ်နှစ်ယောက် သေသွားကြသလဲ...
ကံကောင်းထောက်မစွာဘဲ အမှိုက်သိမ်းသမားမှာ အဲဒီရုပ်ရှင်ကား ကြည့်ထားပြီးစ ဖြစ်တာမို့...

‘တစ်ထောင့်ငါးရာလောက်ပါ’ လို့ ဖြေလိုက်ပါတယ်။

‘မှန်တယ်.. မင်းဝင်နိုင်ပြီ’

ပြီးတော့ စိန့်ပီတာက ရှေ့နောက် လှည့်လိုက်ပါတယ်။ ပြီး..
ခုလို မေးလိုက်ပါတယ်။

‘အဲဒီသေသွားတဲ့ လူတွေရဲ့နာမည်ကို ပြောပါ...’

ရှေ့နေ ‘ဗျာ’

***** ငွေငွေ ဝါမေ

(၉) ဂုဏ်ပြုလွှာ

တစ်ခါတုန်းက ဖြစ်ပါတယ်။

စတိုးဆိုင်သစ်ဖွင့်ပွဲမှာပါ။ လူတစ်ယောက်ဟာ ပန်းစည်းတစ်စည်းကို လက်ခံရရှိခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီပန်းစည်းမှာ ပါလာခဲ့တဲ့ ကတ်ပြားက စာကို ဖတ်ပြီးတော့ ဒီလူ အထူးစိတ်ပျက်လို့ သွားခဲ့ပါတော့တယ်။

စာမှာ ရေးထားတာကတော့ ဒီလိုပါ...။

အနက်ရှိုင်းဆုံး ကိုယ်ချင်းစာမှာမူဖြင့်.. အဲဒီအရေးစကားလုံးကို နားမလည်နိုင်ဖြစ်နေစဉ်မှာပဲ သူ့ဖုန်းက မြည်လို့လာခဲ့ပါတယ်။

ပန်းပိုင်ရှင်ဆိုသူထံကပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ လက်ဆောင်မှားသွားတဲ့ အကြောင်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

အို.. ရပါတယ်ဗျာ.. ကျွန်တော်က စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်ပါ.. ဒါမျိုးတွေ ဖြစ်တတ်တယ်ဆိုတာ နားလည်ပါတယ်။

အေးပါဗျာ.. ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က ခင်ဗျားပေးထားတဲ့ ကတ်ကို ဈာပနအခမ်းအနားတစ်ခုကို မတော်တဆ ပေးမိသွားခဲ့တယ်...

အဲဒီမှာ ပန်းပိုင်ရှင်က...

အဲဒီစာမှာ ဘာရေးထားလို့လဲဗျာ...

လုပ်ငန်းရှင်က မေးလိုက်တာကို ပန်းပိုင်ရှင်က ဖြေလိုက်ပုံကတော့...

ခင်ဗျားရဲ့ နေရာသစ်အတွက် ဂုဏ်ပြုချီးကျူးပါတယ်တဲ့လေဗျာဟာ...

(၁၀) ကြားချင်တဲ့အငြ

တစ်ခါတုန်းက ဖြစ်ပါတယ်။

သူငယ်ချင်းသုံးယောက်တို့ဟာ ကားအက်ဆီးဒင့် တစ်ခုမှာ သေဆုံးသွားခဲ့ကြပါတယ်။

အဲဒီနောက် ကောင်းကင်ဘုံသို့ ရောက်ရှိလို့ သွားခဲ့ကြပါတယ်။

အဲဒီမှာ သူတို့အားလုံးကို ခုလိုမေးဖြစ်ပါတယ်တဲ့...။

‘ခင်ဗျားတို့ ခေါင်းတလားထဲ ရောက်နေခဲ့ပြီးတော့ မိတ်ဆွေတွေရဲ့ မိသားစုက ပူဆွေးငိုကြွေးနေခဲ့ကြရင် ခင်ဗျားတို့အကြောင်း သူတို့ ဘာပြောတာလဲဆိုတာကို ကြားချင်ကြသလဲဗျ’

အဲဒီမှာ ပထမလူက...

‘ကျွန်တော့်ခေတ်မှာ ကျွန်တော်ဟာ ထူးချွန်တဲ့ဆရာဝန် တစ်ယောက်...၊ ကြီးမြတ်တဲ့ အိမ်ထောင်ရှင်တစ်ယောက်လို့ သူတို့ပြောတာ ကြားချင်ပါတယ်’

ဒီနောက် ဒုတိယလူက...

‘ကျွန်တော်ကတော့ ကျွန်တော်ဟာ ထူးခြားတဲ့ လင်ယောကျ်ား တစ်ယောက် အနာဂတ်လူငယ်တွေကို ကြီးမားတဲ့အပြောင်းအလဲတွေ ဖန်တီးပေးနိုင်ခဲ့သူတစ်ယောက်လို့ သူတို့ပြောတာကို ကြားချင်ပါတယ်’

ပြီးတော့မှ တတိယလူကတော့ ခုလိုဖြေလိုက်ပါတယ် ဆိုတာပါ။

‘ကျွန်တော်ကတော့ သူတို့က ကြည့်စမ်းဟေ့... သူ့ဆေးသေးဘူး လုပ်နေနေတယ်လို့ ပြောတာ ကြားချင်တယ်။’

‘ဟေ့...’

(၁၁) ဟံလို

တစ်နေ့တုန်းက ဖြစ်ပါတယ်။

အိမ်ဖော်မလေးက တစ်ဖက်က ဖုန်းခေါ်သံကို မြေကြားလို့

နေနေခဲပါတယ်။

ဖုန်းခေါ်သူက 'ငါ့မိန်းမနဲ့ စကားပြောလို့ ရမလားကွ'

ဒီတော့ အိမ်ဖော်အမျိုးသမီးလေးက...

'မရဘူးရှင်... သူ အပေါ်ထပ်က အိပ်ရာထဲမှာ သူ့ရည်းစားနဲ့

အတူရှိလို့ နေနေပါတယ်ရှင်...'

အဲဒီမှာ ဖုန်းခေါ်သူက...

'ကောင်းပြီ... ဒါဆို ခန်းမထဲက ဘီရိုဆီကိုသွား... ငါ့ပြောင်းတိုသေနတ်

ကို ထုတ်ပြီး သူတို့နှစ်ယောက်လုံးကို ပစ်သတ်လိုက်ကွာ' ဆိုလိုက်ပါတယ်။

အဲဒီမှာ သစ္စာရှိတဲ့ အိမ်ဖော်ဖြစ်သူက 'ဟုတ်ကဲ့' လို့ ပြောလိုက်

ပါတယ်။

ဒို့နောက် ငါးမိနစ်ကြာတော့ တစ်ဘက်က ဖုန်းပြန်လာခဲ့ပါတယ်။

အိမ်ဖော် မလေးက ဖုန်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်ပါတယ်။ တစ်ဖက်က

ခုလို မေးလိုက်ပါတယ်။

'ဘယ်နှယ်လဲကွ... အိုကေလား...'

'ဟုတ်ကဲ့... သူတို့နှစ်ယောက်လုံး သေသွားပြီရှင်... အလောင်း

တွေကို ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမလဲဟင်...'

'အဲ... ရေကန်ထဲပစ်ချကွာ... ငါပြန်လာတော့ ကြည့်လုပ်မယ်...'

အဲဒီမှာ အိမ်ဖော်အမျိုးသမီးလေးက တအံ့တသြနဲ့...

'ဟင်.. ကျွန်မတို့မှာ ရေကန်မှမရှိတာ...'

အဲဒီမှာ ဖုန်းခေါ်သူက ပြန်ပြောလိုက်တာကတော့...

'ဒါ.. ၈၅၅၁၀၉၀ မဟုတ်လားဟင်...'

'ရှင်...'

**** **

(၁၂) နားလည်ပေးပါ

တစ်ခါက ဖြစ်ပါတယ်။

ရုရှနိုင်ငံရဲ့ မော်စကိုမြို့မှာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ဆိုင်ကယ်ကို အရှိန်ပြင်းပြင်းနဲ့ မောင်းနှင်လာခဲ့သူတစ်ဦးကို ယာဉ်ထိန်းရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးက ရပ်ခိုင်းလိုက်ပါတယ်။

ပြီးမှ အောက်ပါအတိုင်း မေးခွန်းတွေကို မေးမြန်းလိုက်ပါတယ်။

ယာဉ်ထိန်းရဲ - 'ဆိုင်ကယ်မောင်းတာ ကြမ်းလှချည်လား'

မောင်းသူ - 'အရေးကြီးလို့ပါဗျာ...'

ယာဉ်ထိန်းရဲ - 'ဘယ် လောက် အရေးကြီးကြီး အဲဒီလောက် မမောင်းနှင်ဘူးဆိုတာ မသိဘူးလား...'

မောင်းသူ - 'သိပါတယ်.. ဒါပေမဲ့ အလှေအကျင့် ဖြစ်နေလို့ အမြန်မောင်းမိတာပါ...'

ယာဉ်ထိန်းရဲ - 'အခုမောင်းနေတာ ဆိုင်ကယ်နော်.. လေယာဉ်ပျံ မောင်းနေတဲ့ လေယာဉ်မှူးလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မထင်နဲ့...'

- မောင်းသူ - ကျွန်တော်က အာကာသယာဉ်မှူးလေဗျာ...
- ယာဉ်ထိန်းရဲ - ဟာ...

**** **

(၁၃) ဖြစ်ပုံများ

တစ်ခါက ဖြစ်ပါတယ်။

အလွန်ကြီးမားတဲ့ ငါးကြီးတစ်ကောင်ကို ရောင်းချနေသူတစ်ဦးထံ သို့ လူငယ်တစ်ဦးက ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီးတော့မှပဲ သူဟာ ငါးကြီးရဲ့ပါးစပ်ကို အသေအချာ ဖြဲကြည့်လိုက်ပါတယ်။

ပြီးတော့မှ စိတ်ပျက်တဲ့ အမူအရာနဲ့ ခေါင်းခါလို့ နေနေခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီမှာ ငါးရောင်းသူမှာ မနေသာတော့ဘဲ...

ငါးရောင်းသူ - ဒီမှာမိတ်ဆွေလေး ဘာများအလိုမကျတာ ရှိလို့ ပါလဲ...

လူငယ် - ရှိတာပေါ့ဗျ

ငါးရောင်းသူ - ဒါဆိုရင် ငါးရဲ့ခေါင်းမှာ ဒဏ်ရာရှိခဲ့ကြောင်း ငါးမှာ မလတ်ဆတ်တော့တာကို မပြောဘဲ ငြိမ်ငြိမ်ထိုင်နေ ပေးပါ...

လူငယ် - ဟင်...

ငါးရောင်းသူ - ဟုတ်ပါတယ်... ကျုပ်ငါးရောင်းခဲ့ရရင် ဒေါ်လာ ၁၀၀ ပေးပါမယ်...

လူငယ် - ဘာမှမပြောဘဲ နေနေလိုက်ပါတယ်။

မကြာခင်မှာ ဒေါ်လာ ၅၀၀နဲ့ ငါးရောင်းချပြီးသွားရာ ငါးရောင်းသူက လူငယ်ကို ဒေါ်လာ၁၀၀ ပေးခဲ့ပါတယ်။ လူငယ်ကလဲ ယူထားလိုက်ပါတယ်။

ငါးရောင်းသူ - 'ငါ့ငါးခေါင်းပိုင်းမှာ မလတ်ဆတ်တော့တာ မင်းက ဘယ်လိုလုပ် သိလဲကွ...'

လူငယ် - 'မဟုတ်ဘူး...၊ ငါးရဲ့ပါးစပ်မှာ သွားတစ်ချောင်းမှ မရှိတာ တွေ့လိုက်ရလို့ စိတ်ပျက်သွားခဲ့မိတာပါ...'

ငါးရောင်းသူ - 'ဟာ...'

**** * * * * *

(၁၄) ဒါကြောင့်ပါ

တစ်ခါက ဖြစ်ပါတယ်။

စက်ရုံရဲ့အစည်းအဝေးခန်းမတစ်ခုမှာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ခရိုင်ပါတီကော်မတီဝင်တစ်ဦးက အလုပ်သမားတွေကို ဆိုဗီယက် ယူနီယံက သူတို့ရဲ့ တောက်ပနေတဲ့ အနာဂတ်အကြောင်းကို ပြောပြလို့ နေနေခဲ့ပါတယ်။

'ဒီမယ် ရဲဘော်တို့...၊ ငါးနှစ်စီမံကိန်း ပြီးသွားရင် မိသားစုတိုင်း သီးခြားတိုက်ခန်းတစ်ခန်းစီရမယ်...၊ နောက် ငါးနှစ်စီမံကိန်းပြီးသွားရင် အလုပ်သမားတိုင်း ကားတစ်စီးစီ ရမယ်။ နောက်ထပ် ငါးနှစ်စီမံကိန်း တစ်ခုပြီးစီးသွားရင် မိသားစုတိုင်း ကိုယ်ပိုင်လေယာဉ်တစ်စင်းစီ စီးရမယ်' အဲဒီမှာ တစ်ယောက်က...

'လေယာဉ်ပျံက ဘာအတွက် လိုမှာလဲချ...'

ပရိသတ်ထဲက တစ်ယောက်က မေးလိုက်တာပါ...။

အဲဒီမှာ ခရိုင်ကော်မတီဝင်က ပြန်ပြောလိုက်ပုံကတော့...

‘ရဲဘော် မသိဘူးလား ဆိုကြပါစို့...။ ခင်ဗျားတို့မှာ အာလူးတွေ ပြတ်တယ်ဗျာ...။ အဲဒီအခါ ပြဿနာမရှိတော့ဘူး...။ ခင်ဗျားရဲ့ ကိုယ်ပိုင် လေယာဉ်နဲ့ မော်စကိုကို ပျံသန်းသွားပြီးတော့ အားလူးသွားဝယ်နိုင်တာ ပေါ့ဗျာ...’

‘ဟာ...’

**** * * * * *

(၁၅) ကောင်းပေ့ကုထုံး

တစ်ခါက ဖြစ်ပါတယ်။

လန်ဒန်မြို့ရဲ့ ပုဂ္ဂလိက ဆေးရုံတစ်ရုံမှာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ယာဉ်မတော်တဆမှုကြောင့် ရောက်ရှိလာတဲ့ လူနာတစ်ဦးအတွက် ဆရာဝန်က အဲဒီလူနာကို ကုသနေရမှုရဲ့ အခြေအနေကို အဲဒီလူနာရဲ့ အစ်ကိုဖြစ်သူကို ခုလို ရှင်းပြလို့ နေနေခဲ့ပါတယ်။

ဒေါက်တာ - ‘ဒဏ်ရာက အတော်လေးပြင်းထန်တယ်ဗျာ...’

အစ်ကို - ‘ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျာ...’

ဒေါက်တာ - ‘သူ့ရဲ့ဘယ်ဘက်ခြေထောက်ရဲ့ ဒူးအောက်ပိုင်းကတော့ ဖြောင့်လို့ သွားခဲ့ရတယ်ဗျာ’

အစ်ကို - ‘ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျာ...။ ကြိုးစားပြီး ကုသပေးပါ...’

ဒေါက်တာ - ‘မလွဲမသွေ ဘယ်ဘက်ခြေထောက်ကို ဒူးကဖြတ်ပစ် ရမယ်ဗျာ’

- အစ်ကို - 'ဟုတ်လား... ကျွန်တော့်ညီတော့ ဒုက္ခိတဖြစ်ရပါပြီဗျာ'
- ဒေါက်တာ - 'စိတ်မပူပါနဲ့ ခြေနှစ်ဖက်လုံး ညီသွားအောင် ကောင်းတဲ့ ဘက်က ခြေထောက်ကိုပါ ဖြတ်ပေးလိုက်ပါ့မယ်ခင်ဗျာ'
- အစ်ကို - 'ဟာ'

**** **

(၁၆) ဖြစ်ရပုံများ

တစ်ခါက ဖြစ်ပါတယ်။

ရုပ်ရှင်ရုံအတွင်း လုံခြုံရေးစစ်ဆေးနေတဲ့ ဝန်ထမ်းတစ်ဦးက ထိုင်နဲ့ မှာ ထိုင်ကြည့်နေတဲ့ သူတစ်ဦးကို ခုလိုသွားပြီး မေးလိုက်ပါတယ်။

- ဝန်ထမ်း - 'ဒီခြင်းတောင်းလေးက ခင်ဗျားပစ္စည်းလား'
- ရုပ်ရှင်ကြည့်သူ - 'ဟုတ်ပါတယ်...'
- ဝန်ထမ်း - 'ခြင်းတောင်းထဲက ဘာတွေလဲဗျာ...'
- ရုပ်ရှင်ကြည့်သူ - 'မြွေဟောက်တွေပါ...'
- ဝန်ထမ်း - 'အပြင်မှာပဲ ထားလိုက်ပါဗျာ...၊ အန္တရာယ်ဗျာ လှပါတယ်'
- ရုပ်ရှင်ကြည့်သူ - 'ဟုတ်ကဲ့'လို့ ပြောပြီးတော့ ခြင်းတောင်းကို ဟိုကိုင်ဒီကိုင် ကိုင်ပြီး အလုပ်ရှုပ်နေတာကြောင့်..
- ဝန်ထမ်း - 'ဘာလုပ်နေတာလဲ...'

ရုပ်ရှင်ကြည့်သူ - 'ခင်ဗျားပြောသလို မြွေဟောက်တွေ ခြင်းတောင်း အပြင်ကို ထုတ်ဖို့ လုပ်နေတာလေ...'

ဝန်ထမ်း - 'ဟေ...'

**** * * * * *

(၁၇) ပင်းဘာတတ်နိုင်သေးလဲ

အပျော်စီး သင်္ဘောတစ်စီးပေါ်မှာ အလုပ်လုပ်နေတဲ့ မျက်လှည့် ဆရာတစ်ဦး ရှိခဲ့ပါတယ်။

သူဟာ အပတ်စဉ်ပဲ မျက်လှည့်အကွက်ဟောင်းတွေကိုပဲ အထပ်ထပ် ပြုသလို့ နေခဲ့ပါတယ်။

ခရီးသည်တွေမှာ တစ်ပတ်တစ်ခါ မတူတာကြောင့် ပြုသနိုင်ခဲ့တာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီသင်္ဘောပေါ်မှာ အမြဲတမ်းလိုက်ပါလာနေခဲ့တဲ့ ကြက်တူရွေးတစ်ကောင်လဲ ရှိခဲ့ပါတယ်။

သူက ခုလို ဖော်ကောင် လုပ်ပါတယ်။

'ကြည့်လေ... အဲဒီဦးထုပ်ကလဲ အတူတူပဲဗျ...'

'ပန်းတွေကို စားပွဲအောက်မှာ ဖွက်ထားတာလေ...'

'ဖဲချပ်တွေအကုန်လုံးကလဲ အတူတူပဲလေ...' စတာတွေပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ သင်္ဘောရဲ့ ကပ္ပတိန်ရဲ့ ကြက်တူရွေးဖြစ်နေတာကြောင့် မျက်လှည့်ဆရာမှာ အဲဒီကြက်တူရွေးကို ဘာဆိုတာမှ မလုပ်သာနိုင်ဖြစ်လို့ နေခဲ့ရပါတယ်။

တကယ်ပဲ အောင်သက်သက်နဲ့ သည်းခံပြီး နေနေခဲ့ရပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့...

တစ်နေ့မှာတော့....

မုန်တိုင်းထန်ပြီးတော့ သင်္ဘောမှောက်လေပါတော့တယ်။

မျက်လှည့်ဆရာနဲ့ အဲဒီအတောင်ဖြတ်ထားတဲ့ ကြက်တူရွေးတို့မှာ သစ်တုံးတစ်တုံးပေါ်မှာ တွယ်လျက်သား ပါလာခဲ့ကြပါတော့တယ်။

ဒါပေမဲ့ မနှစ်မျို့ မလိုမုန်းထားစိတ်နဲ့ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး စကားမပြော နိုင်ခဲ့ကြပါဘူး။

ဒီလိုနဲ့ တစ်ပတ်တိတိ ကြာသွားခဲ့ကြပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ရှစ်ရက်မြောက်တဲ့နေ့မှာတော့ ကြက်တူရွေးက မျက်လှည့်ဆရာကို...

'ဟုတ်ကဲ့ ငါအရှုံးပေးပါပြီ...၊ ခု... သင်္ဘောဘယ်မှာလဲ' လို့ မေးလိုက်ပါတယ်'

'ရေအောက်မှာ မင်းဘာတတ်နိုင်သေးလဲ' ဆိုတာပါ...။

(၁၈) ဒီလိုပါခင်ရာ

တစ်နေ့တုန်းက ဖြစ်ပါတယ်။

တက္ကစီကားပေါ်မှာပါ ခရီးသည်က ကားဆရာရဲ့ပခုံးကို လက်တို့ပြီးတော့ တစ်စုံတစ်ခုကို ပြောလိုက်ပါတယ်။

အဲဒီမှာ ကားဆရာမှာ အလန့်တကြားနဲ့ ထအော်လိုက်ပြီးတော့ ကားကိုလည်း ထိန်းမနိုင် သိမ်းမနိုင်ဘဲ တခြားဘတ်စ်ကားတစ်စီးနဲ့ပါ တိုက်မိမလို ဖြစ်သွားခဲ့ရပါတော့တယ်။

တကယ့် သီသီကလေးပဲ လွတ်သွားခဲ့တယ်...။ ကားမှာ ပလက်ဖောင်းပေါ်တက်ပြီးတော့ လူတွေထိုင်နေကြတဲ့ ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့မှာ ရုတ်တရက်ရပ်တန့်လို့ သွားခဲ့လို့သာ တော်ပါတော့တယ်။

အဲဒီမှာ ယာဉ်မောင်းသူက ဆိတ်ဆိတ်နေရင်း သူ့စိတ် ငြိမ်သက် သွားပြီးမှ ခရီးသည်ကို ခုလို ပြောလိုက်ပါတယ်။

‘ခင်ဗျားဗျာ နောက်ကို ဒီလိုမျိုး မလုပ်ပါနဲ့...။ ကျွန်တော့်မှာဖြင့် သေမလောက်ပါဘဲဗျာ...’လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။

အဲဒီမှာ ခရီးသည်က စိတ်မကောင်းဖြစ်ခဲ့ပြီးတော့မှ အဲဒီခရီးသည် ကပဲ ကားဆရာကို သူမှားကြောင်း တောင်းပန်လိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့မှ ဒရိုင်ဘာကို သူသိချင်တာကို ခုလို မေးဖြစ်လိုက်ပါတယ်။

ဒီလိုပါ...။

‘ပခုံးလေးကို တို့လိုက်တာနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင်

ကြောက်လန့်တကြား ဖြစ်သွားရတာလဲဗျာ လို့ နားမလည်နိုင်ဘဲ မေးလိုက်ပါတယ်။

အဲဒီမှာ ကားဆရာက...

“ဒီနေ့မှ ကျွန်တော်က အငှားယာဉ်စမောင်းတာဗျ..၊ မနေ့ကအထိ နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်လုံးလုံး နိဗ္ဗာန်ယာဉ်မောင်းတဲ့အလုပ်ကို လုပ်နေခဲ့တာဗျ..” ပြောလိုက်တဲ့အခါ ပါဆင်ဂျာဖြစ်သူ သူ့မှာ ဆင်းမပြေးဖြစ်အောင် စိတ်ကို မနည်းချုပ်တည်းကာ ဆိုလိုက်မိတာက....

‘ဟာဗျာ...’

**** * * * * *

(၁၉) သတိထားပါ

ဆေးခန်းတစ်ခုမှာပါ...။

အမျိုးသမီး - ‘ကျွန်မသမီးလေးဟာ သဲပုံမှာ ကစားနေရင်း သဲတစ်ဆုပ် မြေချမိခဲ့ပါတယ်..၊ ကျွန်မ အခု သူ့ကို ရေများများ တိုက်ထားပါတယ်..၊ နောက်ထပ် ဘာများ လုပ်ပေးရဦးမလဲရှင်’

ဆရာဝန် - ‘ဘိလပ်မြေတွေဆက်ပြီး မျိုမချစေနဲ့ဗျာ...’

အမျိုးသမီး - ‘ရှင်’

**** * * * * *

(၂၀) အဝိကက

ဆေးခန်းတစ်ခုမှာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

အမျိုးသမီး - 'ကျွန်မ သိရသလောက် အစားအသောက်ထဲမှာ ဓာတ်တမျိုးမျိုး လိုနေတဲ့ ကလေးဟာ မြေကြီးကို စားတတ်တယ်လို့ ဆိုပါတယ်...။ ကျွန်မရဲ့ နှစ်နှစ် သားလေးဟာ မြေကြီးတွေ စားစားနေတာ ဘာများလိုနေလို့ လဲရှင်...။'

ဆရာဝန် - 'ကလေးထိန်းလိုနေတာပါ...'

အမျိုးသမီး - 'ရှင်...'

**** * * * * *

(၂၁) ဒီလိုလုပ်လေ

ဆေးခန်းတစ်ခုမှာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ဆရာဝန် - 'ကဲ... ကိုလူဝ ဟောဒီမှာ ခင်ဗျားအတွက် ဆေးပုလင်းထဲ ဆေးအလုံးပေါင်း ၅၀၀ ရှိတယ်၊ သောက်ဖို့တော့ မဟုတ်ဘူးဗျ'

ကိုလူဝ - 'ဗျာ...'

ဆရာဝန် - 'ခင်ဗျား အဲဒီပုလင်းကို မြှောက်ပြီးတော့ ကြမ်းပြင်ပေါ် ဆေးလုံးတွေ သွန်ချပစ်လိုက်ပါ...'

ကိုလူဝ - 'ဟုတ်ကဲ့...'

ဆရာဝန် - 'ဟုတ်ပြီ...၊ ပြီး... အဲဒါတွေတစ်လုံးစီ ပြန်ကောက်ပြီး ပုလင်းထဲ ပြန်ထည့်ပါ...'

ကိုလူဝ - 'ဟုတ်ကဲ့...'

ဆရာဝန် - 'အဲ... နောက်ပြီးတော့ မနက်တစ်ကြိမ် နေ့လည်တစ်ကြိမ် ညတစ်ကြိမ် တစ်နေ့ သုံးကြိမ် လုပ်ပေးပါ... တစ်လအတွင်း မှာ ခင်ဗျားကိုယ်အလေးချိန် (၅)ပေါင်ထိ လျော့သွားပါ လိမ့်မယ်'

ကိုလူဝ - 'ဗျာ...'

**** * * * * *

(၂၂) ကျွန်ုပ်တို့နားလည်ပေးပါ

တစ်ခါက ဖြစ်ပါတယ်။

တစ်နေ့တုန်းကပါ...။ အပ်ချုပ်သမဖြစ်သူတစ်ဦးဟာ သူနေတဲ့ မြစ်ကမ်းနံဘေးမှာ ထိုင်ပြီးဝေရာ အုပ်ချုပ်လို့ နေနေခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီမှာ အပ်စူးတော့ လက်ကို ခါလိုက်တော့ရာ သူမရဲ့ အုပ်ဟာ ရေထဲသို့ ကျသွားခဲ့ပါတော့တယ်။

သူမဟာ အော်ဟစ်ငိုကြွေးလိုက်တဲ့အခါ ဘုရားသခင် ပေါ်လာပြီး တော့ 'ဘာဖြစ်လို့ ငိုနေသလဲ' လို့ မေးလိုက်ပါတယ်။

အဲဒီမှာ အပ်ချုပ်သမက သူမရဲ့ ချုပ်အပ်လေး ရေထဲကျသွား ကြောင်း ပြောပြလိုက်ပါတယ်။

ဘုရားသခင်က ရေထဲသို့ လက်နှိုက်ပြီး ဆွဲလိုက်တော့ ပုလဲစီခြယ် ဘားတဲ့ ရွှေအပ်ချောင်းလေး ပေါ်လို့ လာခဲ့ပါတယ်။

ဒါ.. မင်းဟာလား...

အပ်ချုပ်သမက 'မဟုတ်ပါ' လို့ ဖြေလိုက်ပါတယ်။

ဘုရားသခင်က ရေထဲသို့ တစ်ဖန် လက်နှိုက်ပြီး ပြန်ဆွဲ ထုတ်လိုက်ပြန်ပါတယ်။

အဲဒီမှာ နီလာစီဗြယ်ထားတဲ့ ငွေအပ်ချောင်းက ပါလာခဲ့ပြန်ပါတယ်။

ဒါ.. မင်းဟာလား...

အပ်ချုပ်သမက 'မဟုတ်ပါ' လို့ ဖြေလိုက်ပြန်ပါတယ်။

ဘုရားသခင်က နောက်တစ်ကြိမ် လက်နှိုက်ပြီး ဆွဲထုတ်လိုက် ပါတယ်။

အဲဒီမှာ ရိုးရိုးလေးနဲ့ သူမရဲ့အပ်လေး ပါလာခဲ့ပါတယ်။

ဒါ.. မင်းဟာလား...

ဟုတ်ပါတယ်ရှင်...

ဘုရားသခင်က အပ်ချုပ်သမရဲ့ ရိုးသားမှုကို နှစ်သက်တာကြောင့် အဲဒီအပ်တွေ သုံးခုလုံးကို သူမကို လက်ဆောင်အဖြစ် ပေးလိုက်ပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ နှစ်အနည်းငယ် အကြာမှာတော့ တစ်နေ့ အပ်ချုပ်သမနဲ့ သူ့ယောက်ျားတို့ဟာ မြစ်ကမ်းတစ်လျှောက် လမ်းလျှောက်လို့ နေခဲ့ကြ ပါတယ်။

ယင်းအခိုက်မှာ ယောက်ျားဟာ မြစ်ထဲသို့ ကျသွားခဲ့ပြီး ရေအောက်မှာ နစ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်လို့ သွားခဲ့ပါတော့တယ်။

အပ်ချုပ်သမက အော်ဟစ်ငိုကြွေးလိုက်တဲ့အခါ ဘုရားသခင်က ပေါ်လာခဲ့ပြန်ပါတော့တယ်။

‘ဟင်... မင်း ဘာဖြစ်လို့ ငိုနေရပြန်တာလဲကွ...’

‘ကျွန်မယောက်ျား ဖြစ်ထဲ ကျသွားလို့ပါရှင်’

ဘုရားသခင်ဟာ ရေထဲသို့ ငုပ်သွားပြီးတော့ ဟောလိဂုဏ်မင်းသား တွမ်ခရစ်နဲ့အတူ ပေါ်လို့လာခဲ့ပါတယ်။

‘ဒါ.. မင်းယောက်ျားလား’

‘ဟုတ်ပါတယ်’ လို့ အပ်ချုပ်သမက ချက်ချင်းဖြေလိုက်ပါတယ်။
ဘုရားသခင်က ဒေါသထွက်ပြီး ‘မင်းလိမ်တယ်’ လို့ ဆိုလိုက်ပါတယ်။

အဲဒီအခါမှာ အပ်ချုပ်သမက...

‘ခွင့်လွှတ်ပါအရှင်..၊ အရှင် နားလည်မှု လွဲတာပါ..၊ ကျွန်တော်မက တွမ်ခရစ် မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောရင် အရှင်က ဘရက်ပစ်နဲ့ ပေါ်လာ လိမ့်မယ်..၊ ဘရက်ပစ်လဲ မဟုတ်ဘူး ပြောရင် ကျွန်မယောက်ျားကို ခေါ်ပြီးပေါ်လာလိမ့်မယ်..၊ အဲဒီအခါကျမှ ကျွန်မက ဟုတ်ပါတယ်ပြောရင် အရှင်က အဲဒီသုံးယောက်လုံးကို ကျွန်မကို ပေးပါလိမ့်မယ်..၊ အရှင် ကျွန်တော်မရဲ့ ကျန်းမာရေးဟာ အရှင်လို အကောင်းဆုံးအနေအထားမှာ မရှိတော့ပါဘူး..၊ ယောက်ျားသုံးယောက်ကို မထိန်းနိုင်တော့ပါဘူး..၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်မဟာ တွမ်ခရစ်ကိုပဲ ဟုတ်ပါတယ်လို့ တစ်ခါတည်း ပြောခဲ့တာပါ’

‘ဟာ...’

**** * * * * *

(၂၃) ငဘာရီး

တယ်လီဖုန်း...

- ☎ 'ရာဇင်နိုဝစ်ချ်နဲ့ စကားပြောပါရစေ...'
- ☎ 'ဘယ်ရာဇင်နိုဝစ်ချ်လဲ...၊ ဂျူနီယာလား...၊ စီနီယာလား...'
- ☎ 'စီနီယာပါ...'
- ☎ 'သူတို့နှစ်ယောက်လုံး သေကုန်ကြပြီဗျ...'

**** * * * * *

(၂၄) ငဘာရီးပါဇာ

ကားလ်မာ့ခ်စ်ဟာ ပြန်လည်အသက်ရှင်လာပြီး ဆိုဗီယက်ယူနီယံ သို့ သွားခဲ့တယ်။

သူ့ကို စက်ရုံတွေ၊ ဆေးရုံတွေ၊ မြို့တွေ၊ ရွာတွေကို လိုက်လံ ပြသခဲ့ပါတယ်။

နောက်ဆုံးမှာတော့ သူက တီဗီကနေ စကားပြောဖို့ ခွင့်တောင်း ပါတယ်။

ကွန်မြူနစ်ပေါလစ်ဗျူရီက သူတို့ သဘောမတူတာ တစ်ခုခု ကားလ်မာ့ခ်စ်က ပြောလိုက်မှာစိုးလို့ အင်တင်တင်လုပ်လို့ နေကြပါတယ်။

အဲဒီမှာ ကားလ်မာ့ခ်စ်က သူ ဝါကျတစ်ကြောင်းတည်းပဲ ပြောမယ်လို့ ကတိပေးပါတယ်။

ဒီစည်းကမ်းချက်နဲ့ ပေါလစ်ဗျူရိုက သဘောတူလိုက်ကြပါတယ်။ ကားလ်မာ့ခ်စ်က အောက်ပါအတိုင်း ပြောလိုက်ပါတယ်။

‘နိုင်ငံအားလုံးမှ အလုပ်သမားအပေါင်းလို့ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ကြပါ...’

‘ဗျာ...’

**** * * * * *

(၂၅) ဒီလိုလေ

တစ်ခါတုန်းက ဖြစ်ပါတယ်။

လူတစ်ယောက်က သူ့အိမ်နီးချင်းကို ပြောပါတယ်။

‘ရေချိုးခန်းထဲမှာ ကိုယ်တုံးလုံးချွတ်ထားတဲ့ ခင်ဗျားမိန်းမကို ကျွန်တော် ပြတင်းပေါက်ကနေ လှမ်းမြင်ရတယ်ဗျာ... တစ်ခုခု လုပ်စမ်းပါဦး...’

‘ဘယ်မှာလဲ... ကျွန်တော်တော့ ဘာမှမမြင်ရဘူး...’

‘အဝတ်ဘီရိုပေါ်က တက်ကြည့်လေဗျာ... မြင်ရလိမ့်မယ်...’

‘ဟေ...’

**** * * * * *

(၂၆) ကံ

* မနှစ်နှော့က ခရီးထွက်ဖို့ လက်မှတ်တစ်စောင်တည်းနဲ့ ငါ့မိသားစု တစ်ခုလုံး အနားရသွားတယ်ကွ *

* ဘယ်လိုဖြစ်တာတုန်းဗျ... *

* ငါ့ယောက္ခမအတွက် လက်မှတ်တစ်စောင် ဝယ်ပေးလိုက်တယ်လေ *

* ဟေ... *

**** * * * * *

(၂၇) ဒီလိုလုပ်ရအောင်လေ

တစ်ခါတုန်းက ဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်းတစ်ယောက်ဟာ ဓမ္မဆရာဆီ လာပြီးတော့ သူ့ဘဝအကြောင်း ကို ညည်းညူပြောကြားခဲ့ပါတယ်။

* ဆရာခင်ဗျား ကျွန်တော့်ဘဝဟာ ခက်ခဲကြမ်းတမ်းလွန်းလို့ ကျွန်တော်ဟာ ပင်ပန်းလှပါပြီ...၊ ကျွန်တော် ဘာလုပ်သင့်ပါသလဲ... *

* ဆိတ်တစ်ကောင် ဝယ်လိုက်ပါ... *

* ဘာဖြစ်တယ်...၊ ကျွန်တော့်မှာ မယားတစ်ယောက် ကလေး (၇)ယောက်နဲ့ အခန်းသေးသေးလေးမှာ နေရတာပါ...၊ ဆိတ်မွေးဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးဗျာ... *

* ငါအကြံပေးသလိုသာ လုပ်ပါ... *

ဒီလိုနဲ့ တစ်ပတ်အကြာမှာတော့ ဂျူးဟာ ဓမ္မဆရာထံ ပြန်လို့ လာခဲ့ပါတယ်။

သူ့ဘဝအကြောင်းကို ပိုမိုပြီး ညည်းညူပြပြန်ပါတယ်။

ဆရာ ဆရာအကြံအတိုင်း လိုက်လုပ်လိုက်တာ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ အရင်ကထက် ပိုဆိုးလာခဲ့တယ် ဆရာ...၊ ဆိတ်က နံတယ်ခင်ဗျ...၊ ဆူညံ တာကလဲ ကျွန်တော့်မိန်းမနဲ့ ကလေးခုနစ်ယောက်ထက်တောင် ဆိုးသေး တယ်ဗျ...

ဟင်..

ဟုတ်တယ်...၊ ကျွန်တော် ဘာဆက်လုပ်ရမလဲဆရာ...

အဲဒီဆိတ်ကို ရောင်းပစ်လိုက်ဗျာ...

**** *

(၂၀) သူ့ကြောင့်ဘက်တယ်

တစ်နေ့တုန်းက ဖြစ်ပါတယ်။

လူတစ်ယောက် ဆိုင်ထဲ ဝင်လာခဲ့ပါတယ်။

ငါ့ကို ဗောဒကာတစ်ပုလင်းနဲ့ ကိုကာကိုလာ တစ်ပုလင်း ပေးပါ
နာရီဝက်အကြာမှာ တစ်ခါ ထပ်လာခဲ့ပြန်ပါတယ်။

ငါ့ကို ဗော်ဒကာတစ်ပုလင်းနဲ့ ကိုကာကိုလာ တစ်ဗူးပေးပါ
နောက်တစ်နာရီအကြာမှာတော့ သူ ထပ်လာပြန်ပါတယ်။

*ငါ့ကို ဗော်ဒကာ တစ်ပုလင်းနဲ့ စပရိုက်တစ်ပုလင်း ပေးကြာ...၊
ကိုကာကိုလာက ငါ့ကို အန်အောင်လုပ်နေတယ်ထင်တယ်...*

**** *

(၂၉) ဈာ

သုငယ်ချင်းနှစ်ယောက်...

'ဟိုင်း... နေကောင်းရဲ့လား...'

'အားလုံးကောင်းပါတယ်ကွာ...၊ နည်းနည်း စိတ်ကသိကအောက်
ဖြစ်ရုံပါပဲ...၊ မနေ့ကတော့ မိန်းမနဲ့ ရန်ဖြစ်ရတယ်ကွ...'

'ဘာဖြစ်လို့လဲ...'

'တို့အားလပ်ရက်ကို ဘယ်လိုသုံးကြမယ်ဆိုတာ သဘောမတူနိုင်
ဘူး ဖြစ်နေရတယ်...၊ ငါက ထိုင်းကို သွားချင်တယ်...၊ သူက ငါနဲ့
လိုက်ချင်နေတယ်လေ...'

'ဟာ...'

**** * * * * *

(၃၀) ငဟ

တစ်ခါတုန်းက ဖြစ်ပါတယ်။

ရေငုပ်သမားတစ်ဦးဟာ ပင်လယ်ကြမ်းပြင်မှာ သဘောတစ်စီးနဲ့
သွားရောက်ပြီး ရေငုပ်တဲ့ အလုပ်လုပ်လို့ နေခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီမှာ ရုတ်တရက် သဘောက အမိန့်ရပါတယ်။

'အပေါ်ကို မြန်မြန်တက်လာခဲ့ပါ...'

'ဘာဖြစ်လို့လဲ'

'တို့သဘော နစ်နေပြီကွ...'

'ဗျာ...'

**** * * * * *

(၃၁) သူ့ဒဏ်း

တစ်ခါက ဖြစ်ပါတယ်။

ဂျူးအဖိုးကြီးတစ်ဦးဟာ ဆရာဝန်ထံ သွားပြီးတော့ သူ့ဘယ်ဘက်
နားက သိပ်မကြားရကြောင်းကို ပြောပြခဲ့ပါတယ်။

ဒါကြောင့် ဒါကို စစ်ဆေးကြည့်လိုက်ပြီးတော့မှ ဆရာဝန်က...

‘ကျွန်တော် ဘာမှလုပ်ပေးလို့ မရဘူးခင်ဗျာ...။ အသက်ကြီးလို့
ဖြစ်ရတာပါ...’

အဲဒီအခါ အဖိုးကြီးက...

‘ဘာဖြစ်တယ်...။ ငါ့ဘယ်ဘက်နားက ညာဘက်နားထက်များ
အသက်ကြီးနေလို့လားဟင်...’

‘ဗျာ...’

**** * * * * *

(၃၂) သူထက်သူရူစွမ်းကောင်း

တစ်ခါတုန်းက ဖြစ်ပါတယ်။

ကျားတစ်ကောင်ကို လက်ကဆွဲပြီးတော့မှ လာနေတဲ့ တိရစ္ဆာန်ရုံ ဝန်ထမ်းတစ်ဦးကို လုံခြုံရေးတပ်ဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးက ခုလို မေးလိုက်ပါတယ်။

လုံခြုံရေးအဖွဲ့ဝင် - 'ဟေ့.. ရဲ့၊ ကျားကိုဘာဖြစ်လို့ အပြင်ကို ခေါ်လာခဲ့ရတာလဲ...၊ အန္တရာယ်များလှပါတယ်ဗျာ...'

ဝန်ထမ်း - 'သူ့အညောင်းပြေအောင်လို့ပါဗျာ...'

တပ်ဖွဲ့ဝင် - 'ကျားကို နောက်ဘယ်တော့မှ ခေါ်ထုတ်မလာပါနဲ့'

ဝန်ထမ်း - 'ဟုတ်ကဲ့...'

နောက်တစ်နေ့ ရောက်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီမှာတော့...

လုံခြုံရေးအဖွဲ့ဝင် - 'ဟေ့.. လူဘာဖြစ်လို့ ခြင်္သေ့ကိုခေါ်လာပြန်ရတာလဲဗျာ...'

ဝန်ထမ်း - 'သူ့အညောင်းပြေအောင်လို့ပါဗျာ...'

လုံခြုံရေးအဖွဲ့ဝင် - 'နောက်ခေါ်မလာနဲ့တော့ဗျာ..၊ ကဲ.. လာ.. ကျားကို အညောင်းပြေအောင် ကျွန်တော် နင်းပေးလိုက်ပါမယ်...'

ဝန်ထမ်း - 'ဗျာ...'

(၃၃) တိုယ့်အကြောင်း

ကျန်းမာရေးကောင်းလှတယ်လို့ ယုံကြည်နေသူ အမျိုးသား တစ်ဦးဟာ ပိုမိုပြီး ကျန်းမာမှု သေချာစေရန်အတွက် ဆေးစစ်မှု ထပ်မံ ခံယူပြီးတဲ့ နောက်မှာတော့ ဆရာဝန်ကို ခုလို မေးမြန်းလိုက်ပါတယ်။

အမျိုးသား - 'ကျွန်တော့်ဆီမှာ ဘာရောဂါမှ ရှာမတွေ့ဘူး မဟုတ်လား...'

ဆရာဝန် - 'အင်း...'

အမျိုးသား - 'ကျွန်တော်ထင်ထားတဲ့အတိုင်းပါပဲ...'

ဆရာဝန် - 'အင်း...'

အမျိုးသား - 'ဒီအတိုင်းဆိုရင် ကျွန်တော်သက်တမ်းအကြာကြီးနေရ တော့မှာပေါ့နော်...'

ဆရာဝန် - 'အင်း...'

အမျိုးသား - 'ဒေါက်တာခန့်မှန်းချက်အရ ကျွန်တော့်သက်တမ်း ဘယ်လောက်နေရမယ် ထင်သလဲ ပြောပြပါဦးဈာ'

ဆရာဝန် - 'တစ်ဆယ်'

အမျိုးသား - 'ဘယ်လို (၁၀)လဲ...၊ (၁၀)နှစ်လား...'

ဆရာဝန် - 'အခုချိန်ကစပြီး (၁၀)မိနစ်...'

အမျိုးသား - 'ဈာ...'

**** * * * * *

(၃၄) ကယ်နိုင်ရင်ကယ်ပါအုံး

တစ်ခါက ဖြစ်ပါတယ်။

ကားရပ်ကားတံခါးဖွင့်ပြီးမှ မတ်တပ်ရပ်လိုက်ပြီးတော့ ဟိုဟိုဒီဒီ ကြည့်နေတဲ့ လှပချောမောတဲ့ အမျိုးသမီးငယ်တစ်ဦးရဲ့ အနီးဆီသို့ အကူအညီ ပေးချင်တဲ့ အမျိုးသားတစ်ဦး ရောက်ရှိခဲ့လာပြီးမှ ခုလို မေးလာခဲ့ပါတယ်။

- အမျိုးသား - 'ဘာအကူအညီ ပေးရပါမလဲခင်ဗျာ...'
- အမျိုးသမီး - 'ဪ... ဟုတ်ကဲ့... ပြောရမှာ အားနာပါတယ်ရှင်..'
- အမျိုးသား - 'အားမနာပါနဲ့ ပြောပါ..၊ ကျွန်တော်ကူညီပေးပါ့မယ်'
- အမျိုးသမီး - 'ရပါတယ်ရှင်...'
- အမျိုးသား - 'ကားစက်က မကောင်းတာလား...၊ ကျွန်တော် ပြင်တတ်ပါတယ်...'
- အမျိုးသမီး - 'မဟုတ်ပါဘူးရှင်...'
- အမျိုးသား - 'ကားစက်ရပ်သွားလို့ တွန်းခိုင်းမလို့လား...၊ ရပါတယ် ပြောပါ...'
- အမျိုးသမီး - 'မဟုတ်ပါဘူးရှင်...'
- အမျိုးသား - 'ဒါဆိုရင် ဘာအကူအညီ ပေးရမလဲဟင်...'
- အမျိုးသမီး - 'ဟိုသစ်ပင်အောက်မှာ အရက်မူးပြီး လဲနေတဲ့ ကျွန်မ ယောက်ျားကို ကားပေါ်ပွေ့တင်ပေးပါလားရှင်'
- အမျိုးသား - 'ဗျာ...'

(၃၅) လုပ်လိုက်လေကြာသလားလို့

တစ်ခါက ဖြစ်ပါတယ်။

အမျိုးသမီးတစ်ဦးက ဆေးခန်းသို့ ရောက်ရှိလို့ လာခဲ့ပါတယ်။
အဲဒီနောက် ဆရာဝန်ကို သူမရဲ့ ခံစားချက်ကို ခုလို ဖွင့်ဟပြောပြခဲ့ပါတယ်။

အမျိုးသမီး - 'ကျွန်မရောဂါက အတော်လေး ဆိုးနေပြီ ဒေါက်တာ'

ဆရာဝန် - 'ဘယ်လိုခံစားနေရလို့ပါလဲခင်ဗျာ...'

အမျိုးသမီး - 'မနက်က ကျွန်မ လမ်းလျှောက်ထွက်ခဲ့ပါတယ်'

ဆရာဝန် - 'ကောင်းတာပေါ့...'

အမျိုးသမီး - 'အိမ်ပြန်ရောက်တော့ မှန်ကြည့်လိုက်မိခဲ့ပါတယ်'

ဆရာဝန် - 'ဟုတ်ကဲ့...'

အမျိုးသမီး - 'မှန်ထဲမှာ ကျွန်မရုပ်ပုံမှာ ဆံပင်တွေက ပွယောင်း
နေတယ်...၊ မျက်နှာကလဲ ကြောက်စရာကြီး...၊
မှန်ကြည့်နေရင်း မူးလဲမသွားအောင် မနည်းထိန်းနေခဲ့
ရတယ်...၊ ကျွန်မခန္ဓာကိုယ်ရဲ့ အစိတ်အပိုင်းတွေ ပျက်စီး
ကုန်ပြီ ထင်ပါတယ် ဒေါက်တာရယ်...'

ဆရာဝန် - 'ဟာ.. ဒါဆို စိတ်မပူပါနဲ့...၊ ခင်ဗျား မျက်မှန်သာ
တပ်လိုက်ပါတော့ ခင်ဗျာ...'

အမျိုးသမီး - 'ရှင်...'

(၃၆) ဝမ်းလည်းပနည်းပါဝမ်းလည်းသာတယ်

ကားထုတ်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။
 သူ့ဝန်ထမ်းတစ်ဦးဟာ ရုံးခန်းဆီ ရောက်ရှိလို့ လာခဲ့ပါတယ်။
 ပြီး... သူဟာ မန်နေဂျာဆီမှာ ခုလို ခွင့်တောင်းလိုက်တာပါ...။

ရောက်လာသူ - 'မနက်ဖြန် ခွင့်တစ်ရက်လောက် လိုချင်ပါတယ် ခင်ဗျာ'

မန်နေဂျာ - 'ဘာဖြစ်လို့ပါလဲခင်ဗျာ...'

ရောက်လာသူ - 'အိမ်မှာ သန့်ရှင်းရေးလုပ်စရာရှိနေခဲ့လို့ပါ...'

မန်နေဂျာ - 'အဲဒါအရေးကြီးတဲ့ အလုပ်မှ မဟုတ်တာဘဲ...'

ရောက်လာသူ - 'ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်မိန်းမက မဖြစ်မနေ လုပ်ရမယ် ဆိုနေပါတယ်...။ ရွပ်ပွနေတဲ့ ပစ္စည်းတွေ စနစ်တကျ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဖြစ်အောင် လုပ်ထားဖို့ ကျွန်တော့်ကို သေသေချာချာ ပြောထားခဲ့လို့ခင်ဗျာ'

မန်နေဂျာ - 'ဒါတော့ မရဘူးဗျာ...။ ခွင့်မပေးနိုင်ပါဘူး...'

ရောက်လာသူ - 'ဟာ.. ဒါဆို ဝမ်းသာလိုက်တာဆရာရယ်..'

မန်နေဂျာ - 'ကျုပ်ခွင့်မပေးတာ ဘာဖြစ်လို့ ဝမ်းသာတာလဲဗျ...'

ရောက်လာသူ - 'အကြောင်းရှိလို့ပါ...'

မန်နေဂျာ - 'ငါက ခွင့်မပေးတာကို ဘာလို့မင်းက ဝမ်းသာတာလဲကွ'

ရောက်လာသူ - 'အမှန်ကိုပြောရရင် ကျွန်တော်လဲ အဲဒီအလုပ်တွေ မလုပ်ချင်ဘူး...။ အခုတော့ ဆရာက ခွင့်မပေးဘူးလို့ မိန်းမကို ပြန်ပြောလိုက်ရုံပါပဲဗျာ...'

မန်နေဂျာ - 'ဟာ...'

(၃၇) လာပင်ကြာနဲ့ဖောသွားပယ်

တစ်ခါက ဖြစ်ပါတယ်။

ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲကျင်းပနေတဲ့ ကွင်းကြီးထဲမှာ လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုနေသူ တစ်ဦးဟာ တော်နေကြတော့ အကြားအမြင်ဆရာမတစ်ဦးရဲ့ တဲထဲဆီသို့ အပျော်သဘောနဲ့ တစ်စုံတစ်ရာ မေးဖို့ရာ ဝင့်ရောက်လို့ သွားလေခဲ့ပါ တော့တယ်။

အဲဒီမှာ...

‘ရှင်က ကလေးနှစ်ယောက်ရဲ့ အဖေပါပဲ...’

အကြားအမြင်ဆရာမက သူမရဲ့ ဖန်လုံးထဲဆီကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်ပြီးမှပဲ ပြောလိုက်တာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

‘ကျုပ်က ကလေးသုံးယောက်အဖေပါဗျ..’

‘ဟာ...ဟာ...’

အဲဒီအခါမှာတော့ အကြားအမြင်ဆရာမက ထပ်ဆင့်ပြီး ရယ်လိုက်ပြီးမှ..

‘ခစ်.. ခစ်.. အဲဒါက ရှင့်အထင်ဆိုရင်ကော...’

‘ဗျာ...’

(၃၈) ငျောက်တော့ငျောက်ပါတယ်

တစ်နေ့တုန်းက ဖြစ်ပါတယ်။

သူ့လူနာနဲ့ သူ့ဆရာဝန်တို့ တွေ့ကြပါတယ်။

ဆရာဝန် - 'ကျွန်တော်အကြံပေးတဲ့အတိုင်း ခင်ဗျား ပြတင်းပေါက် ဖွင့်ပြီး အိပ်တယ်မဟုတ်လား...'

သူ့လူနာ - 'ဟုတ်ကဲ့... အိပ်ပါတယ်...'

ဆရာဝန် - 'ဒါဆို ခင်ဗျားရဲ့ ပန်းနာရင်ကျပ် ပျောက်သွားပြီပေါ့ ဟုတ်လား...'

သူ့လူနာ - 'ပန်းနာရင်ကျပ်တော့ မပျောက်ပါဘူးခင်ဗျာ...'

ဆရာဝန် - 'ဒါဖြင့်...'

သူ့လူနာ - 'ကျွန်တော့်နာရီရယ် တီဗီရယ် အိုင်ပေါ့ဒ်ရယ်.. ပြီး လက်ပ်တော့ရယ်တော့ ပျောက်သွားခဲ့ပါပြီ...'

ဆရာဝန် - 'ဟာ...'

၃၃။ ကိုယ့်အကြောင်း သူ့အကြောင်း

တစ်နေ့တုန်းက ဖြစ်ပါတယ်။

ကလေးမတစ်ဦးက သူ့အမေကို မေးလိုက်ပါတယ်။

“လူ့အမျိုးအနွယ်တွေက ဘယ်လိုပေါ်ပေါက်လာတာလဲဟင်

အမေ..”

အဲဒီအခါမှာတော့ သူမရဲ့မိခင်က...

“လူ့အမျိုးအနွယ်တွေဆိုတာဟာ ဘုရားသခင်က အာဒမ်နဲ့ ဧဝကို ဖန်ဆင်းလို့ ကလေးတွေ ရလာပြီး လူသားတွေ ပေါ်ပေါက်လာရတာပေါ့ကွဲ့”

အဲဒီလိုနဲ့ နောက်နှစ်ရက်အကြာမှာတော့...

မိန်းကလေးက သူမရဲ့ ဖခင်ကိုပဲ အဲဒီမေးခွန်းကိုပဲ ခုလို မေးလိုက် ပြန်ပါတယ်။

“လူ့အမျိုးအနွယ်တွေ ဘယ်လိုပေါ်ပေါက်လာတာလဲဟင်

အဖေ..” ဆိုတာပါ...။

အဲဒီမှာတော့..

“လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာက ကမ္ဘာပေါ်မှာ မျောက်တွေဟာ ရှိကြတယ်ကွယ့်..။ အဲဒီမျောက်တွေက တစ်ဆင့် တစ်ဆင့်နဲ့ လူရယ်လို့ ဖြစ်လာခဲ့ရတာ...”

အဲဒီမှာ ခေါင်းစွပ်သွားတဲ့ ကလေးမလေးက သူ့အမေထံ ပြန်သွား ခဲ့ပါတယ်။

ပြီးတော့မှ ခုလို ဆိုလိုက်ပါတယ်။

“အမေ..”

ဘာလဲကွယ်..

ဟိုလေ.. လူ့အမျိုးအနွယ်ကိစ္စ

အင်း..

သမီး အဖေကို မေးကြည့်တော့...

ဟင်...

အဖေက ပြောတာက မျောက်က ဖြစ်လာတာတဲ့လေ.. အဲဒါ ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲဟင်...

အဲဒီအခါမှာတော့ မိခင်ဖြစ်သူက ခုလို ပြန်ပြောလိုက်ပါတယ်။

ဒါက ရှင်းပါတယ် သမီးရယ်..၊ အဖေက အမေ့ဘက်က မိသားစုအမျိုးတွေအကြောင်း ပြောတာပါ..

ဒါဖြင့်...

ဟုတ်တယ်.. နင့်အဖေကလဲ သူ့မိသားစုဘက်က သူ့ဆွေမျိုး မိသားစုတွေအကြောင်း သူပြောတာပဲပေါ့ကွယ်...

ရှင်...

**** *

၄၀။ အဂ္ဂါးပါး

တစ်နေ့တုန်းက...

သူ့လူနာနဲ့ သူ့ဆရာဝန်တို့တွေ တစ်ဖန် တွေ့ဆုံခဲ့ကြပြန်ပါတယ်တဲ့။

လူနာ

- ဆရာ ကျွန်တော့်မှာ ပြဿနာအကြီးကြီး ဖြစ်နေတယ် ခင်ဗျ...

ဆရာဝန် - 'ဟင်...'

လူနာ - 'ဟုတ်ပါတယ်...။ ကျွန်တော် ခုလေးတင်ကပဲ ပြောခဲ့တဲ့ စကားကို ကျွန်တော်ဟာ ဘယ်တော့မှ မမှတ်မိတတ်ဘူး ဖြစ်နေတယ်ခင်ဗျ'

ဆရာဝန် - 'အဲဒီပြဿနာကို ခင်ဗျားဘယ်တုန်းက စပြီး သတိပြုမိ တာလဲဗျ..'

အဲဒီမှာ လူနာက ဆရာဝန်ကို ခုလို ပြန်မေးလိုက်တယ် ဆိုတာပါ...။

လူနာ - 'ဘယ်ပြဿနာကိုလဲဟင်...'

ဆရာဝန် - 'ဟာ...'

**** * * * * *

(၄၁) အဆိပ်ရှိလား

တစ်ခါတုန်းက ဖြစ်ပါတယ်။

တောထွင်းတစ်နေရာမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

မြေနှစ်ကောင်တို့ဟာ စကားပြောဆိုလို့ နေနေကြပါတယ်။

အဲဒီမှာ တစ်ကောင်က အခြားတစ်ကောင်ဖက်ကို ခေါင်းလှည့်

ကြည့်ပြီးတော့...

ခုလို မေးလိုက်ပါတယ်။

'တို့တွေဟာ အဆိပ်ရှိလားကင်...'

ဆိုတော့ တစ်ကောင်မှာ အံ့အားသင့်လို့ နေခဲ့ပါတယ်။

ပြီးတော့မှ သူက ခုလို သူပြန်မေးလိုက်ပါတယ်။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်...’

‘ငါ ခုလေးတင်ပဲ ငါ့ဗျာ ငါ့ကိုက်မိလိုက်လို့ပါ...’

‘ဟင်...’

(၄၂) ကူညီပါ

တစ်နေ့တုန်းက ဖြစ်ပါတယ်။

ကျောင်းခန်းမထဲမှာဘဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ကျောင်းသားတစ်ဦးက ရုတ်တရက် ထရပ်ပြီး ခုလို ပြောလိုက်
ပါတယ်။

‘ဆရာမ ခဲတံတစ်ချောင်းလောက် ငှားနိုင်မလားဟင်...’

ဆရာမက အံ့ဩနေရာက...

‘ဘာဖြစ်လို့လဲကွယ်...’

‘ကျွန်တော့်ခဲတံက အဖြေအမှားတွေချည်း ထွက်လို့နေလို့ပါ..’

‘ဟင်...’

(၄၃) အားပေးပါကူညီပါအုံး

တစ်ခါတုန်းက ဖြစ်ပါတယ်။

ဆံပင်လာညှပ်တဲ့ လူတစ်ဦးဟာ ထူးထူးခြားခြား သိပ်ကို စိတ်ဓာတ်ကျနေပုံ ရပါတယ်။

ဒါကြောင့် ရင်းနှီးနေတဲ့ ဆံသဆရာက သူ့ကို ခုလိုပြောလိုက်ပါတယ်။

“ပျော်ပျော်နေစမ်းပါဗျာ...။ ကျွန်တော် လူတစ်ယောက်အကြောင်းကို သိခဲ့ရပါတယ်။ အဲဒီလူ ဒေါ်လာတစ်သောင်း ကြွေးတင်နေပြီး ပြန်မပေးနိုင်ဘူး ဖြစ်နေခဲ့တယ်”

“ဒီတော့...”

“ဒီတော့ သူက သူ့မော်တော်ကားကို၊ ချောက်ကမ်းပါးစွန်းကို မောင်းသွားပြီး အဲဒီမှာ တစ်နာရီကြာ ထိုင်ပြီး သူစဉ်းစားလို့ နေခဲ့တယ်ဗျာ”

“ဒီတော့...”

“အဲဒီမှာ စိတ်ပူပန်ကြတဲ့ မြို့ခံသားတစ်စုက သူ့ပြဿနာကို ကြားတော့ အလှူငွေတွေ လိုက်ကောက်လိုက်ကြတယ်”

“ဒီတော့...”

“ဒီတော့ အဲဒီလူလဲ စိတ်သက်သာရာ ရသွားပြီး ကားကို ချောက်ကမ်းပါးစွန်းက ပြန်ဆုတ် မောင်းလာခဲ့တော့တယ်ဗျာ”

“ဟင်.. အံ့ရောဗျာ”

“ဟုတ်လား..”

'မယုံနိုင်စရာပါဘဲ...။ အဲဒီ ကြင်နာတတ်တဲ့ လူတွေဟာ ဘယ်သူတွေလဲဗျာ...'

ဆိုင်ရှင် ဆံသလာသူက တအံ့တဩနဲ့ မေးလိုက်လေတော့...

'အဲဒီဘတ်စ်ကားပေါ်က ခရီးသည်တွေလေဗျာ...'

'ဟာ...'

**** * * * * *

(၄၄) အကြောင်းတရား

တစ်ခါတုန်းက ဖြစ်ပါတယ်။

မိုးပျံတိုက်တစ်ခုရဲ့ ဓာတ်လှေခါးဟာ ပျက်လို့ နေခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီမှာ လုပ်ငန်းရှယ်ယာရှင်(၃)ဦးတို့ဟာ ရိုးရိုးလှေခါးက တက်လာကြတဲ့ အခါမှာတော့ တစ်ယောက်က အကြံပေးပါတယ်။

'မိတ်ဆွေတို့ အထပ်က ခြောက်ဆယ်ရှိတယ်။ ဒါကြောင့် ကိုယ်အကြံတစ်ခုရတယ်'

'ဘယ်လိုလဲ'

'တို့တက်နေတုန်းမှာ စိတ်ဝင်စားစရာဖြစ်အောင် ပထမအထပ် နှစ်ဆယ်ထိကို ကိုယ်က သီချင်းဆိုမယ်'

'ဒီတော့...'

'နောက်ထပ် ဒုတိယလူကတော့ အထပ်နှစ်ဆယ်ကိုတော့ တစ်ယောက်က ရယ်စရာတွေ ပြောဗျာ...'

‘အင်း... အင်း...’

‘အဲ... တတိယမြောက်လူကတော့ မင်းက ပင်ကိုယ်ကပါ စိတ်အားညှိုးငယ်နေသူဖြစ်နေလေတော့ နောက်ထပ်အထပ်နှစ်ဆယ်ကို ဝမ်းနည်းစရာအကြောင်းတွေ ပြောပေါ့ကွာ...’

ဒီလိုနဲ့ သူတို့ စတက်ကြပါတယ်။

လူ(၁)က - ‘အထပ်နှစ်ဆယ်ထိ သိချင်းဆိုကြပါတယ်’

လူ(၂)က - ‘အထပ်လေးဆယ်ထိ ဟာသတွေ ပြောဆိုသွားခဲ့ပါတယ်’

ဒီလိုနဲ့ နောက်ဆုံးအထပ်နှစ်ဆယ်ကို တက်ရပါတော့တယ်။

အဲဒီမှာ တတိယလူကို...

‘ကဲ... မင်းအလှည့်ရောက်ပြီ...၊ ဝမ်းနည်းစရာအကြောင်းတွေ ပြောပါတော့ ဆိုတော့’ အဲဒီလူက...

‘အင်း... ငါတကယ့်ဝမ်းနည်းစရာ အကြောင်းအရာတစ်ခု ရထားတယ်ကွာ...’

တစ်ယောက်က စိတ်ဝင်တစားနဲ့...

‘ဘာလဲဟင်...’

‘ငါကွာ ရုံးသော့ ယူဖို့မေ့လာခဲ့တယ်.. ဟင်း... စိတ်မကောင်း လိုက်တာ’

‘အင်း...ဟုတ် ဟုတ်ပါရဲ့ကွာ..’

(၄၅) ဒီလိုပါလေ

တစ်နေ့တုန်းက ဖြစ်ပါတယ်။

လုပ်ငန်းရှင်သုံးဦးတို့ဟာ စားသောက်ဆိုင်မှာ ထိုင်ပြီးတော့...

'အောင်မြင်မှု' ဆိုတဲ့ စကားရဲ့ အဓိပ္ပါယ်ရဲ့ ဖွင့်ဆိုချက်အကြောင်းကို ပြောဆိုလို့ နေနေကြပါတယ်။

အဲဒီမှာ တစ်ယောက်က...

'အောင်မြင်ကျော်ကြားသူတို့ဆိုတာ နိုင်ငံတော်ရဲ့ ဝန်ကြီးချုပ်နဲ့ စကားပြောဖို့ စံအိမ်တော်ထဲကို ဖိတ်ခေါ်ခံကြရတာ'

'အဲဒါပဲလား...' ဆိုတော့ ဒုတိယလူက...

'ဒီထက်မကဘူး... အဲဒီလို စကားပြောနေကြတုန်း... အရေးကြီး ဖုန်းလှိုင်းက ဖုန်းလာတော့ ဝန်ကြီးချုပ်က ဖုန်းထမကိုင်တော့တာကွ...'

အဲဒီမှာ တတိယလူက ကြားဝင်လိုက်ပါတယ်။ ဒီလိုပါ...။

'ခင်ဗျားတို့ပြောတာတွေ မှားတယ်ဗျ...၊ တကယ်တော့ ကျော်ကြားမှုဆိုတာဟာ ဝန်ကြီးချုပ်နဲ့ စကားပြောဖို့ စံအိမ်တော်ကို ဖိတ်ကြား ခံရပြီးတော့ အဲဒီလို စကားပြောနေတုန်းမှာ အရေးကြီးဖုန်းလှိုင်း ဝင်လာ တော့ ဝန်ကြီးချုပ်က ထသွားနားထောင်တယ်။ ပြီးမှ မိမိကို လေးလေး စားစားနဲ့ပဲ'

'ဘာဖြစ်လဲ...'

'ဒါ ခင်ဗျားအတွက် ဖုန်းပါ...၊ ပြောခဲ့တာဗျ...'

'ဟာ...'

(၄၆) နောက်တစ်ခါလာပါပြီဟေ့

တစ်ခါတုန်းက ဖြစ်ပါတယ်။

လူတစ်ယောက်ဟာ တစ်နေ့မှာ သူ့အဝတ်ဘီရိုကို မွေနှောက်ရှာဖွေ လို့ နေခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီမှာ နာရီပြင်ဖို့ ပေးထားတဲ့လက်မှတ်တစ်စောင်ကို သွားလို့ တွေ့ခဲ့ပါတယ်။ ဒါ ချိန်းတာများခဲ့ပြီ ကြာပြီ... ဒီတစ်ခါတော့ ရလောက်ပြီ ထင်ခဲ့တယ်။ ရင်တထိတ်ထိတ်နဲ့ပါပဲ...။ တတ်နိုင်ဘူးလေ...။ ဒါ သူ့တာဝန် ပဲပေါ့...။ ဒါကြောင့် အဲဒီလူက နာရီဆိုင်သို့ သွားခဲ့ပြီး လက်မှတ်ကို ပိုင်ရှင်ကို ပြသလိုက်ပါတယ်။

ပိုင်ရှင်က စိတ်လက်မပါသလိုနဲ့ နာရီကို လိုက်ရှာပါတယ်။

အတော်လေးကြာ အပြင်ကစောင့်တော့မှ လက်မှတ်ပိုင်ရှင်ကို ပြန်ပေးလိုက်ပါတယ်။

ပြီးမှ လာရွေးသူက...

“ဘယ်လိုလဲ နာရီကို တွေ့ပြီလား...၊ ပြင်ပြီးပြီလားဗျာ...”

အဲဒီအခါမှာတော့ နာရီဆိုင်ပိုင်ရှင်က ခေါင်းရမ်းရင်းနဲ့...

“ဟုတ်ကဲ့... တွေ့တော့တွေ့ပါပြီ...”

“ဒါဖြင့်ရင်...”

“ဒါပေမဲ့ နောက်တစ်ပတ်လောက်မှ ပြီးနိုင်ပါလိမ့်မယ်”

“ဗျာ...”

(၄၇) ဒါငတုပလွယ်ပါ

စိတ်ညစ်တာကြောင့် အိမ်ကထွက်လာခဲ့တဲ့ အမျိုးသားတစ်ဦးက စူပါကွန်ပျူတာထံ သွားပြီးတော့ မေးခွန်းတွေ မေးမြန်းခဲ့ပါတယ်။

အမျိုးသား - 'လောကကြီးမှာ ကျွန်တော်ကံဆိုးလွန်းပါတယ်ဗျာ'

စူပါကွန်ပျူတာ - 'ဘာအကူအညီပေးရမလဲ ပြောပါ...'

အမျိုးသား - 'ဒေါ်လာငါးသန်းလောက် လိုချင်ပါတယ်'

စူပါကွန်ပျူတာ - 'မင်းရဲ့ဘဏ်စာရင်းထဲ ရောက်အောင် ငါလုပ်ပေးပါ့မယ်'

အမျိုးသား - 'ဟုတ်လား... ဝမ်းသာလိုက်တာ... မိန်းမလှလေး တစ်ဦးလောက်လဲ ရှာပေးပါလားဗျာ...'

စူပါကွန်ပျူတာ - 'မင်းအိမ်မှာ ရောက်လို့နေပါပြီ...'

အမျိုးသား - 'ကျေးဇူးတင်လိုက်တာဗျာ...'

စူပါကွန်ပျူတာ - 'ကဲ.. တခြား ဘာလိုချင်သေးလဲ ပြောပါဦး...'

အမျိုးသား - 'အဲဒီမိန်းမချောလေးက စိတ်သဘောထား ကောင်းပြီး ကျွန်တော့်ကို အရမ်းချစ်တဲ့ စိတ်မျိုးလေး ရှိအောင် လုပ်ပေးပါဦး...'

အဲဒီမှာ ကွန်ပျူတာက ညည်းညူးညူးညူးနဲ့...

စူပါကွန်ပျူတာ - 'မိန်းကလေးတွေရဲ့ စိတ်ကို ပြုပြင်ဖို့တော့ ငါမတတ်နိုင်ဘူးကွ... ဒါဘယ်လိုမှ အလွယ်ဘူး...'

အမျိုးသား - 'ဗျာ...'

(၄၈) လက်တွေ့ဒွာဟော

တစ်ခါက ဖြစ်ပါတယ်။

ခရီးသည်တင်လေယာဉ်တစ်စီးဟာ အင်ဂျင်စက်ချွတ်ယွင်းလို့ သွားခဲ့ပါတယ်။

ဒါကြောင့် လေယာဉ်မှူးက သတိပေးချက် ထုတ်ပြန်ပြီးတဲ့နောက် လေယာဉ်ပေါ်မှာ လိုက်ပါလာခဲ့သူ ဗေဒင်ဆရာကို ခရီးသည်တစ်ဦးက ခုလို မေးလိုက်ပါတယ်။

ခရီးသည် - 'ကျွန်တော်တို့တော့ ဒုက္ခရောက်ပြီ ထင်ရဲ့ဗျာ...'

ဗေဒင်ဆရာ - 'စိတ်မပူပါနဲ့ဗျာ...'

ခရီးသည် - 'လေယာဉ်က အောက်ကိုထိုးကျနေပြီဗျာ...'

ဗေဒင်ဆရာ - 'မစိုးရိမ်ပါနဲ့...'

ခရီးသည် - 'ကျွန်တော်တို့ ကံကောင်းနိုင်မလား...၊ တွက်ကြည့်ပေးပါဦး...'

ဗေဒင်ဆရာ - 'တွက်ကြည့်မနေပါနဲ့...'

ခရီးသည် - 'ဒါဆို ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမလဲ...'

ဗေဒင်ဆရာ - 'လေယာဉ်ပေါ်ကသာ အမြန်ဆုံး ခုန်ချလိုက်ပါ...'

ခရီးသည် - 'ဗျာ...'

(၄၉) သားကယ်ပလို့

တစ်နေ့တုန်းက ဖြစ်ပါတယ်။

ဇနီးမောင်နှံနှစ်ဦးတို့ နှစ်ဦးသား စကားများ၊ စိတ်တိုပြီး ထိုင်နေကြပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဘာမှလဲ ခုထိမစားကြရသေး...၊ ဆာကလဲ ဆာလှပြီ...၊ တကယ်လဲ ဘာမှမဟုတ်တဲ့ ပြဿနာ...၊ ခုတော့ လင်သည်မှာ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိပါ...။

အဲဒီမှာ သားငယ်က ဘာစိတ်ကူးရတယ်ရယ် မသိ...။ ခုလို စကားတစ်ခု ဆိုလာခဲ့ပါတယ်။

ဖခင်ဖြစ်သူက သူ့အကြိုက်မေးခွန်းဖြစ်သွားတာမို့ သာသာနဲ့ နာနာ ခုလို ပြန်ပြောဆိုခဲ့ကြပါတယ်။ 'မိသားစုတွေ သည်းခံစိတ်ရှည်မှ မုန့်အတူ စားသောက်ကြရတယ် ဆိုတာပါ...'

- သား - 'စိတ်တိုရင်ကော ဘာဖြစ်လဲအဖေ...'
- ဖခင် - 'မင်းမုန့်မစားရဘူးလေ...'
- ဇနီးသည် - 'ဟင်း.. လူလည်ကြီး...'

**** **

(၅၀) သူတို့အကြောင်း

တစ်ခါက ဖြစ်ပါတယ်။

နိုင်ငံခြားမှာပါ...။ ရဟူဒီဘုရားရှိခိုးကျောင်းမှာပဲ ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ဂျူးဓမ္မဆရာဖြစ်လာရန် သင့်တော်သူရွေးပွဲတစ်ခု ရှိခဲ့ပါတယ်။

ပထမတစ်ဦး - ဂျူးဓမ္မကျမ်းတွေတို့ကိုလဲ သူကသိတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူဟာ ကွန်မြူနစ်ပါတီဝင် မဟုတ်ပါ။

ဒုတိယလူ - သူက ဂျူးဓမ္မကျမ်းကိုလဲ မသိဘူး...။ ဒါပေမဲ့ သူက ကွန်မြူနစ်ပါတီဝင်တစ်ဦးပဲ ဖြစ်တယ်။

တတိယလူ - ဂျူးဓမ္မကျမ်းကိုလဲ သူသိတယ်...။ ကွန်မြူနစ် ပါတီဝင် လဲ ဖြစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူဟာ ဂျူးဖြစ်နေခဲ့တယ်လေ။

ကဲ.. ဘယ့်နှယ့်လဲ
**** **

(၅၁) ဒီလိုပါ

လူတစ်ယောက်ရဲ့ ကံကြမ္မာဟာ သူ့ရဲ့စိတ်ထားပဲဖြစ်တယ်
(ဘင်ဂျမင်ဒစ္စဂျေလီ)

တစ်ခါက ဖြစ်ပါတယ်။

ပြိုင်ဘက်မိန်းကလေးနှစ်ဦး ရှိပါတယ်။ တစ်ဦးက ပြိုင်ဘက် အမျိုးသားကို ရသွားပါတယ်။ မင်္ဂလာဆောင်ကို တစ်ဦးက ရောက်လာခဲ့ ပါတယ်။ ပြိုင်ဘက်တွေရဲ့ သဘာဝပါ...။

နိုင်ငံတစ်ခုမှာပါ...။

မိန်းမငယ်တစ်ဦးဟာ မင်္ဂလာဆောင်တဲ့ သတို့သားနဲ့ သတို့သမီး ခုံတွဲကိုပေးတဲ့ စာအိတ်ထဲမှာ...

ပိုက်ဆံဘယ်လောက် ထည့်လိုက်ပါသလဲ...။

ထိလက်မှတ်တစ်စောင်ပါ...။ ပြီးတော့ လက်ဖွဲ့သူမိန်းမငယ်က 'မင်းဒေါ်လာတစ်သန်း ပေါက်မယ်လေကွာ...။ ဘာဖြစ်လို့ စိတ်မချမ်းသာ ဖြစ်နေရတာလဲ...'

အဲဒီအခါမှာ ဒုတိယမိန်းမငယ်က...

'အေး... စိတ်ချမ်းသာပါတယ်။ ငါ စဉ်းစားနေတာက ဘာဖြစ်လို့များ ဒုတိယထိလက်မှတ်ကို ငါယူမိရသလဲလို့...'

အဲဒီအခါမှာ ပထမမိန်းမငယ်က...

'အေး... ငါစဉ်းစားနေတာက...။ ဘာဖြစ်လို့များ ငါ ဒုတိယလက်မှတ်ကို လက်ခံရသလဲလို့...'

အဲဒီမြင်ကွင်းကြောင့် ဘေးလူတွေမှာ နားရှုပ်သွားပြီးတော့ နားလည် အကြောင်းသိသူတစ်ယောက်က 'ပြိုင်ဘက်ဆိုတာ ဒီလိုပဲကွ... စိတ်လှုပ်ရှားပြီး ရမိရရာ ပြောတတ်ကြတာကွ' ဆိုပါမှ...

'ဗုဒ္ဓေါ' ဆိုလိုက်ကြပါတော့တယ်။

**** * * * * *

(၅၂) ကောင်းပါတယ်

တစ်ခါက ဖြစ်ပါတယ်။

ယာဉ်ထိန်းရဲသားက ကားတစ်စီးကို ရပ်တန့်စေလိုက်ပါတယ်။

ယာဉ်ထိန်းရဲသား - 'ခင်ဗျား ကြည့်ရတာ ဒီနေ့ သောက်ထားလား...'

ယာဉ်မောင်း - 'မသောက်ပါဘူး...'

ယာဉ်ထိန်းရဲသား - 'ဒီပြန်ထဲကို အသက်ရှူထုတ်လိုက်စမ်း...'

အသက်ရှူပြလိုက်တယ်။ 'အင်း... အယ်လ်ကိုဟောလဲ မတွေ့ပါလား...။ စက်ပျက်နေတာပဲ ဖြစ်မယ်...'

ပြီး... ပြန်ထဲသို့ သူ့ဘာသာသူ အသက်ရှူထုတ်လိုက်ပါတယ်။ ပြီးမှ... အယ်လ်ကိုဟော ပါနေတော့တယ်။ ဒီတော့...

‘ဟင်.. စက်က အကောင်းပါလား..’ ဆိုတာ ရှိခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီမှာ စာတစ်ပုဒ်မှာလဲ..

ဆယ်ကျော်သက်တစ်ဦးက အခြားတစ်ဦးကို...

‘သူ ငါ့ကို နမ်းတော့ မနမ်းသေးဘူး..၊ ဒါပေမဲ့ သူ့အငွေကြောင့် ငါ့မျက်မှန် နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ်လောက်တော့ ဝါးသွားပြီးပြီရှင်...’

‘ဗုဒ္ဓေါ...’

**** * * * * *

(၅၃) ဒါဆိုရင်ကေ

တစ်ခါက ဖြစ်ပါတယ်။

ကွန်ပျူတာသင်တန်းတစ်ခုမှာ ‘ဆရာက သင်တန်းသားတွေကို ကွန်ပျူတာ အခြေခံကစပြီး သင်ကြားပေးလို့ နေခဲ့ပါတယ်။

ဆရာ - ‘ကွန်ပျူတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အခြေခံ သိထားရမယ့် အချက်တွေက အများကြီးရှိတယ်...’

တပည့်များ - ‘ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ...’

ဆရာ - ‘အဲဒီအခြေခံအချက်တွေထဲက တစ်ချက်ကို ပြောပြမယ်’

တပည့်များ - ‘ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ...’

ဆရာ - ‘ကွန်ပျူတာထဲ ဗိုင်းရပ်စ်ဝင်ရင် အသုံးပြုလို့ ရမှာ မဟုတ်ဘူး’

အဲဒီအခါမှာ တပည့်တစ်ဦးက ရုတ်တရက် မတ်ဘတ် ရပ်လိုက် ပြီးတော့...

တပည့်တစ်ဦး - 'ကွန်ပျူတာလဲ ဗိုင်းရပ်စ်မဝင်အောင် ကွန်ပျူတာကို နှာခေါင်းစီးစည်းထားရင် ရမလားဆရာ...'

ဆရာ - 'ဟာ...'

(၄၄) ဒီလိုလ

တစ်ခါက ဖြစ်ပါတယ်။

ကျောင်းသားတစ်ယောက်က သူ့ရဲ့ဆရာမကို စာရွက်တစ်ရွက်ကို ပြရင်းက ခုလို ပြောလိုက်ပါတယ်။

'ဆရာမခင်ဗျား နွားတစ်ကောင် မြက်စားနေတဲ့ ဒီပုံကို ဘယ်လိုထင်ပါသလဲ...'

ဆရာမက ကြည့်ရင်းနဲ့ နားမလည်တာနဲ့ ပြန်မေးလိုက်ပါတယ်။

'ဟင်.. မြက်က ဘယ်မှာလဲကွယ့်...'

ဒီမှာ ကျောင်းသားက ခုလို ပြန်ဖြေလိုက်ပါတယ်။

'နွားက ပိုကောင်းတဲ့ စားကျက်ကို ပြောင်းသွားပါပြီ..၊ ဒါ အိတ်စပရက်ရှင်နှစ်စင်းဖြစ်ပါတယ်'

ဆိုလိုချက်က အနုပညာရဲ့ အစအဆုံးဟာ စိတ်နဲ့ပဲ ခံစားရပါတယ် ဆိုတာပါ။ ဒီတော့ ဆရာမက...

'ဟာ...' ဆိုပြီးတော့မှ ဆရာမက ပြုံးလိုက်ပါတယ်။ သူ့ကို

ပညာပြန်ပေးရမယ်ဆိုတာရဲ့ အသိစိတ်ကြောင့်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ပြီးမှ...

‘ဒါနဲ့ မျက်စိက ဘယ်လောက်အရေးကြီးလဲ မင်းသိလား..’

‘ဘယ်လိုကြောင့်လဲ ဆရာမ’

‘မြင်တာ မမြင်တာနဲ့ ဆိုင်တာပေါ့ကွယ်..’

‘ဟုတ်ကဲ့ သိပါတယ် ဆရာမ...။ မြင်လျက်နဲ့ မျက်စိမှိတ်ပြီး မမြင်ချင်ဟန်ဆောင်ရတဲ့အခါ ရှိသလို မျက်စိမှိတ်ပြီး မသိချင်ဟန်ဆောင် ရတဲ့အခါလဲ ရှိပါတယ်။ ပြီးတော့ မြင်တာကို မမြင်ချင်ယောင်နဲ့ ပြူးပြဲကြည့်စုပြီး လိုက်လံရှာဖွေရတဲ့ အခါမျိုးလဲ ရှိတတ်ပါတယ်’

‘ဒါဖြင့်...’

‘ဘယ်လိုဘယ်လိုဆရာမ’

‘ဒါပဲလေ...’

‘ဘယ်လို.. ဘယ်လို.. ဆရာမ...’

‘အေး.. မင်း မြင်စေချင်သလို မြင်ဖို့ပြောနိုင်သလို ငါလဲ ငါကြည့်ချင်သလို ငါလဲ ငါမြင်ချင်သလိုကြည့်နိုင် မြင်နိုင်တယ် မဟုတ်လားကွယ်...’

‘ဈာ...’

(၅၅) သက်တမ်းသို့

သိပ္ပံပညာရှင်တစ်ဦးရဲ့ ဟောပြောပွဲပြီးဆုံးသွားပြီးတဲ့နောက် သတင်းထောက်တစ်ဦးက ခုလို တွေ့ဆုံမေးမြန်းခဲ့ပါတယ်။

- သတင်းထောက် - 'ဆရာကြီး ဟောပြောတာ ကောင်းလိုက်တာ'
- သိပ္ပံပညာရှင် - 'ကျေးဇူးတင်ပါတယ်'
- သတင်းထောက် - 'ဟောပြောတဲ့ အတွေ့အကြုံများပြီ ထင်ပါတယ်'
- သိပ္ပံပညာရှင် - 'အင်း... များပြီပေါ့...'
- သတင်းထောက် - 'ဟောပြောဖို့ အချက်အလက်အတော်လေး စုဆောင်းရမှာပဲ...'
- သိပ္ပံပညာရှင် - 'ကြိုးစားရတာပေါ့...'
- သတင်းထောက် - 'ဟောပြောတဲ့အခါ အခက်အခဲတွေ ရှိပါသလား'
- သိပ္ပံပညာရှင် - 'ရှိတာပေါ့...'
- သတင်းထောက် - 'တွေ့ကြုံရတဲ့ အခက်အခဲကို ပြောပေးပါဦး...'
- သိပ္ပံပညာရှင် - 'ကျွန်တော့်ဟောပြောပွဲတိုင်း ပရိသတ်တွေ အိပ်ပျော်တတ်ကြတာကိုပါပဲ...'
- သတင်းထောက် - 'ဗျာ...'

(၅၆) စိတ်ချပါ

အရေးပေါ် အကူအညီပေးရေးစခန်းသို့ အမျိုးသားတစ်ဦး ဖုန်းဆက်ပြီး အကူအညီတောင်းခံခဲ့ပါတယ်။

အမျိုးသား - 'အရေးပေါ်အကူအညီပေးရေးစခန်းတာဝန်ခံပါလား ခင်ဗျာ...'

အော်ပရေတာ - 'ဟုတ်ပါတယ်...'

အမျိုးသား - 'အရေးပေါ်အကူအညီ တောင်းချင်လို့ပါ..'

အော်ပရေတာ - 'ဟုတ်ကဲ့.. ပြောပါ...'

အမျိုးသား - 'ကျွန်တော့်ကို လူနာတင်ယာဉ်ခေါ်ပေးပါ...'

အော်ပရေတာ - 'ဟုတ်ကဲ့.. စိတ်ချပါ...'

အမျိုးသား - 'မြန်မြန်လေး ခေါ်ပေးပါ...'

အော်ပရေတာ - 'ဒါဆိုရင်လဲ နားထောင်ပါ.. လူနာတင်ယာဉ်.. လူနာတင်ယာဉ်.. လူနာတင်ယာဉ် ကဲ.. ရပြီလား...'

အမျိုးသား - 'ဟာ....'

(၅၇) စစ်ဆေးပေးပါကူညီပါဦး

တစ်ခါက ဖြစ်ပါတယ်။

ဆရာဝန်တစ်ဦးထံသို့ အမျိုးသမီးတစ်ဦး ရောက်ရှိလာပြီး သူမ ခံစားနေရတဲ့ ဝေဒနာကို ဆေးကုသပေးဖို့ရာ ပြောဆိုလာခဲ့ပါတယ်။

အမျိုးသမီး - 'ဆရာ ကျွန်မ နေထိုင်မကောင်းဘူး ဖြစ်နေတယ်'

ဒေါက်တာ - 'ဟုတ်လား... ပြောပြပါခင်ဗျာ...'

အမျိုးသမီး - 'ကျွန်မမှာ အစာအိမ်ရောဂါ ဖြစ်နေပါတယ်'

ဒေါက်တာ - 'ဟုတ်လားဗျာ...'

အမျိုးသမီး - 'အစာအိမ်က အရမ်းနာနေလို့ ဆေးသောက်ထားရပါတယ်'

ဒေါက်တာ - 'ဟုတ်ကဲ့ပါ...'

အမျိုးသမီး - 'ကျွန်မမှာ သွေးတိုးဆီချိုနဲ့ နှလုံးတွေတော့ ကောင်းပါတယ်'

ဒေါက်တာ - 'ဟုတ်.. ဟုတ်ကဲ့...'

အမျိုးသမီး - 'အခု အစာအိမ်ယောင်နေတာလဲ ဆေးသောက်ထားပြီး ပါပြီ...'

ဒေါက်တာ - 'ကဲ.. ဒါဆိုရင်လဲ ကျွန်တော့် ကျန်းမာရေး ကောင်းမကောင်းကိုလဲ ခင်ဗျားပဲ စစ်ဆေးပေးသွားပါဦး လားဗျာ...'

အမျိုးသမီး - 'ရှင်...'

(၅၀) မင်းကလွဲရင်

အိမ်ထောင်သက် (၁၅)နှစ်ရှိပြီဖြစ်တဲ့ အမျိုးသားတစ်ဦးဟာ သူ့မျက်စိရောဂါနဲ့ သူ့မျက်စိခွဲစိတ်ကုသမှု ခံယူပြီးတဲ့နောက်မှာတော့ သူ့ဇနီးဖြစ်သူကို ဝမ်းသာအားရနဲ့ ခုလို ပြောကြားခဲ့ပါတယ်။

အမျိုးသား - 'မျက်စိခွဲစိတ်ကုသတဲ့ ဆရာဝန်တွေက တော်လိုက်ကြတာကွာ'

ဇနီး - 'ပါရဂူတွေပဲလေ...'

အမျိုးသား - 'ခွဲစိတ်တဲ့အချိန်မှာ လုံးဝနာကျင်မှု မရှိဘူး...'

ဇနီး - 'ကောင်းတာပေါ့ရှင်...'

အမျိုးသား - 'မျက်စိခွဲစိတ်တဲ့အချိန်ကလဲ (၁၀)မိနစ်လောက်ပဲ ကြာတယ်...'

ဇနီး - 'မြန်လိုက်တာနော်...'

အမျိုးသား - 'ခွဲစိတ်ကုသပြီးတော့လဲ လုံးဝလုံးဝပဲ နာကျင်မှုကို မခံစားခဲ့ဘူး...'

ဇနီး - 'ဟုတ်လား...'

အမျိုးသား - 'ဆရာဝန်တွေကို အရမ်းကျေးဇူးတင်ဖို့ ကောင်းတယ်'

ဇနီး - 'အင်းပေါ့.. ဒါ့ထက် ရှင့်မျက်စိအလင်းကော ကောင်းတယ် မဟုတ်လား...'

အမျိုးသား - 'မင်းကလွဲပြီး အကုန်မြင်ရတယ်...'

ဇနီး - 'ဘာ.. ရှင်...'

(၅၉) ဒီလိုလုပ်လေ

တစ်ခါက ဖြစ်ပါတယ်။

အိမ်တွင်းမတော်မတမှုနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ လန်ဒန်က စစ်တမ်းကစ်ခုမှာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

အဲဒီမှာ အခုလိုအဖြေတစ်ခုရှိခဲ့တယ် ဆိုပါတယ်။

အိမ်တွင်းမတော်တဆမှုတွေထဲမှာ လှေကားပေါ်မှာ ဖြစ်ရတဲ့ တော်တဆမှုတွေ အားလုံးရဲ့ ရာခိုင်နှုန်း ကိုးဆယ်ကျော်မှာတော့ လှေကားထမထစ်နဲ့ နောက်ဆုံးထစ်တွေကြောင့် ဖြစ်ရတယ်တဲ့...။ အဲဒီ ပြဿနာကို ဝယ်လိုဖြေရှင်းမလဲ ဆိုတာပါ...။

သူတို့က အဲဒီအချက်ကို ကွန်ပျူတာထဲ ထည့်ပြီးတော့ ကွန်ပျူတာနဲ့ အဖြေထုတ်ခိုင်းခဲ့ပါတယ်။ ခဏအကြာမှာတော့...

အခုလို အဖြေထွက်လာခဲ့ပါတယ်။

လှေကားတိုင်းရဲ့ ပထမထစ်နဲ့ နောက်ဆုံးထစ်တွေကို ဖြုတ်ပစ်ကပ်ပါ ဆိုတာပါ...။

*** **

(၆၀) လုပ်ချင်တာကဒါပျိုးငလ

တစ်ခါက ဖြစ်ပါတယ်။

အရောင်းစာရေးတစ်ယောက်ကို သူမန်နေဂျာက ဖောက်သည်တွေကို ဆက်ဆံတာ ရိုင်းစိုင်းလို့ဆိုပြီး အလုပ်ထုတ်ပစ်ခဲ့လိုက်ပါတယ်။

အဲဒီလို မထုတ်ခင်မှာတော့ ခုလို သူ့ကို ပြောလိုက်ခဲ့ပါတယ်။

‘ဖောက်သည်တွေဆိုတာ အမြဲမှန်တယ်ဆိုတာ မင်းမှတ်ထားပါ’ လို့ ကြိမ်းလိုက်ပါသေးတယ်ဆိုပါတယ်။

အဲဒီလိုနဲ့ပဲ လအနည်းငယ်ကြာလာတဲ့အခါမှာတော့ အဲဒီလူကို ကာလီဖိုးနီးယားပြည်နယ်ရဲ့ နယ်ရဲစခန်းကလေးတစ်ခုမှာ ရဲဝတ်စုံနဲ့ တွေ့လိုက်ရတော့ မန်နေဂျာဖြစ်သူက အံ့အားသင့်သွားခဲ့တယ်။

ဒါကြောင့် သွားတွေ့ပြီး သူ့ကို မေးလိုက်ပါတယ်။

‘ဟ... မင်းက ဒီမှာ ရဲလာလုပ်နေတာကိုး...’

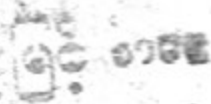
ဒီတော့ အဲဒီလူက ခုလိုပြန်ဖြေလိုက်ပါတယ်။

‘ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျ...။ ကျွန်တော် လိုချင်တာ ဒီလိုအလုပ်မျိုးပါပဲ’

‘ဟင်... ဘာဖြစ်လို့လဲကွ...’

‘ဒီမှာက ဖောက်သည်တွေက အမြဲမှားနေတယ်လေဗျာ...’

‘ဟာ...’

(၆၁) ဖြစ်ရလေရှင်

တစ်ခါကဖြစ်ပါတယ်။

ရဲသားငယ်ကလေးတစ်ယောက်ဟာ အထက်က ခွင့်ရတာနဲ့ပဲ သူ့ကိုယ်ပိုင်အချိန်ကို အသုံးချဖို့ရာ ညကလပ်တစ်ခုဆီကို ရောက်ရှိလို့ သွားခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီမှာ အင်မတန်ချောမောလှပတဲ့ မိန်းကလေးငယ်တစ်ဦးကို တွေ့ပြီး အတူတွဲကမိကြပါတော့တယ်။

ဒီလိုနဲ့ မနက်ဆိုတော့ သူက ခွင့်ရက်စေလို့ စခန်းပြန်ရတော့မှာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

အဲဒီလိုနဲ့ သူက တွဲကရင်း အဆင့်တွေ ကျော်နိုင်အောင် အမျိုးမျိုး ကြိုးစားကြည့်ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ အချည်းနှီးပါ...။

အဲဒါကြောင့်ပဲ သူက...

'အချစ်ရေ... ကိုယ်က အချိန်သိပ်မရဘူးကွာ...၊ မနက်ဆို စခန်း ပြန်ရတော့မယ်...၊ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် ကြားက အရာတွေ ဒီလောက်နဲ့ မဟုတ်ဘဲ အရှိန်မြှင့်ချင်ပြီကွာ...'

ဒီတော့ မိန်းကလေးက ခုလို ပြန်ပြောလိုက်ပါတယ်။

'အလိုရှင်... အခု ကျွန်မ မြန်နိုင်သလောက် အစွမ်းကုန် မြန်မြန်လေး ကပေး နေတာပါပဲရှင်...'

'ဟာ...'

(၆၂) ဒါကတော့

ဒီလိုပါခင်ဗျာ...။ နိုင်ငံခြားမှာပါ...။

လန်ဒန်က ဆရာမတစ်ယောက်ရဲ့အတန်းကို အိန္ဒိယလူမျိုး ကျောင်းသားသစ်လေး လူငယ်လေးတစ်ယောက် ရောက်လာခဲ့ပါတယ်။

ပထမနေ့မို့ ဆရာမက...

‘မင်းမှာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ’လို့ မေးလိုက်ပါတယ်။

‘ဗင်ကတာရက်နမ်နာရဆီဟားရက်တီယား’

ဆရာမက ရှည်လွန်းလှတဲ့ သူ့မှာမည်ကြောင့်...

‘ဒါနဲ့ မင်းမှာမည်ကို ဘယ်လိုစာလုံးပေါင်းသဲလဲကွယံ့..’လို့ မေးလိုက်ပါတယ်။

ဒီတော့ လူငယ်ကလေးက ခုလိုပြန်ဖြေလိုက်ပါတယ်ဆိုတာပါ...။

‘ဟုတ်ကဲ့.. အမေက ဝိုင်းကူရေးပေးပါတယ်ခင်ဗျာ...’

‘ဟင်...’

(၆၃) ဒီလိုပါပဲလေ...

တစ်ခါက ဖြစ်ပါတယ်။

ရှေ့နေတစ်ဦးရဲ့ ရုံးခန်းဝမှာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခုကို အခုလို ချိတ်ဆွဲလို့ ရေးသားထားခဲ့ပါတယ်။
ဒီလိုပါ...။

‘ဆန္ဒတွေရှိရင် နည်းလမ်းတွေ ရှိမယ်..၊ နည်းလမ်းတွေရှိရင် ဥပဒေတွေရှိမယ်..၊ ဥပဒေတွေရှိရင် စည်းမျဉ်းစည်းကမ်းတွေ ရှိမယ်..၊ စည်းမျဉ်းစည်းကမ်းတွေရှိရင် ဟာကွက်တွေရှိမယ်..၊ ဟာကွက်တွေရှိရင် ရှေ့နေဆိုတာ ရှိမယ်..၊ အဲဒါကြောင့် ကျွန်ုပ် ဒီမှာ ရှိနေပါသည် ပါတဲ့ဗျာ...’

‘ဟာ..’

**** * * * * *

(၆၄) လုပ်ငန်းပါဆရာရယ်

တစ်ခါကဖြစ်ပါတယ်။

သွားဆေးခန်းတစ်ခုဆီကို လူတစ်ဦးဝင်လာခဲ့ပါတယ်။ ပြီး

သူက ခုလို မေးလိုက်ပါတယ်။

မောင်လှ - ‘အံ့သွားနှုတ်ဖို့ ဘယ်လောက်ကျလဲ ဆရာ...’

သွားဆရာဝန် - ‘ငွေငါးထောင်ပါ...’

မောင်လှ - ‘များလှချည်လားခင်ဗျာ...’

သွားဆရာဝန် - 'ဟုတ်ကဲ့... ထုံဆေးမသုံးဘူးဆိုရင်တော့ နှစ်ထောင်
ငါးရာပဲ ကျပါတယ်'

မောင်လှ - 'ဒါလဲ များသေးတာပဲဗျာ...'

သွားဆရာဝန် - 'ထုံဆေးလဲ မသုံးဘူး...၊ ပလာယာရဲ့ အကူအညီနဲ့ပဲ
နှုတ်မယ်ဆိုရင်တော့ ငွေနှစ်ထောင်ပဲ ကျပါတယ်...'

မောင်လှ - 'ငွေတစ်ထောင်ဆိုရင်ကောဗျာ...'

သွားဆရာဝန် - 'ဟုတ်ကဲ့... ထုံဆေးမသုံးဘဲ ပလာယာရဲ့ အကူအညီနဲ့
နှုတ်မယ်ဆိုရင်တော့ ငွေတစ်ထောင်ထဲပါပဲဗျာ...'

မောင်လှ - 'ကြိုက်ပြီဗျာ...၊ ဒါဆို ကျွန်တော့်ဇနီး မမြိုင်ဟာ
ဒီကို မနက်ဖြန်ခါမနက်မှာ လာပါလိမ့်မယ်...'

သွားဆရာဝန် - 'ဟာ...'

**** * * * * *

(၆၅) စိုးရိမ်လို့ပါ

တစ်နေ့တုန်းကပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

သူနာပြုဟာ လူနာဆောင်ထဲ ဝင်လာခဲ့ပါတယ်။

ပြီးတော့ သူမက...

'စန်းဝင်း... စန်းဝင်း... ထပါ...'

အိပ်နေတဲ့ စန်းဝင်း နိုးလာခဲ့ပါတယ်။

'ဘာလဲဟင် ဆရာမ...'

အိပ်ချင်မှူးတူးနဲ့ စန်းဝင်းက မေးလိုက်ပါတယ်။

ဒီတော့ သူနာပြုဆရာမက...

‘ကျွန်မ ရှင့်အတွက် အိပ်ဆေး ယူလာခဲ့တယ်ရှင့်...’

‘ဗျာ...’

**** * * * * *

(၆၆) ရုက္ခရွှေရင်ခွင်ဖျော့စား

တစ်နေ့တုန်းက ဖြစ်ပါတယ်။

အရေးတကြီးပါ...။

သုသာန်တစ်ခုရဲ့ ညွှန်ကြားရေးမှူးအသစ်ဟာ ဝန်ထမ်းတွေနဲ့ အစည်းအဝေးတစ်ခုကို ပြုလုပ်လို့ နေခဲ့ပါတယ်။

‘ကျွန်တော်တို့ အသုံးစရိတ်တွေ လျှော့ချဖို့ လိုပါတယ်။ အဲဒါ ခင်ဗျားတို့ဆီက အကြံဉာဏ်တွေ လိုချင်ပါတယ်...’

လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီမှာ တစ်ယောက်က...

‘နေရာချွေတာဖို့အတွက် အလောင်းတွေကို မတ်တတ်ရပ် အနေအထားနဲ့ မြှုပ်ပေးနိုင်ပါတယ်...’

တစ်ယောက်က အကြံပေးပါတယ်။

‘ကောင်းတယ်ဗျာ...၊ နောက်ကောဗျာ ပြောကြပါအုံး...’

‘သင်္ချိုင်းကျောက်တုံး ချွေတာဖို့အတွက် အလောင်းတွေကို ခါးအထိပဲ မြှုပ်ပြီးတော့...’

‘မြှုပ်ပြီးတော့ ဘာဖြစ်လဲ...’

‘မြှုပ်ပြီးတော့ ဆေးခြယ်ထားနိုင်ပါတယ်...’

ဒီတော့ လူကြီးဖြစ်သူက ဝမ်းသာအားရနဲ့...

'ဟာ.. သိပ်ကောင်းတဲ့အကြံပဲ နောက်ကောဗျာ..'ဆိုတော့
နောက်တစ်ယောက်က...

'အလောင်းတွေက လက်တွဲထားလို့ရတယ်ဆိုရင်တော့...'

'ဆိုရင်တော့ ဘာဖြစ်လဲဗျာ...'

'ဟုတ်ကဲ့.. ကျွန်တော်တို့ ခြံစည်းရိုးဖိုး ချွေတာနိုင်တာပါတယ်'

'အင်း...'

**** * * * * *

(၆၇) အပိက,က

တစ်ခါက ဖြစ်ပါတယ်။

တောတစ်ခုမှာပါ...။

ယုန်တစ်ကောင်ဟာ သစ်ငုတ်တို့တစ်ခုပေါ်မှာ ထိုင်ပြီးတော့
တစ်စုံတစ်ရာကို ရေးခြစ်လို့ နေခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီမှာ မြေခွေးတစ်ကောင်က ဘေးကဖြတ်သွားပြီးတော့ရာမှ
ယုန်လုပ်ရပ်ကိုမြင်ပြီး ခုလို မေးလိုက်ပါတယ်။

'ခင်ဗျား ဘာတွေရေးနေတာလဲဗျာ...'

'ဟုတ်ကဲ့.. ယုန်တို့ရဲ့ မြေခွေးလိုက်နည်းဆိုတဲ့ ကျမ်းတစ်စောင်
ကို ပြုစုလို့နေတာဗျာ..'

လို့ ခပ်တင်းတင်း လေသံနဲ့ ပြန်ဖြေလိုက်ပါတယ်။ ဒီတော့
တစ်ဖက်က...

'ခင်ဗျားက အဲဒါကို ဘယ်မှာတွေ့ဖူးလို့လဲဗျ...' ဆိုလိုက်တော့ တစ်ဖက်ကလည်း...

'ကဲ.. ဒါဖြင့်လာ.. ကျုပ်ပြမယ်..' လို့ ဆိုလိုက်ပါတယ်။
အဲဒီမှာပဲ သူတို့ရှေ့က ဝံပုလွေတစ်ကောင်က ဖြတ်သွားခဲ့ပြန်ပါတယ်။ အဲဒီမှာ...

'ဟင်.. ဘာတွေရေးနေလဲဗျ.. ကိုရွှေယုန်ရ...'

'ဟုတ်ကဲ့.. ယုန်တွေများရဲ့ ဝံပုလွေလိုက်နည်းကျမ်း ရေးသားပြုစုနေတာပဲဗျ..'

သူမှာ အံ့အားသင့်လို့ သွားခဲ့ပါတယ်။ ပြီးမှ...

'ဟင်.. ခင်ဗျား ဒါ.. ဘယ်မှာတွေ့ဖူးလို့လဲဗျ...'

ဆိုလိုက်ပြန်ပါတယ်။ အဲဒီမှာလဲ သူက ခုလိုပဲ ပြန်ပြောလိုက်ပါတယ်။

'ဒါဖြင့် လာ..၊ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်ပြမယ်' ဆိုပြီး အတူထွက်ခဲ့ကြပါတယ်။

တစ်နေရာရောက်တော့ ထောင့်တစ်ခုမှာ ခြင်္သေ့ကြီးတစ်ကောင်ဟာ အရိုးပုံကြီးတစ်ခုထဲမှာ လဲလျောင်းလို့နေတာ တွေ့လိုက်ကြရပါတယ်..။

'ဟာ..'

အဲဒီသင်ခန်းစာမှာ..

ပြုစုတဲ့ ကျမ်းခေါင်းစဉ်က အရေးမကြီးပါ...

ဘယ်သူက သိပ္ပံနည်းကျ အကြံပေးမှာလဲ ဆိုတာသာပဲ...

အရေးကြီးတယ် ဆိုကြောင်းပါလေ...။

(၆၀) ခင်ဗျားနယ်ဗျာ

ဒီလိုပါခင်ဗျာ...။

ရာစဝင်လာမှာပါ...။ နိုင်ငံရပ်ခြားမှာပါ...။ လူတန်းစားအမြင်ပါ။

စစ်စတင်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

ဂျူးတစ်ယောက်ဟာ စိုးရိမ်တကြီးနဲ့ ဟိုမှသည်မှ လျှောက်လို့ နေခဲ့ပါတယ်။

‘လုပ်စရာတွေ အများကြီးဗျ...။ မိန်းမနဲ့ ကလေးတွေကို အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုကို ပို့ရမယ်...။ ကျွန်ုပ်လုပ်ငန်းကိုလဲ ရောင်းပစ်ရမယ်...။ ပြီး... အဲဒီငွေတွေကို ဆွစ်ဇာလန်ကို ပို့ရမယ်...။ ပြီးတော့ ငါလဲ အင်္ဂလန်ကို သွားဖို့ နည်းလမ်းရှာရမယ်...’

အဲဒီမှာ အနားမှာရပ်နေတဲ့ ရုရှတစ်ယောက်က ကြားသွားခဲ့ပါတယ်။ ဒါကြောင့် သူကလည်း...

‘မိတ်ဆွေဆိုလိုတာ ကျွန်တော်သိတယ်...။ ကျွန်တော့်မှာလဲ အဲဒီ ပြဿနာ ရှိတယ်ဗျ...’

အဲဒီအခါမှာတော့ ဂျူးလူမျိုးက...

‘ဟဲ့.. ဟဲ့.. ရယ်စရာတွေ ပြောမနေစမ်းပါနဲ့ဗျာ..’

‘ဟာ...’

‘ဟုတ်တယ်လေ...။ ခင်ဗျားက ဘာပြဿနာရှိလို့လဲဗျ...’

‘ဟင်.. ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ..’

‘ဟ.. ရိုင်ဖယ်ကိုင်မြဲကိုင်ပြီး ရှေ့တန်းထွက်မြဲထွက်ပေါ့ဗျ...’

‘ဟာ...’

(၆၉) လုပ်လိုက်လေကြာသလားလို့

တစ်ခါက ဖြစ်ပါတယ်။

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်တို့ ရှိကြပါတယ်။

သူတို့ဟာ အရက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ဘီယာသောက်ဖို့ ထိုင်လိုက်ကြ
ပါတယ်။ ပြီး.. တစ်ယောက်က ဘီယာမှာပါတယ်။

အဲဒီမှာ နောက်တစ်ယောက်က ပထမလူပြောတာမှာ ထပ်ဖြည့်ပြီး
ခုလိုပြောလိုက်ပါတယ်။

‘အဲ.. ခွက်ကတော့ သန့်ရှင်းပစေကွာနော်...’

‘အဲဒီလိုနဲ့ တစ်မိနစ်အတွင်းမှာပဲ စားပွဲထိုးက အရက်ခွက်ကြီး
နှစ်ခွက်နဲ့ ရောက်လို့လာခဲ့ပါတယ်။

‘ပြီး.. ခုလို မေးလိုက်ပါတယ်...။’

‘ခွက်သန့်သန့်နဲ့လို့ မှာတာ ဘယ်သူလဲဗျ...’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ခွက်သန့်သန့်ဆိုတာ ဒီလိုခွက်နဲ့ကို ပြောတာဗျ’

ဒါကြောင့် အာချောင်သူမှာ သူအိတ်ကပ်က ပိုက်ဆံကို လက်နဲ့
ရုတ်တရက် စမ်းမီလိုက်ကာ...

‘ဟာ...’

(၇၀) အမျိုးအစား

တစ်ခါက ဖြစ်ပါတယ်။

ကျောင်းတစ်ကျောင်းမှာပါ...။ ကျောင်းသားတွေကို စစ်တမ်း
ကောက်လို့ နေခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီမှာ မေးခွန်းတစ်ခုမှာတော့...

'သင်ကြိုက်တဲ့ ပုံစံနဲ့ ဆိုဗီယက်နိုင်ငံသားတွေကို အမျိုးအစား
ခွဲလို့ ပေးပေးပါ...'

အဲဒီမှာ ကေဂျီဘီအရာရှိသားက ခုလိုအဖြေရေးပေးလိုက်ပါတယ်။

ထိုသူတို့မှာတော့...

(က) ထောင်ကျခဲ့ဖူးသူ...

(ခ) ပြီး... လက်ရှိ ထောင်ထဲမှာနေနေရသူနဲ့

(ဂ) နောက်ထပ် ထောင်ကျမယ့်သူတွေပဲ ဖြစ်ကြပါတယ်

ဆိုကြောင်းပါ...။

(၇၁) အိုဘယ့်နှင်းပြုဆရာ

တစ်ခါက ဖြစ်ပါတယ်။

ဂျာနယ်တစ်စောင်က ဓာတ်ပုံသတင်းထောက်တစ်ဦးဟာ တောမီးလောင်ရာသို့ သွားခဲ့ပြီး အကောင်းဆုံးဓာတ် ရိုက်ယူဖို့ရာထိ သူ့အားထုတ်လို့ နေခဲ့ပါတယ်။

သူ့ဟာ ရဟတ်ယာဉ်နဲ့ မီးလောင်ရာသို့ထိ သွားရောက်ခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီမှာ သတင်းထောက်က စတင်စကားဆိုလာခဲ့ပါတယ်။

ဓာတ်ပုံသတင်းထောက် - 'ဟာ.. နေဝင်တော့မယ် မြန်မြန် မောင်းပေးပါဗျာ..၊ မြန်မြန်လေးပါ'

လေယာဉ်မှူး - 'ဒီနှုန်းက အမြန်ဆုံးပါပဲ...'

ဓာတ်ပုံသတင်းထောက် - 'အလင်းရောင်နဲ့မှ ပုံကောင်းရမှာဗျာ..၊ တောင်ဘက်က လေတိုက်နေတယ်..၊ မြောက်ဘက်က မောင်းပါလားဗျာ...'

လေယာဉ်မှူး - 'ဟုတ်.. ဟုတ်ကဲ့...'

ဓာတ်ပုံသတင်းထောက် - 'ကဲ.. တောမီးလောင်နေတာတော့ တွေ့ရပြီ..၊ နည်းနည်းနိမ့်ဆင်းပြီး မောင်းပေးပါလားဗျာနော်...'

လေယာဉ်မှူး - 'ဟုတ်.. ဟုတ်ကဲ့ပါ...'

ဓာတ်ပုံသတင်းထောက် - 'ဟာ.. ဒီဘက်က မီးခိုးတွေနဲ့ဗျ..။
မြောက်ဘက်ကို ပြောင်းပြီးမောင်းပေးပါဦး
လားဗျာ'

အဲဒီအခါမှာ လေယာဉ်မှူးဟာ စိတ်မရှည်နိုင်တော့ပုံ ရပါတယ်။
ဒါကြောင့်...

လေယာဉ်မှူး - 'ဒီမှာ ခင်ဗျားက ဓာတ်ပုံမရိုက်ဘဲ
လေယာဉ်မောင်းနည်းပြ လာလုပ်နေတာ
လားဗျာ'

ဓာတ်ပုံသတင်းထောက် - 'ဟာ...'

**** * * * * *

(၇၂) ဖြစ်သင့်တာကြာပြီ

တစ်ခါက ဖြစ်ပါတယ်။

ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

အလုပ်များနေတဲ့ လင်သည်ထံကို မယားဖြစ်သူက ခုလို ဖုန်းဆက်
လို့ နေခဲ့ပါတယ်။

လင်သည် 'ငါအလုပ်များနေတယ်..'

မိန်းမ 'ခဏ.. ခဏလေး ပြောချင်လို့ပါ...'

လင်သည် 'အေး... အေး... အလုပ်များနေလို့ နောက်တော့မှ ပြောပါကွာ...'

မိန်းမ 'ခဏလေး နားထောင်ပေးပါ ယောက်ျားရယ်...'

လင်သည် 'ဒါဖြင့်လဲ လိုရင်းပဲ ပြောကွာ...'

မိန်းမ 'ရှင်ကားပျက်နေတယ်...'

လင်သည် 'ဟင်...'

မိန်းမ 'ဒါပေမဲ့ ခုပြင်လိုက်လို့ ကောင်းသွားပါပြီ..'

လင်သည် 'ဒီတော့...'

မိန်းမ 'ပြီးတော့လဲ အိမ်က တိုင်ကပ်နာရီကြီးက အမေ့ထိပ်ပေါ် ပြုတ်ကျပြီး ကျကွဲသွားတယ်ရှင် ဟင်း...'

အဲဒီမှာ အမျိုးသားက အားတက်တရော အသံနဲ့အတူ...

လင်သည် 'ဟာ... ဒီတိုင်ကပ်နာရီက ကျသင့်တာကြာခဲ့ပြီကွာ'

မိန်းမ 'ရှင်...'

(၇၃) ဆန္ဒကုမ္ပဏီ

တစ်ခါက ဖြစ်ပါတယ်။

ငွေစာရင်းအရာရှိတစ်ဦးထံသို့ နယ်မှ မိတ်ဆွေတစ်ဦးက ဖုန်းနဲ့ အကူအညီ တောင်းခဲ့ပါတယ်။

မိတ်ဆွေ 'နေကောင်းလား သူငယ်ချင်း...'

လူကြီး 'အေး... ကောင်းပါတယ်ကွာ...'

မိတ်ဆွေ 'မင်းမှာအဆင်ပြေရင် ငွေနည်းနည်းလောက် ပို့ပေး ပါလား?'

လူကြီး 'ငါ့စိတ်ထဲမှာတော့ အမြဲကူညီချင်နေတာပါကွာ...'

မိတ်ဆွေ 'ဒါဆိုရင် ငါစောင့်နေမယ်နော်...'

လူကြီး 'ကောင်းပြီလေ...'

ဒို့နောက်ရက် အတန်ကြာတဲ့အခါ မိတ်ဆွေက ဖုန်းဆက်လာခဲ့ ပြန်ပါတယ်။

မိတ်ဆွေ 'ဘယ်လိုလဲ သူငယ်ချင်း မင်းပို့လိုက်တာ ငွေစာရင်း စာအုပ်ပဲ ပါလာတယ်...၊ ငွေက ဘယ်မှာသွားထုတ် ရမှာလဲ...'

လူကြီး 'အေးကွာ...၊ ငါ့စိတ်ထဲမှာ မင်းကို ပေးချင်တဲ့ စာရင်း ခေါင်းစဉ်တွေ ရေးပေးလိုက်တာပါ...၊ ငွေတော့မပါဘူး...၊ ငါ့မှာ မရှိလို့သာပါကွာ...'

မိတ်ဆွေ 'ဟာ...'

(၇၄) ကျွန်တော်ရည်ပန်းချက်

တစ်ခါက ဖြစ်ပါတယ်။

မူလတန်းကျောင်းတစ်ကျောင်းမှာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ အချိန်အတန်ကြာတဲ့အထိ စာသင်ပြီးချိန်မှာဘဲ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီမှာ စိတ်အပြောင်းအလဲ ဖြစ်စေဖို့ရာအတွက်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ဆရာက စတုတ္ထတန်းကျောင်းသားကျောင်းသူကလေးတွေကို သူတို့ တစ်ဦးချင်းစီရဲ့ ဝါသနာကို ခုလို မေးမြန်းလို့ နေခဲ့ပါတယ်။

ဆရာ - 'ကဲ... ငါ့တပည့်တွေ တစ်ဦးချင်းစီရဲ့ ဝါသနာကို ဆရာ သိချင်တယ်...။ အဲဒီတော့ ရှေ့ဆုံးတန်းက မောင်လှက အရင် ကိုယ်ဝါသနာပါတာကို စပြီး ပြောပြပါ...'

မောင်လှ - 'ကျွန်တော်က ပုံဆွဲတာ ဝါသနာပါပါတယ်...'

မောင်ဌေး - 'ကျွန်တော်က ကြီးလာရင် ဆရာဝန်ကြီးလုပ်မယ်...'

မောင်တင် - 'ကျွန်တော်ကတော့ အင်ဂျင်နီယာကြီးလုပ်မယ်...'

မမြင့် - 'ကျွန်မရဲ့ ဝါသနာကတော့ ဆရာမဖြစ်ချင်ပါတယ်'

မတင့် - 'ကျွန်မက အဆိုတော် လုပ်ချင်ပါတယ်...'

မောင်ဝင်း - 'ကျွန်တော်ကတော့ သီချင်းရေးဆရာ လုပ်မယ်ဆရာ'

အဲဒီနောက်မှာတော့ ကျောင်းသားတစ်ဦးက သူ့ရဲ့ ဝါသနာကို ဖြေလိုက်ပုံကြောင့် ဆရာမှာ ငိုအားထက် ရယ်အားသန် ဖြစ်ခဲ့ရတယ် ဆိုကြောင်းပါ...။

မောင်ထူး - 'ကျွန်တော့် ဝါသနာကတော့ အစားကို ဝဝံစား၊ ပြီးတော့ အိပ်ရေးဝဝ အိပ်ပြီးတော့ ထထပြီး စားလို့သာ နေချင်တာ ပါပဲ ဆရာ...'

ဆရာ - 'ဟာ...'

**** * * * * *

(၇၅) အချိန်ဖြည့်သွားလို့ပါ

တစ်ခါက ဖြစ်ပါတယ်။

မူလတန်းကျောင်းတစ်ကျောင်းမှာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေကို အိမ်မှာ တစ်နာရီကြာတဲ့အထိ ကျောင်းသင်ခန်းစာ ပြုလုပ်ဖို့ရာ မှာကြားလိုက်ခဲ့ပါတယ်။

နောက်တစ်နေ့မှာ အိမ်စာလုပ်မလာခဲ့တဲ့ ကျောင်းသူတစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရပါတယ်။

ဒါကြောင့် ဆရာက ခုလို မေးလိုက်ပါတယ်။

ဆရာ - 'ဘာဖြစ်လို့ အိမ်စာလုပ်မလာတာလဲ...'

ကျောင်းသူ - 'ဒီလိုပါဆရာ..'

ဆရာ - 'အင်း... ပြောပါ...'

ကျောင်းသူ - 'ဆရာက အိမ်စာလုပ်ချိန် တစ်နာရီလို့ သတ်မှတ် ပေးထားတယ်လေ...'

- ဆရာ - 'ဟုတ်ပါတယ်...'
- ကျောင်းသူ - 'အိမ်စာလုပ်ဖို့ စာအုပ်ရှာရတာက မိနစ်နှစ်ဆယ် ကြာပါတယ်ရှင်...'
- ဆရာ - 'အင်း...'
- ကျောင်းသူ - 'အဲဒီစာအုပ်ရှာမတွေ့လို့ အဖေနဲ့ အမေကို ပြောပြရတာက ဆယ်ငါးမိနစ် ကြာခဲ့ပါတယ်ဆရာ...'
- ဆရာ - 'အင်း...'
- ကျောင်းသူ - 'အိမ်စာလုပ်ဖို့ စာအုပ်တွေ့ပြီး ဘောပင်မတွေ့လို့ ရှာရတာက ဆယ်ငါးမိနစ် ကြာသွားခဲ့ပါတယ်...'
- ဆရာ - 'အင်း... အင်း...'
- ကျောင်းသူ - 'အဲဒါ အချိန်ပေါင်း ကြည့်လိုက်တော့ တစ်နာရီ ဖြစ်သွားတယ်...'
- ဆရာ - 'ဟင်.. ဒါနဲ့...'
- ကျောင်းသူ - 'အဲဒါ အချိန်ပေါင်းကြည့်လိုက်တော့ တစ်နာရီတိတိ ဖြစ်သွားခဲ့တယ်.. ဒါကြောင့် သတ်မှတ်ချိန် ပြည့်သွားလို့ အိမ်စာ မလုပ်ခဲ့တော့တာပါ ဆရာရဲ့...'
- ဆရာ - 'ဟိုက်...'

**** * * * * *

(၇၆) ငြွေငြွေချင်း ငြေပြင်တယ်

တစ်ခါက ဖြစ်ပါတယ်။

စကားမပြော မပြုံးမရယ်နဲ့ တစ်ချိန်လုံး ငေးငူနေတဲ့ စိတ်ရောဂါ ဝေဒနာရှင်အမျိုးသားတစ်ဦးကို ဆရာဝန်ထံ ခေါ်ပြီး ပြသခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီမှာ စိတ်ဝေဒနာရှင်က တဟားဟားနဲ့ ရယ်မောခဲ့ပါတော့တယ်။

- ဒေါက်တာ - 'ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ ရယ်နေတာလဲ...'
- စိတ်ဝေဒနာရှင် - 'အား.. ဟား.. ဟား.. ဟား...'
- ဒေါက်တာ - 'ဒီမှာ ခင်ဗျား ရယ်တာ ခဏရပ်လိုက်ပါဦး.. မေးစရာရှိလို့ပါ...'
- စိတ်ဝေဒနာရှင် - 'အား.. ဟား.. ဟား.. ဟား...'
- ဒေါက်တာ - 'ဒီမှာ ခင်ဗျားရယ်နေတာ အခုချက်ချင်း ရပ်လိုက်ပါ'
- စိတ်ဝေဒနာရှင် - 'ဟုတ်.. ဟုတ်ကဲ့.. မရယ်တော့ပါဘူး..'
- ဒေါက်တာ - 'ကဲ.. ဒါဖြင့် ပြော.. ဘာတွေ သဘောကျလို့ ဒီလောက်တောင် ရယ်နေတာလဲဗျ...'
- စိတ်ဝေဒနာရှင် - 'ဟုတ်ကဲ့.. ဒီလိုပါ..။ သူတို့က ဒေါက်တာဆီ ကိုလို့ ကျွန်တော့်ကို ပြဖို့ ခေါ်လာတာလို့ ပြောပါတယ်..'
- ဒေါက်တာ - 'အဲဒီတော့..'

စိတ်ဝေဒနာရှင် - 'သူတို့ညာတာ ကျွန်တော်သိလို့ပါ...'

ဒေါက်တာ - 'သူ့ကို ဘာတွေ ညာလို့လဲဗျ...'

စိတ်ဝေဒနာရှင် - 'ခင်ဗျားက ကျွန်တော်နဲ့ ဘာမှမကွာဘူး...၊
အတူတူပဲ ဖြစ်နေတယ်လေ...၊ အား... ဟား...
ဟား... ဟား...'

ဒေါက်တာ - 'ဟာ...'

(၇၇) အဝေ...တို့ပင်ဖြာလား

တစ်ခါတုန်းက ဖြစ်ပါတယ်။

မိတ်ဆွေနှစ်ယောက် တွေ့ကြတယ်...။

၁လူ - 'ကြောက်တယ်ဆိုတဲ့ ဝေါဟာရက ငါ့အဘိဓာန်မှာ
မရှိဘူးကွ...'

၂လူ - 'အေးလေ... ဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့...၊ ဝေါဟာရစုံတဲ့
အဘိဓာန်အသစ်တစ်အုပ် ထပ်ဝယ်ပါအုံးလို့ ပြောရတာ...'

၁လူ - 'ဟာ...'

(၇၀) စာပို့သမားကိုစိမ်းကား

တစ်ခါတုန်းက ဖြစ်ပါတယ်။

မိတ်ဆွေနှစ်ယောက် ဆုံကြတယ်။

၁လူ - 'ဖြစ်ပုံများကွာ...'

၂လူ - 'အင်း... ဆိုစမ်းပါဦး...'

၁လူ - 'ငါ့ရည်းစားဆီကို နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း စာတစ်စောင်စီကို စာတိုက်ကနေ ထည့်ခိုင်းခဲ့တယ်ကွာ...၊ ငါ့ချစ်ကြောင်း သက်သေတွေပါ...'

၂လူ - 'ဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲကွ...'

၁လူ - 'အဟင်း... ခုတော့ ငါ့ရည်းစားက အဲဒီစာပို့သမားနဲ့ ညာသွားပါလေရောကွာ...'

၂လူ - 'ဟေ...'

**** * * * * *

(၇၉) ကျွန်တော့်ကိုကယ်ပါ

တစ်ခါက ဖြစ်ပါတယ်။

ကုမ္ပဏီတစ်ခုက ဝန်ထမ်းတစ်ဦးက ရေနစ်နေသူတစ်ဦးကို ကယ်ဆယ်လိုက်မိခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီလူမှာ သူတို့ဌာနရဲ့ မန်နေဂျာကြီးဖြစ်လို့နေတာ တွေ့လိုက်ရပါတယ်။

လူကြီး - 'အခုလို ကျွန်တော့်ရဲ့အသက်ကို ကယ်တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ... ဒါကြောင့် ရုံးကျမှ ဝန်ထမ်းတွေရှေ့မှာ ခင်ဗျားကို ဂုဏ်ပြုပွဲတစ်ခု ပြုလုပ်ပေးပါရစေ...'

ကယ်သူ - 'ဗျာပျာသလဲနဲ့.. 'ဟာ.. မလုပ်ပါနဲ့ခင်ဗျာ... ရုံးဝန်ထမ်းတွေက ဆရာ့ကိုကယ်တာ ကျွန်တော့်မှန်း သိကြရင် ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်းသတ်ကြမှာ စိုးလို့ပါဗျာ...'

လူကြီး - 'ဟာ...'

(၈၀) ဟာသဆိုတာဟာ

ပျော်ရွှင်မှုတံခါးတစ်ချပ် ပိတ်သွားတဲ့အခါ
 နောက်တစ်ချပ် ပွင့်လာတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့က
 ပိတ်သွားတဲ့တံခါးကိုသာ အကြာကြီးကြည့်နေကြတော့
 ကျွန်မတို့အတွက် ပွင့်လာတဲ့နောက်တံခါးတစ်ချပ်ကို
 မမြင်မိကြတော့ဘူး။

(ဟယ်လင်တဲလာ၊)

‘ဟိုရှေ့က လူထူထူ ဘာအလှူလဲမေး... စွယ်တော်ကို ဆောင်ယူ
 ပင့်လို့ ပူးမြော်ဖို့လေး...။ ချိုင့်များရယ် မညီညာလွယ်ပါ့မလားမေး...။
 စွယ်တော်သယ် လမ်းတစ်လျှောက်တော့ ချိုင့်ဖာလို့ပေး...’

ဂျိမ်းဖော့ပွဲတော် သီချင်းအလိုက်လေးနဲ့ ပြက်လုံးလေးကို ချစ်စရာ
 ကောင်းအောင် တက်ဆက်ပျော်ဖြေသွားခဲ့တာပါလေ...။

‘ဒီလိုပြက်လုံးမျိုးကို ပရိသတ်က တောင့်တနေကြတာပါ။ တစ်ခါ
 တစ်လေမှာ ပရိသတ်က သူတို့ကိုယ်စား ပြောပြမယ့် ပြက်လုံးမျိုးကို
 သဘောကျတယ်။ ချစ်စရာ ကောင်းအောင်၊ ရယ်စရာကောင်းအောင် လှလှ
 ပပ ပြောသွားတဲ့ ပြက်လုံးမျိုးကို ယခင်က ပြက်ခွင့်မရခဲ့ဘူး’ လို့ ပြက်လုံး
 လွတ်လပ်ခွင့်ရလာတဲ့အပေါ် အမြင်ကို တစ်ဦးက ပြောပြခဲ့ပါတယ်။

‘ရှေးဘုရင်တွေ လက်ထက်ကတည်းက သဘင်သည်တွေကို
 ပျော်ဖြေကပြတဲ့အခါမှာ တိုင်းရေးပြည်ရေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မြင်သလို

ဝေဖန်ခွင့် ပေးထားခဲ့ပါတယ်။ ဘုရင်ကအစ မှူးကြီးမတ်ကြီးတွေရဲ့ လုပ်ရပ်တွေကို ရယ်ရင်းမောရင်းနဲ့ ပြောလိုက်တော့ အပြစ်က ပေါ့သွားတာပေါ့။ ဝေဖန်ခံရသူကလဲ ဒါကို အပြုသဘောနဲ့ လက်ခံရင် ရယ်ရယ်မောမောနဲ့ ပြင်လိုက်ကြပါတယ်လို့ ပြောပြပါတယ်။

ပြက်လုံးတွေဟာ အရင်ကထက်စာရင်တော့ အများကြီး လွတ်လပ် ခွင့်ရလာပြီလို့ ပြောကြပါတယ်။

သက်ဆိုင်သူ လူကြီးတွေရဲ့ မူဝါဒ၊ ပုဂ္ဂိုလ်ရေး၊ နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက်၊ အမျိုးသားရေးကိစ္စ၊ ကိုးကွယ်ယုံကြည်မှုတွေကို မထိခိုက်စေတဲ့ ပြက်လုံးမျိုးကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြက်ခွင့်ပေးထားခဲ့ပါတယ်။

သက်ဆိုင်သူလူကြီးတွေက ရတယ်ဆိုတော့မှ သက်ဆိုင်ရာ ခွင့်ပြုခဲ့တယ်။ စာရွက်ကလေးတွေ တားဆီးမှုကို ရုတ်သိမ်းသွားတယ်။ ဆင်ဆာက အရင်စိတ်နဲ့ ကြည့်လို့မရတော့ဘူးဆိုတယ်။ မျက်လုံးတွေ မျက်မှန်တွေ ပြောင်းဖို့လဲ လိုတော့တယ်။ အရင်တုန်းကလို တင်းကျပ်တဲ့ပုံစံတွေနဲ့ ဟိုဟာပြက်ရင်လိုက်မှတ်၊ ဒီဟာပြက်ရင် လိုက်မှတ်နဲ့ အဲဒီလိုခေတ်မဟုတ်တော့ဘူးလို့ ဆိုကြပါတော့တယ်။

တစ်ခါတစ်ရံမှာ သရုပ်ဆောင်တွေနဲ့ ဒါရိုက်တာတွေက အငြိမ့်မှာ ပြက်လုံးအတွက် ဆင်ဆာတင်ထားခွင့်ပြုထားတာ ရှိခဲ့ပေမယ့် တကယ်တမ်း စင်ပေါ်မှာ ရုတ်တရက် ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ဉာဏ်နဲ့ ပြောလိုက်ခဲ့တာရှိတဲ့ ပြက်လုံးမျိုးတွေကိုလည်း ခွင့်ပြုသင့်တယ်လို့ ဆိုကြပါတယ်။

ပြက်လုံးတွေက ဒီသဘောတရားထဲက ထွက်မသွားရင် မပါတယ်။ အဲဒါတွေကို အသေးစိတ်လိုက်ပြောလို့ မရပါဘူး။ တစ်ခါ

တလေ စာရွက်ထဲမှာ ရှေးပြီး ခွင့်ပြုချက်တင်ထားလိုက်ပေမယ့် စင်ပေါ်
ရောက်ရင် မေ့တဲ့ အပိုင်းက မေ့ပြီး ကျော်တဲ့အပိုင်းကလဲ ကျော်သွားမှာပါ။
အဲဒါကို အလွတ်ကျွန်ပြီး ကလို့ရကြတာ မဟုတ်ပါဘူးလေ...။ တချို့ကို
သဘောတရားလောက်ပဲ ရမယ်။ အသေးစိတ် ၏သည်မရွေး မရဘူး။
ဒီထဲမှာ မပါတာ ထည့်မပြောနဲ့လို့လဲ ပြောလိုက မရဘူး။ ရုတ်တရက်
ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ဉာဏ်နဲ့ ပြန်လိုက်တာမျိုးကိုလဲ ခွင့်ပြုပေးသင့်ပါတယ်လို့
ဆိုကြပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့က အပြုသဘောနဲ့ ပြောသင့်တာကို ပြောဆိုလိုက်
တာကို ပြုပြင်ပြောင်းလဲတာ မပြောင်းလဲတာထက် လူရွှင်တော်တွေက
ရယ်ရယ်မောမောနဲ့ ထောက်ပြပြောဆိုခွင့်တော့ ရှိရမှာ ဒါသူတို့ အခွင့်ရေး
ပါ။ ဆိုပါတယ်။

ဟိုတုန်းကတည်းက ကာလတွေမှာလဲ လူရွှင်တော်ကြီးတွေဖြစ်တဲ့
ဦးပလာတာ၊ စံမတူ၊ ဦးသော်တာ၊ ဦးရွှေရိုးတို့က လွတ်လွတ်လပ်လပ်
ပြန်ခွင့်ရကြပါတယ်။ ဒီဘက်ခေတ်ရောက်တော့ တော်တော်လေး
တင်းကျပ်လာတယ်။ ဘာဆိုဘာမှ မပြောရဲအောင်ပဲ ဘာမှမပြောရဲတဲ့ကြား
ထဲကပဲ ပြန်လုံးတွေကလဲ ထွက်ထွက်လာခဲ့တာပဲလို့ ဆိုကြပါတယ်။

သွားစိုက်ချင်လို့ နိုင်ငံခြားမှာ သွားကုတော့ ဆရာဝန်က မေးတယ်။
မြန်မာပြည်မှာ သွားစိုက်ဆရာဝန် မရှိဘူးလားလို့...။ ဘာလို့ ဒီမှာ
ပိုက်ဆံအကုန်ခံပြီး ကုရတာလဲ မေးတာကို ဖြေပုံက ရှိတော့ရှိပါတယ်။
ဒါပေမဲ့ မြန်မာပြည်မှာ ပါးစပ်မဟာရဲလို့လို့ လူရွှင်တော်တွေက အဲဒီခေတ်က
ပြန်ခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီလို ပြန်လုံးမျိုး ထွက်နိုင်သေးတယ်။ အဲဒီခေတ်က
အငြိမ့်တွေဆို ပရိသတ်က အားမကြောဘူးလို့လဲ ဆိုခဲ့ကြပါတယ်။

ပြက်လုံးအားနည်းလို့ပဲ...။

ပြက်လုံးတွေ လွတ်လပ်ခွင့်ရလာသလို ပျောက်လုနီးပါး ဖြစ်လာတဲ့ အစဉ်အလာတစ်ခုဖြစ်တဲ့ သင်္ကြန်တွင်းမှာ သံချပ်တိုက်တာကိုလဲ ပြန်လည်ရှင်သန်လာစေချင်တယ်လို့ အနုပညာရှင်တွေက ပြောကြပါတယ်။

သင်္ကြန်မှာ သံချပ်အလှပြယာဉ်တွေရှိတယ်။ သံချပ်တွေ ပြိုင်ကြတယ်။ အဲဒီမှာဆိုရင် တစ်စုံတရာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြောခွင့်ပေးထားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ၁၉၉၀ မတိုင်ခင်လောက်မှာ အဲဒီအစဉ်အလာဟာ ရပ်တန့်သွားတာ ဒီနေ့အထိပါပဲ။ မကြာခင်သင်္ကြန်မှာတော့ သံချပ်ကားတွေ အလှပြကားတွေ ပြန်ပြီး ခေတ်စားလာလိမ့်မယ်လို့ ထင်ရပါတယ်။ ဒီအစဉ်အလာကို ပြန်ပြီးလဲ ရှင်သန်စေချင်တယ်လို့ ဆိုနေကြပါတယ်။

ပြီး.. သံချပ်နဲ့ပတ်သက်တာ မြန်မာ့ရိုးရာ ယဉ်ကျေးမှုတစ်ခုအနေနဲ့ ပြောရရင် သင်္ကြန်အလှကားတွေ သံချပ်တိုင်တာ ပါဝင်ခဲ့ဖူးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခေတ်တစ်ခေတ် စနစ်တခုမှာ အဲဒီသံချပ်တွေ ခွင့်မပြုတော့ဘူး ဆိုတော့ ပြန်တွေးကြည့်ရင် ဒါဟာ ရိုးရာယဉ်ကျေးမှုတစ်ခုပါ။ အဲဒီရိုးရာ ယဉ်ကျေးမှုတစ်ခုကို အရင်လို ထိခိုက်မှုမရှိဘဲ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးရာမပါဘဲ အစွဲအစည်းတွေကို နစ်နာစေလိုတာ မပါဘဲ အသိပေး ပညာပေးသဘောနဲ့ ဘယ်နေရာလေး ချို့ယွင်းနေတယ်။ ဘယ်နေရာလေးတော့ ပြင်လိုက်ရင် ကောင်းမှာပဲဆိုပြီး မြန်မာ့ရိုးရာသင်္ကြန်ရဲ့ အစဉ်အလာဖြစ်တဲ့ သံချပ်ကို ပြန်ပြီး တည်တံ့စေချင်တယ်လို့ ဆိုနေကြပါတော့တယ်။

- သားပိရွှေပြည် မျက်နှာမည်းနှင့်..
- မွေးလည်းတမျှင် ကိုယ်တွင်မရ..
- သစ်ငုတ်ခွပ်.. မျောက်မတစ်ကောင်

တောမီးလောင်၍ မျက်ချောင်ဟောက်ဟက်
 မျက်ခေါက်တွန့်တွန့် ရုန့်ရင်းမျက်ခွက်..
 နေသည်ရှိသော်.. ငါ့ညီသီးချာမိကလျာနှင့်..
 ရောင်ဝါခွမ်းလှ.. ဤမျောက်မသည်..
 ရူပမည်သူသာအံ့ဟူ၍
 သုံးကူပရမေ မေးတည့်လေလျှင်..

ဦးယာဆို(မင်းနန်ပျို)မှ

ဟာသပညာသည် လူမျိုးတစ်မျိုး၏ ဘဝတွင် အရေးပါသော ပညာရပ်တစ်ခု ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဟာသပညာအစစ်နှင့် အတူကို ခွဲခြားရန် လိုသည်။ ဇာတ်ပွဲများတွင် ပါဝင်သော လူရွှင်တော်များ၏ ပြက်လုံးများသည် အစခပ်သိမ်း ဟာသပညာ မဟုတ်ပေ။ ကျွန်တော် နားလည်သော ဟာသပညာကား လောကီလူ့ဘဝ လူ့ဇာတ်ခုံတွင် ရှေ့နောက် မညီ အဆင်မပြေသော အချက်အလက်များကို ထုတ်ဖော်၍ ရှင်လူအပေါင်း တို့အား ရယ်စရာသဘော မြင်စေရမည်။ ဤသို့ မြင်စေရာတွင် စာရေး ဆရာ၏ စိတ်ကူးဉာဏ်စွမ်းအလိုက် အသွင်အမျိုးမျိုး ဆောင်နိုင်လေသည်။ ဟာသပျားများကား မိမိတို့ ပတ်ဝန်းကျင် ကမ္ဘာကြီးကို ဟက်ဟက် ပက်ပက် ရယ်မောကြသည်။ ပြောင်လှောင်ကြသည်။ ခနဲ ကြသည်။ ရွံ့ကြသည်။ စောင်းမြောင်းကြသည်။ အချို့ကား မိမိဘာသာ ကိုတံ၍ ရယ်မောကြသည်။ ဤသို့လျှင် ဟာသပညာသည်များသည် အသွင်အမျိုးမျိုး ဆောင်ကာ လောကီလူသားများ၏ ကြီးကျယ်မှု၊ ဟန်ဆောင်မှု၊ ဝင့်ဝါပလွားမှု၊ အရပ်ရပ်ကို ပြက်ရယ်ပြုကြသည်။

(ဖိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း)

မိမိ ဇာနည် ဟာသတစ်ခုကို မြင်ယောင်မိပါတယ်။ ဇာတ်ခုံမှာပါ။ သူတောင်းစား ဇာတ်လမ်းပါ။

‘တောင်းစားတာ ရှက်စရာလားကွ...’

‘ရှက်စရာပေါ့...’

‘ငါတို့ ငါးပြား ဆယ်ပြားပဲ တောင်းစားတာ...၊ တချို့က နိုင်ငံခြား ထိတောင် ထွက်ပြီး တောင်းလို့နေကြတယ်’ ဆိုတာမျိုးပါ။

နောက် မိမိတို့အတွက် ပျော်စရာ ဟာသတစ်ပုဒ်ကို ဖော်ပြလိုက်ပါတယ်။

ဟာသအဓိပ္ပါယ်တစ်ခုမှာလဲ...

‘ဟာသမြောက်တာ’

သူလို ကိုယ်လို လူက...

ရုပ်ပြောင်းရှုပ်လွဲ မျက်နှာဖုံး စွပ်လာတာကို ကိုယ့်စိတ်ထဲ သဲကွဲအောင် လုပ်ပေးတာလောက် ဟာသမြောက်တာ ဘာမှမရှိဘူး...။

(ဒီဇာတ်ဟော့စ်မိနစ်)

နောက်ဟာသအဓိပ္ပါယ်ရှိတဲ့ စာတစ်ပုဒ်မှာလဲ...

အကျဉ်းထောင်မိသားစု ဘောလုံးအားကစားပြိုင်ပွဲမှာ ကွင်းလယ် ဒိုင်လူကြီး လုပ်ပြီး ပွဲပြီးလို့ အိမ်ပြန်လာခဲ့တဲ့ ထောင်မှူးကြီးကို ဇနီးဖြစ်သူက အိမ်ဝကနေ ပြောကြားလိုက်တာကတော့...

ထောင်မှူးကြီးကတော် - ‘ရှင်ကတော့ ဘောလုံးကွင်းထဲမှာ သူများ အားကစားသမားတွေ ဘောလုံးကစားနေတာကို တစ်စုံတစ်ခု ဝီဖီမုတ်ပြီး ဒိုင်လုပ်နေခဲ့တယ်’

ထောင်မှူးကြီး

- 'ဟုတ်တယ်လေကွာ...၊ ဂိုးဝင်သွားပြီဆိုတော့
လဲ အတည်ပြုသတ်မှတ်ပြီး ဝီစီမုတ်ပေး
ရပြန်တာပဲ'

ထောင်မှူးကြီးကတော်

- 'ကဲ... ခုတော့ ကောင်းကြသေးရဲ့လား...၊
ရှင့်သမီး ကျောင်းကအပြန် လင်နောက်
လိုက်ပြေးပြီဆိုတဲ့ အကြောင်းကြားစာ
ဟောဒီမှာ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ...'

ထောင်မှူးကြီး

- 'ဟိုက်.. ငါနာပြီကွာ..'

**** * * * * *

(၈၁) ဇာတ်နားထောင်ဆိုင်ရာ

‘ထောင်အကြောင်း’

ဟာသဆိုင်ရာ ဆိုးရွားတဲ့

ဝေဒနာကို ခွာချပစ်နိုင်တဲ့ ထိရောက်တဲ့ လက်နက်တစ်ခုပါပဲ။

(အားလပ်ပိုင်းယားဆန်)

ညဘက်အလုပ်ချိန် အားလပ်ခွင့်ရနေတဲ့ ထောင်မှူးနှစ်ဦးဟာ မိတ်ဆွေတစ်ဦး ခေါ်ယူပြုစုမှုကြောင့် စားသောက်ဆိုင်သို့ သွားခဲ့ပါတယ်။
နောက်တစ်နေ့ တာဝန်ဝင်ရောက်ရန် ယူနီဖောင်းဝတ်နေစဉ်မှာ...

ထောင်မှူး - ‘နေစမ်းပါဦး... ဒီအဝါကတ်ပြား ဘာလို့ ထောင်ပြတာလဲ’

ထောင်မှူးကတော် - ‘ကျွန်မလဲ ပရီးမီးယားလိဂ်ဘောလုံးပွဲတွေကို အမြဲကြည့်နေတော့ ညက ရှင်ဝတ်သွားခဲ့တဲ့ အင်္ကျီပေါ်မှာ နှုတ်ခမ်းနီရာနဲ့ ရွှေမွှေးနံနံနေလို့ သတိပေးတဲ့ အနေနဲ့ ပြတာလေ...’

ထောင်မှူး - ‘ညက ကိုယ်သောက်တာများပြီး ဘယ်နေရာမှာ ချော်လဲလာလဲ မသိပါဘူး...’

ထောင်မှူးကတော် - ‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နောက်တစ်ခါ စားသောက်ဆိုင်ကို ဖိတ်လို့ လိုက်သွားပြီး ဒီလိုပုံစံမျိုး ထပ်ဖြစ်ရင် နှစ်ဝါဟစ်နီနဲ့ အိမ်ပေါ်က ရှင်ဆင်းရလိမ့်မယ်...’

ပြီးတော့ ထောင်အကြောင်းကတော့ စိတ်ဝင်စားစရာ အင်တာဗျူးတစ်ခုမှာ ဇာတ်ကားက ပြောဆိုထားခဲ့တာ ခု... ထောင်မှူးရဲ့ဟာသ တစ်ခုက...

‘ပျော်ရွှင်မှုဆိုတာ’

ပျော်ရွှင်မှုဆိုတာ ဒုတိယဒုတိယထိ အရောက်သွားရတဲ့ နေရာ မဟုတ်ဘူး။ သွားရလာရတဲ့ အလေ့အထကို ဆိုလိုတာ...။

(မာဂရက်တီးရန်ဘက်)

‘ရှင်ဟာလေ’

ထောင်မှူးကြီးလင်မယား ဧည့်ခန်းထဲမှာ ထိုင်နေစဉ် လက်အောက် တပည့်လင်မယားက ပန်းသီးကို ပန်းကန်ပြားထဲမှာ သွန်ထည့်ကန်တော့ပြီး ပြန်သွားခဲ့ကြတယ်။ ထောင်မှူးကြီးက ချက်ချင်း ပန်းသီးတစ်လုံးကို ကောက်ယူကိုက်စားနေတာကြောင့်...

ထောင်မှူးကြီးကတော် - ‘ရှင်ကတော့ ဟိုတုန်းက မန်ယူတိုက်စစ်မှူး နစ္စတယ်ရှိုင်းလိုပါပဲလား’

ထောင်မှူးကြီး - ‘ဘာကြောင့်လဲကွ...’

ထောင်မှူးကြီးကတော် - ‘ဘာကြောင့် ရမှာလဲ...။ တပည့်တွေက ကိုယ့်အထက်လူကြီးကို တရိုတသေ လာဖို့ ပေးတဲ့ ပန်းသီးတွေကို ရေတောင် မဆေးနိုင် ဘဲ ကောက်စားပစ်နေလို့လေ...’

မေး - နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသမားတွေ ကူညီထောက်ပံ့ဖို့ ငွေကြေးလိုအပ်မှု ရှိနေသေးတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုကြောင့်လို့ သုံးသပ်မိပါသလဲ...’

၆ - *ကျွန်တော်တို့ရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ ထောင်ထဲမှာ ကျန်နေသေးတယ်။ လွတ်မှ မလွတ်လာကြသေးပဲ။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်တို့က သူတို့ပေါ်မှာ စိတ်ပိုင်းအရကော ရုပ်ပိုင်းအရကော အားပေးဖို့ အရမ်းလိုအပ်ပါတယ်။ ဥပမာအားဖြင့် ငွေကြေးပိုင်းအရလဲ လိုတယ်။ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အရလဲ လိုတယ်။ သူတို့ကို အားပေးတယ်ဆိုတာ သူတို့မိသားစုကို အားပေးတာပဲ။ သူတို့မိသားစုကို အားပေးတယ်ဆိုတာ သူတို့လုပ်ခဲ့တဲ့ အလုပ်ကို ဂုဏ်ပြုရာ ရောက်တယ်*

မ - *နိုင်ငံတကာက ထောက်ပံ့မှုတွေ ပြည်တွင်းအကျဉ်းထောင်ထဲက လူတွေဆီ မရောက်ဘူးဆိုတာကော ဘာကြောင့်ပါလဲ..*

၉ - *တိုင်းပြည်ရဲ့ ပြင်ပမှာရှိနေတဲ့ ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းတွေက အဖွဲ့အစည်း အမျိုးမျိုးဖွဲ့ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ တိုင်းပြည်တွင်းမှာ ရှိတဲ့ နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားတွေဆီကို ထောက်ပံ့ကြေးတွေ ပို့ကြပါတယ်။ ပို့တဲ့သူကလဲ ပို့တယ် မရတဲ့လူကလဲ မရဘူး ပြောတယ်။ အဲဒါကြားထဲမှာ တစ်ခုခုတော့ လွဲနေပြီ။ ပေးတဲ့လူကလဲ ပေးတယ်။ မရတဲ့လူကလဲ မရဘူး ပြောတယ်။ ကြားထဲမှာ ဘယ်နားမှာ ပျောက်နေလဲ။ ဒါကို စဉ်းစားစေချင်လို့ တစ်ဆင့်ခံ တင်ပြတဲ့သဘောပါ။ သူတို့ နှစ်ယောက် ထိပ်တိုက် မတွေ့ဘူးဆိုတာတော့ သေချာတယ်။ ကြားထဲမှာ လူရှိတယ်။ ကြားထဲက လူကပဲ ဘာလုပ်သလဲ ကျွန်တော် နားမလည်တော့ ဘူး တစ်ယောက်ယောက် တစ်နေရာရာမှာတော့ လွဲနေတယ်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အထင်မှား အမြင်မှားဖြစ်ရမှာ

မျိုးတွေ တစ်ယောက်ကူညီလျက်နဲ့ ကူညီရာ မရောက်တာမျိုး တွေ နည်းနည်းပြန်စိစစ်သင့်တယ်ဆိုတဲ့ သဘောဖြစ်အောင် ပြောပြတဲ့သဘောပါ။

မေး - လက်ရှိ ဘယ်အကျဉ်းထောင်တွေကို ထောက်ပံ့ပြီးပြီလဲ မသိဘူး။

ဖြေ - 'စုံသွားပါပြီ။ နောက်တစ်ကျော့တောင် ကျွန်တော်တို့ ထပ်ထောက်ပံ့နေခဲ့ပါတယ်။'

မေး - 'အကျဉ်းထောင်တွေမှာ နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသမားတွေ လိုက်ထောက်ပံ့နေတယ် ဆိုတော့ ထောင်တွေကို ဝင်ထွက်သွား လာ ထောက်ပံ့မှုလုပ်ရတာတွေကော အဆင်ပြေလား။'

ဖြေ - 'အရမ်းအဆင်ပြေပါတယ်။ တစ်နေ့ကတင်ပဲ တောင်ငူထောင် ကို သွားတယ်။ တောင်ငူထောင်က ထောင်ပိုင်ကြီးက ဧည့်ရိပ်သာမှာ ခုံတွေဘာတွေ ခင်းပြီး ကြိုတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ပေးတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို စနစ်တကျ လက်ခံတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ပစ္စည်းတွေ ဘယ်လောက် ပေးခဲ့တယ်ဆိုတာ မှတ်တမ်းမှတ်ရာနဲ့ လက်ခံတယ်။ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတွေ ဒီပစ္စည်းတွေရတယ် ဆိုတာကိုလဲ ကျွန်တော်တို့ဆီ ပြန်အကြောင်းကြားခဲ့တယ်။ အဓိက ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတွေဆီ ကျွန်တော်တို့ကိုယ်တိုင် ရောက်လာခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်တို့ကိုယ်တိုင် ပစ္စည်းတွေ ပေးတယ်။ ကျွန်တော်တို့ပေးတဲ့ ပစ္စည်းတွေ ရတယ် ဆိုကတည်းက နည်းတယ် များတယ်မဟုတ်ဘဲ သူတို့မှာ ကြည်နူးကြရပါမယ်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ထောင်ထဲမှာ

ဒီလိုခံစားခဲ့ရဖူးတယ်

မေး - ဒီလိုမျိုး ကူညီထောက်ပံ့ဖို့ ဘယ်လိုစိတ်ကူးရခဲ့သလဲ မသိဘူး

ဖြေ - ထောင်ကျဖူးရင် သိမှာပါ။ သိချင်ရင်တော့ ထောင်ထဲမှာ နေခဲ့ဖူးတဲ့ လူတိုင်း ဒီလိုခံစားချက် ရှိပါတယ်

မေး - ထောက်ပံ့ဖို့အတွက် လိုအပ်တဲ့ ငွေတို့ ပစ္စည်းတို့ကို ဘယ်လိုမျိုး စုစည်းခဲ့သလဲ မသိဘူး

ဖြေ - လွယ်ပါတယ် ဒီဟာက အသစ်အဆန်းမှ မဟုတ်တာ။ ခုမှ ဖြစ်တာလဲ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတွေဆီက ကျွန်တော် တောင်းတာပဲ။ ကျွန်တော်က ကျွန်တော်နဲ့ ပတ်သက် တဲ့ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်း မှန်သမျှဆီက အလှူခံပါတယ်။ အလှူခံမဏ္ဍပ် ထောင်ပြီးတော့ နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသမားများ အတွက် လာလှူကြပါလို့ ကြေညာမှာ မဟုတ်ပါဘူး

နောက်ထပ် ထောင်ထဲမှာပါ။ မိမိကြားခဲ့ရတာက ဇာနစ်ကို ထောင်ဝန်ထမ်းတစ်ဦးက သူ့ကို ဟာသတစ်ခု ဆောင်ရွက်ပြဖို့ တောင်းဆို ခဲ့တယ် ဆိုပါတယ်။ အဲဒီမှာ ဇာနစ်က ရေခွက်နဲ့ ရေချိုးနဲ့ ရေချိုးနေ သလား ရေခပ်နေသလားတော့ မသိပါ။

အဲဒီမှာ ဇာနစ်က ရေခွက်ကို လက်နဲ့ ဖိလိုက် မြှုပ်လိုက် လုပ်ပြီး တော့မှ သူ့နှုတ်ကလဲ ခုလို ရေရွတ်ပြလိုက်တဲ့အခါ အဲဒီဝန်ထမ်းဟာလဲ ကချိုးတည်း လစ်လို့ ပြေးခဲ့တော့တယ် ဆိုတာပါ။ ဒီလိုပါ။

ဒီသောက်ခွက်ကတော့လားကွာ ဆိုတာပါ...။

(၈၂) ဒါဆိုရင်တော့

တစ်ခါတုန်းက ဖြစ်ပါတယ်။

တစ်နေရာမှာပါ...။

သမီးရှင်ရဲ့ဖခင် - ငါ့မှာ သမီးသုံးယောက်ရှိတယ်...။ 'ခု... ငါ့ရဲ့ပထမ သမီးမင်္ဂလာဆောင်တုန်းက ငါတို့ မိဘအနေနဲ့ ရွှေသုံးကျပ်သား ထည့်ပေးလိုက်ပါတယ်...။ အခု ဒုတိယသမီးကျတော့ ရွှေငါးကျပ်သားနဲ့ ဧည့်ပါကတ် ဆိုင်ကယ်အစိမ်းရောင်တစ်စီး ထည့်ပေးဖို့ပါ ငါစဉ်းစားထားတယ်ကွ...'

သမက်လောင်း - 'ဟာ.. ဒါဆိုရင် ဦး ဦးမှာ တတိယသမီး ရှိသေးလား...'

သမီးရှင်ရဲ့ဖခင် - 'ရှိတာပေါ့ကွယို...'

သမက်လောင်း - 'ဟာ.. ဒါဆိုရင် အဲဒီသမီးကျတော့မှပဲ သူ့ကို လက်ထပ်ယူခွင့် ပြုပါတော့ဗျာ..'

သမီးရှင်ရဲ့ဖခင် - 'ဟာ...'

(၈၃) ဖားပါတယ်

တစ်နေ့တုန်းက ဖြစ်ပါတယ်။

လင်မယားနှစ်ယောက်တို့ စကားလက်ဆုံကျလို့ နေကြပါတယ်။

ဇနီးသည် - 'ရှင် ဟိုနေ့က တီဗွီထဲက သွားတိုက်ဆေးကြော်ငြာ
တွေ့လိုက်လား...'

ခင်ပွန်းသည် - 'တွေ့တာပေါ့ဟ... ဒါကြောင့် မနေ့ကဘဲ ငါ အဲဒီ
သွားတိုက်ဆေး ဝယ်ပေးထားခဲ့ပြီးပြီလေကွာ...'

ဇနီးသည် - 'အို.. အဲဒါပြောတာမဟုတ်ဘူး...'

ခင်ပွန်းသည် - 'ဒါဖြင့် ဘာလဲကွာ..'

ဇနီးသည် - 'အဲဒီသွားတိုက်ဆေးကြော်ငြာတဲ့ မင်းသမီး ဝတ်ထားတဲ့
အင်္ကျီမျိုး ကြိုက်လို့...၊ အဲဒါမျိုး ဝယ်ပေးဖို့
ပြောမလို့ပါ..'

ခင်ပွန်းသည် - 'ဟိုက်...'

* * * * *

(၈၄) ရောမသတ္တိရှင်

တစ်ခါတုန်းက ဖြစ်ပါတယ်။

သူတော်ချင်းချင်း သတင်းလွေ့ကြ ပေါင်းဖက်တွေကြတို့ပဲ ဖြစ်ကြပါတယ်။

အဲဒီမှာ မယားကြောက်သူတွေရဲ့ စုဝေးဆွေးနွေးပွဲတစ်ခုမှာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

သဘာပတိလုပ်သူက ပဏာမအနေနဲ့ ခုလိုပြောလိုက်ပါတယ်။

‘ကျေးဇူးပြုပြီးတော့ မယားကို မကြောက်တဲ့သူ လက်ညှိုး ထောင်ကြပါ’ လို့ ကြေညာလိုက်ပါတယ်။

အဲဒီအခါမှာ လူအများက လက်ညှိုးမထောင်ဘဲ တစ်ဦးတည်းကပဲ လက်ညှိုးထောင်လို့ ထားခဲ့ပါတယ်။

ဒါကြောင့် ကျန်လူတွေက ထိုသူကို ဧရာမသတ္တိရှင်အဖြစ်နဲ့ အသိအမှတ်ပြုပြီး သြဘာလက်ခုပ်ပေးလိုက်ကြပါတယ်။

ပြီးတော့မှ သူ့ဆီ ချဉ်းကပ်ပြီးတော့ ‘ဘာကြောင့် ခုလို သတ္တိ ရှိရတာလဲ’ လို့ အားကျပုဇွန်ယူစိတ်နဲ့ မေးလိုက်ကြပါတယ်။

အဲဒီမှာပဲ ထိုသူက ခုလိုဖြေလိုက်ပါတယ်။

ထိုသူ - ‘ကျုပ်မိန်းမက မှာထားတယ်ဗျာ...’

တစ်ယောက် - ‘ဘယ်လိုလဲဟင်...’

ထိုသူ - ‘သူများလုပ်သလို ဘယ်တော့မှ လိုက်မလုပ်ရဘူး မှာထားလို့ပါ...’

အများ - ‘ဟာ...’

(၈၅) အရေးပေါ်

တစ်နေ့တုန်းက ဖြစ်ပါတယ်။

ဆေးခန်းတစ်ခုမှာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ဆရာဝန်ဟာ တောင်တောင်အီအီ စဉ်းစားလျှောက်သွားနေရာက တစ်စုံတစ်ရာ ချက်ချင်း ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်ပုံနဲ့...

ဆရာဝန် - 'ခင်ဗျားကို ခုချက်ချင်းပဲ ခွဲစိတ်ကုသရတော့မယ်ဗျာ..'

လူမှာ - 'ဟင်... ဘာဖြစ်လို့လဲဆရာ...၊ အစကတော့ နောက်သုံးလေးရက်လောက်မှပဲ ခွဲစိတ်ရမယ်ဆို...'

ဆရာဝန် - 'ခု... ကျွန်တော့်မှာ အရေးတကြီး ငွေလိုနေလို့ဗျာ... ဒါကြောင့်ပါ...'

လူမှာ - 'ဗျာ...'

(၈၆) မှားပါတယ်လေ

တစ်ချိန်က ဖြစ်ပါတယ်။ တစ်ခါက အဖြစ်ပါ။

အမျိုးသမီးနှစ်ဦး လမ်းလျှောက်သွားခဲ့ကြပါတယ်။

ပြီး.. အဲဒီမှာ သိပ်ကိုဝလွန်းတဲ့ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးနဲ့အတူ

ဝင်ပြီး ပေါင်ချိန်ကြပါတယ်။

အဲဒီမှာ ဘေးက အဖော်က စိတ်ဝင်တစားနဲ့ ခုလို လှမ်းပြီးမေးလိုက်
ပါတယ်။

ခဖော်မေး - 'ဟေ့.. ပေါင်ချိန်စက်က ထွက်လာတဲ့ ကတ်ပြား
လေးမှာ ဘာရေးထားလဲဟင်...'

ပေါင်ချိန်သူ - 'သိပ်ဝလွန်းတယ်..၊ ဒါကြောင့် နောက်ထပ်
ငွေထပ်ထည့်ခဲ့ပါအုံးတဲ့ကွ...'
'ဟေ...'

**** * * * * *

(၈၇) တချို့ကတော်ကြတယ်

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်တို့ဟာ အကြောင်းအရာတစ်ခုကို အလေး
အနက်နဲ့ ဆွေးနွေးလို့ နေနေခဲ့ကြပါတယ်။ တကယ်ကတော့ သိပ်မဆန်းတဲ့
အိမ်ထောင်ရေးရဲ့ အကြောင်းပါ...။

အဲဒီကမှ ထွက်ပေါ်လာတဲ့ စကားသံတွေကတော့ ဒီလိုပါ...။

၁လူ - 'အိမ်ထောင်ရေးမှာ အောင်မြင်တဲ့ ယောက်ျားဆိုတာ
ဘယ်လိုလူမျိုးကို ခေါ်တာလဲဗျ...'

၂လူ - 'သူ့ရဲ့ ဇနီးသုံးစွဲနေတဲ့ ငွေကြေးထက် ငွေပိုပြီး ဣန္ဒြေ
သူကို ခေါ်ကြတယ်ဗျ...'

၁လူ - 'ဒါဖြင့် အောင်မြင်တဲ့မိန်းမဆိုတာကကော ဘယ်လိုလူလဲဗျာ'

၂လူ - 'အေး.. ခုနပြောတဲ့ လင်ယောက်ျားလိုလူမျိုးကို ဣန္ဒြေ
ယူနိုင်တဲ့ မိန်းမကို ခေါ်တယ်ဗျ...'

၁လူ - 'ဟေ...'
 ၂လူ - 'ဟုတ်တယ်လေ...'

**** * * * * *

၈၈။ စိုးရိမ်တတ်ရန်ကော

တစ်ခါတုန်းက ဖြစ်ပါတယ်။
 သားအမိနှစ်ယောက်တို့ စကားပြောဆိုလို့ နေကြပါတယ်။
 ဒီလိုပါ...။

အမေ - 'ဟဲ့.. သမီး နင်က နင့်ရည်းစားနဲ့ ကိုယ့်အိမ်မှာ
 ချိန်းတွေ့တော့...'

အကြီးမ - 'ချိန်းတွေ့တော့ ဘာဖြစ်လဲအမေ...'

အမေ - 'နင့်ညီမလေး ဘယ်လိုနေမလဲ..၊ ဒါကို နင်စဉ်းစား
 မိရဲ့လား...'

အကြီးမ - 'အို.. မပူပါနဲ့ အမေရယ်...'

အမေ - 'ဟင်.. ဘာဖြစ်လို့လဲ...'

အကြီးမ - 'သူလဲ သူ့ရည်းစားနဲ့ အိမ်ဘေးက ချောင်ထဲမှာ
 ချိန်းတွေ့လို့ နေနေတာပဲဥစ္စာ...'

အမေ - 'ဟေ...'

**** * * * * *

(၈၉) အရေးထားလေးစားပါတယ်

တစ်ခါက ဖြစ်ပါတယ်။

လင်မယားနှစ်ယောက်တို့ဟာ တကျက်ကျက်နဲ့ အမြဲပဲ ရန်ဖြစ်လို့ နေတတ်ကြပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ တစ်နေ့မှာတော့...

ယောက်ျား - 'သေမင်းကြီးရာ ကျုပ်ကို မြန်မြန်ခေါ်ယူလှည့်ပါ တော့ဗျာ... ဒီမိန်းမနဲ့ နေရတာထက် သေရတာကမှ ကောင်းမှာမို့ပါ...'

မိန်းမ - 'အို... သေမင်းကြီးရယ်... ကျုပ်က သူနဲ့နေရတာ သာတောင် စိတ်ဆင်းရဲရပါသေးတယ်... ဒါကြောင့် သူ့ကို မခေါ်ခင် ကျုပ်ကိုသာ အရင်ခေါ်လှည့်ပါတော့'

ယောက်ျား - 'ကဲ... ဒါဖြင့်လဲ ကျုပ်က သဘောထားကြီးပါတယ်... ဒါကြောင့်ပဲ ကျုပ်ဇနီးရဲ့ ဆန္ဒကိုပဲ ဦးစားပေး ဆောင်ရွက်ပေးလိုက်ပါတော့ သေမင်းကြီးရာ...'

မိန်းမ - 'ရှင်...'

**** * * * * *

(၉၀) ကျွန်တော်ရဲ့အဖေပါဘင်ဈ

မောင်လှအမည်ရှိတဲ့ မူလတန်းကျောင်းသားလေး တစ်ဦးဟာ သူ
ကျောင်းမတက်ချင်တာကြောင့် ကျောင်းသို့ ဖုန်းဆက်ပြီး ခွင့်တိုင်ပါတယ်။

မောင်လှ - 'ဆရာခင်ဗျား... စတုတ္ထတန်းအေက မောင်လှ
နေမကောင်းလို့ ကျောင်းမတက်နိုင်ဘူး... ဒါကြောင့်
သူ့အတွက် ခွင့်တိုင်ပါတယ်...'

ဆရာ - 'ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျား... အခုခွင့်တိုင်တာ ဘယ်သူပါလဲ...'

မောင်လှ - 'ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော်ရဲ့အဖေပါ ခင်ဗျား...'

ဆရာ - 'ဟာ...'

**** * * * * *

(၉၁) ပျော်တောင်ပျော်သေးတယ်

ကြာခဲ့ပါပြီ...။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းခုနစ်ဆယ်ကျော်ကပဲ ဖြစ်ပါတယ်။
တစ်ခါက ဖြစ်ပါတယ်။

ဖိုးမောင်တို့မြို့မှာ အမြဲတကျက်ကျက် ရန်ဖြစ်နေကြတဲ့
အဘိုးကြီးနဲ့ အဘွားကြီးတို့ လင်မယားရှိကြပါတယ်။

သတ်ပုတ်မှုမရှိတဲ့နေ့မှာတော့ အနည်းဆုံး ပါးစပ်နဲ့ပဲ စကားများ
တတ်ကြတာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

အများအားဖြင့်တော့ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး နပမ်းလုံး သတ်ပုတ်ကြတာ
များပါတယ်။

သူတို့အိမ်ကလဲ ကြမ်းပြင်မှာ လမ်းလျှောက်သွားတာတောင်
တကျွတ်ကျွတ်မြည်နေတဲ့ ကြမ်းခင်းမှာ နပမ်းလုံးတော့ ဝုန်းဒိုင်းကြလို့
နေပါတော့တယ်။

ဒီလိုနဲ့ တစ်နေ့မှာတော့ ညဉ့်ကိုးနာရီလောက်မှာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။
အဘိုးကြီး အဘွားကြီးတို့ လင်မယားမှာ ရန်ထလို့ ဖြစ်ကြပြန်ပါတော့တယ်။

ထုံးစံအတိုင်းပဲ နပမ်းသတ်လုံးကြပါတယ်။ ဘယ်လောက်ထိ
သဲကြီး မဲကြီးနိုင်သလဲဆိုတော့ ထွန်းထားတဲ့မီးခွက်ပါ မှောက်ပြီးတော့
ခါးဝတ် လုံချည်တွေပါကွာကျတဲ့အထိ သတ်ပုတ်ခဲ့ကြပါတော့တယ်။

သူတို့ဟာ သတ်ပုတ်ရင်းက ကြာတော့ မောပမ်းလှတာကြောင့်

မောပြီး နားလိုက်ကြတယ်။ ပြီး လုံချည်တွေ ရှာကြရာ မတွေ့ဘူး ဖြစ်နေရတယ်။ ဒီမှာ အဘွားကြီးက အဘိုးကြီးဆီက မီးခြစ်တောင်းရင်းနဲ့ မီးခြစ်ခြစ်ကာ လုံချည်ရှာရင်းနဲ့လဲ ဆက်လက် မြည်တွန်တောက်တီးပြီး နေခဲ့ပါတယ်။

အဘိုးကြီးကလည်း...

‘မင်းတော်ကွာတော်...’

ပြောရင်း လုံချည်ပျောက်ကို စမ်းရှာရင်းနဲ့ မှောင်ထဲမှာ ရှာမြဲရှာဖွေ နေဆဲပဲဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီမှာ အဘွားကြီးကလည်း အဆက်မပြတ် မြည်တွန် တောက်တီးပြီး စကားများကြပြန်ရာက နပမ်းလုံးသတ်ကြပြန်ပါတော့တယ်။

အဲဒီမှာ အိမ်နီးချင်းတွေမှာ မနေသာတော့ဘဲ ဖျန်ဖြေဖို့ရာ မီးခွက် တွေ ကိုယ်စီနဲ့ ရောက်ချလို့ လာခဲ့ကြပါတော့တယ်။

ပြီး.. ရန်ပွဲကို ဖျန်ဖြေပေးကြရပါတယ်။ အဲဒီလို ဖျန်ဖြေကြတဲ့ အခါမှာတော့ လာခဲ့သူအားလုံးတို့မှာ မရယ်ဘဲ မနေနိုင်ဘဲ တစ်ခိဖြစ် ကာသာ ဖြစ်လို့ နေခဲ့ကြရပါတော့တယ်။

အဲဒီမှာ ဖိုးမောင်က...

‘ဟာ.. အဘိုး အဘိုးလုံချည်က အမေကြီးလုံချည်လိုပဲ အထက်ဆင်ကြီးနဲ့ပါလားဗျ...’

‘ဟေ...’

ဖိုးမောင် အပြောကို အဘိုးကြီးမှာ အာမေဋ်တိုက်ရင်းနဲ့ သူတို့မှာ ဝတ်ဝားကြတာကို သူတို့ ပြိုင်တူပြန်ကြည့်လိုက်မိကြပါတော့တယ်။

ကြည့်တော့ အဘိုးကြီးက အဘွားကြီးလုံချည်ကို ဝတ်ထားတာ တွေ့လိုက်ရပါတယ်။

အဘွားကြီးကလည်း အဘိုးကြီးလုံချည်ကို မှားဝတ်ထားတာ တွေ့လိုက်ရပါတယ်။

ဒါကြောင့် ရှက်ရှက်နဲ့ပဲ ကမန်းကတန်းနဲ့ပဲ ကပျာကယာ ယောင်ယမ်းပြီးမှ ပြိုင်တူ ချွတ်ချလိုက်ကြပါတော့တယ်။

ပြီး.. ချက်ချင်း လဲလှယ်ဝတ်လိုက်ကြပါတယ်။ ဒီတော့မှ အဘိုးကြီးက...

'အမယ်လေးဟဲ့နော်.. လုံချည်ကို မှားဝတ်တာ ရှက်လို့ ယောင်ပြီး တစ်ခါချွတ်လဲလိုက်တာ အခုဟာထက် နောက်ဟာဆိုးသလို သာပြီးရှက်ဖို့ ကောင်းလှပါကလား...'

ဆိုတော့...

အားလုံး ဝိုင်းရယ်ကြပါတယ်။

အဲဒီမှာ တစ်ယောက်က 'ဒါကို အစမသိဘူးလားဗျ' ဆိုတော့...

ဒါကို အဘိုးကြီးက...

'ဟေ့.. ပြောတာမရဘူးလားကွ..'

'ဘာလို့ရရမှာလဲဗျ.. ဘာ.. ခုမှ...'

အဘွားကြီး ခေါင်းငုံ့ထားတယ်။ ဒီတော့ အဘိုးကြီးက ဆက်ပြောတယ်။

‘သူများ ဒုက္ခရောက်တာကိုများ မင်းတို့ကကွာ...’

‘တို့ကတော့ ဒါမျိုးဖြစ်တာ ပျော်တောင်ပျော်သေးတယ်ဟေ့...၊ ပျော်တောင်ပျော်သေးတယ်...’

သူတို့က စလို နေကြပါတယ်...၊ ဒီတော့ အဘိုးကြီးမှာ သူ့အများ သူသိပြီး လေသံခပ်ပျော့ပျော့နဲ့ပါ...။ အဘိုးကြီးက...

‘ဟေ့ကောင်တွေ သွားကြ... သွားကြ...၊ တို့က ရှက်လှပြီကွ...၊ မင်းတို့က တယ်ခက်လှတဲ့ ကောင်တွေပါလားကွာဟေ့...’

ဆိုပြီးတော့ မျက်နှာကို ဝှက်လို့ ထားလိုက်ပါတယ်။

ဒါကြောင့် မိုးမောင်တို့မှာ အလိုက်သိသိနဲ့ပဲ အူနိပ်ပြီး ပြန်လာခဲ့ ကြပါတယ်။ သို့လာစဉ်မှာပဲ တစ်ယောက်က...

‘ပျော်တောင်ပျော်သေးတယ်ဟေ့...၊ ပျော်တောင်ပျော်သေးတယ်’ သံပြိုင်သီဆိုလိုက်ကြပါတယ်။

ထူးခြားတာက အဲဒီက စကား သူတို့ဟာ နောက်နောင် ရန်ပြန်ဖြစ်ကြတာ မတွေ့ရတော့ဘူး ဆိုတာပါပဲလေ...။

**** * * * * *

(၉၂) ဒီလိုပါင်ရာ

ဟိုလွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းလေးငါးရှစ်ဆယ်ကပဲ ဖြစ်ပါတယ်။
 အဲဒီအခါကာလအကြောင်းအရာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ကြုံရတဲ့အဖြစ်ပါ။
 တစ်နေ့တုန်းက ဖြစ်ပါတယ်။

ဖိုးမောင်က ရုံးတစ်ရုံးသို့ သွားရောက်ပြီးတော့ ရုံးစာရေးနဲ့
 စကားစမြည် ပြောနေခဲ့ရာက...

‘ဟာ.. ဒီကနေ့ကဖြင့် အမှုတွေက ရှုပ်ယှက်ခပ်နေတာပဲဗျ..၊
 ဝန်ထောက် မင်းကလဲ ဒီပြင်အမှုတွေထက် ကိုကြက်တောနဲ့ မစာဥတို့
 လင်မယားတို့ ကွာလိုကြောင်းအမှုကို ရှေးဦးစွာ စစ်ဆေးလိုပါတယ်
 ဆိုပါတယ်။ နောက်တော့လဲ ကိုကြက်ဆင်ဆိုတဲ့ တောင်သူကြီးတစ်ယောက်
 က သူ့ခြံကို ကျွဲဝင်ပြီး ဖျက်ဆီးတာနဲ့ လျော်ကြေးရလိုကြောင်း တောင်းဆို
 ထားတဲ့ အမှုလဲ ရှိသေးတယ်ဗျ..’ ဆိုပြီးတော့ စကားစပ်ဆက်ရာတွေ
 ပြောနေကြစဉ်မှာ ပဲ (၁၁)နာရီထိုးခဲ့တာကြောင့် ရုံးမှာ အမှုသည်တွေ
 စည်ကားလို့ လာခဲ့ပါတော့တယ်။

လူတွေမှာ ကြပ်ညပ်လို့ လာခဲ့ပါတော့တယ်။

အဲဒီမှာ ရုံးစာရေးမှာလည်း တရားသူကြီးလာချိန်နီးပြီ ဆိုပြီးတော့
 မိမိနေရာ အလုပ်ခွင်သို့ သွားပြီးတော့ အလုပ်လုပ်လို့ နေနေခဲ့ပါတယ်။

နောက်များမကြာမီမှာဘဲ တရားသူကြီးဟာ တရားခံစစ်ဆေးဖို့ရာ
 တရားခွင်ပေါ်ထိုင်ပြီး ကြားနာလို့ နေခဲ့ပါတော့တယ်။

အဲဒီအခါမှာ ပထမစစ်ဆေးမှာဖြစ်တဲ့ ကိုကြက်တောနဲ့ မစာဥတို့

အမှုအတွက် တရားလိုဖြစ်တဲ့ ကိုကြက်တောကို စာရေးကြီးက ကျယ်လောင်တဲ့အသံနဲ့ 'ကိုကြက်တော'လို့ အော်ခေါ်လိုက်ပါတယ်။

အဲဒီမှာ တောင်သူကြီး ကိုကြက်ဆင်မှာ သူ့ကိုခေါ်တယ်ထင်ပြီး ရုံးခန်းထဲ ပြေးဝင်သွားလိုက်ပါတော့တယ်။

စာရေးကြီးကလဲ ခေါ်ပြီး ခေါင်းငုံ့ပြီးတော့ သူ့စာသူ ရေးလို့နေခဲ့တယ်။ ကိုကြက်ဆင်ရော လာခဲ့တာ။ ဒါကို မသိလိုက်ပါဘူး။

တရားသူကြီးကလဲ ဝင်လာသူကို ကိုကြက်တောလို့ပဲ ထင်မှတ် နေလိုက်ပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ မတ်တတ်ရပ်နေပြီး လက်အုပ်ချီနေတဲ့ ကိုကြက်ဆင်ကို...

'မောင်မင်း ကြက်တောခင်ဗျား ဘာသိသလဲ...'

ကိုကြက်ဆင် - 'ကြက်တောလားဘုရား...'

တရားသူကြီး - 'အေး... မင်းဘာသိလဲ...'

ကိုကြက်ဆင်စိတ်ထဲမှာတော့...

'ဪ ငါတောသားကို ကြက်တွန်တာကို ဘယ်လိုလဲဆိုတာ သိချင်လို့ မေးတာ ထင်ပါရဲ့လေ' အောက်မေ့လိုက်ပါတယ်... ဒါကြောင့်...

ကိုကြက်ဆင် - 'ကြက်တွန်တာလားဘုရား...'

တရားသူကြီး - 'အေး... ဟုတ်တယ်...၊ မြန်မြန်လုပ်စမ်းကွယ်...'

ကိုကြက်ဆင် ပြုံးလိုက်ပြီးတော့ 'အောက်အီးအီးအွတ်လို့ တွန်ပါတယ် ဘုရား...'

တရားသူကြီး - 'ဟေ...'

(၉၃) မြည်တဲ့ဘုတပပြည်ပါ

တစ်ခါက ဖြစ်ပါတယ်။

အညာသားကြီးတစ်ယောက်ဟာ ရွှေစက်တော်(မန်းစက်တော်)ရာကို ဘုရားဖူးသွားခဲ့ပါတယ်။

သူဟာ ဘုရားဖူးသွားရင်နဲ့ လမ်းစရိတ်လည်းကျေအောင်ဆိုတဲ့ သဘောနဲ့ ရွှေစက်တော်ဘုရားပွဲမှာ ရောင်းချဖို့ရာ လက်ဖြစ် အညာစောင်ထုပ်ကြီးတစ်ထုပ်ကိုလည်း ယူလို့ လာခဲ့ပါတယ်။

သူဟာ ရွှေစက်တော်ဘုရားသို့ ရောက်တဲ့အခါမှာတော့ ပထမအောက်စက်တော်ရာဘုရားကို အရင်တက်လို့ ဖူးပါတယ်။

ပြီး... နဂါးဘုရားခေါ် အောက်စက်တော်ရာကို ဖူးပြီးတဲ့အခါမှာတော့ သူဟာ အထက်စက်တော်ရာကို ဖူးဖို့ရာ တက်ခဲ့ပြန်ပါတယ်။

အထက်စက်တော်ရာမှာ မြင့်လှတာကြောင့် စောင်ထုပ်ကြီးကို ထမ်းပြီး တက်လာရတဲ့ သူ့အတွက်တာမှာ ပင်လဲ ပင်ပန်းခဲ့ ဝန်ကလဲ လေးလှတာကြောင့် သူ့မှာ တက်ရင်း မသက်မသာဖြစ်လို့ လာခဲ့ရပါတော့တယ်။

ဒီလိုနဲ့ သူက အထက်စက်တော်ရာရဲ့ အထက်သို့ ရောက်တဲ့အခါမှာတော့ မောပမ်းတကြီးနဲ့ သူ့ရဲ့ စောင်ထုပ်ကြီးကို နံဘေးသို့ ပစ်ချလိုက်ပါတော့တယ်။

ပြီး... ပုဆန်ပေါက် ဦးချကန်တော့လိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့မှ...

အဲဒီစက်တော်ရာဘုရားမှာ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ ခြေတော်ရာအစစ် ဖြစ်တာကြောင့် ဆုတောင်းတိုင်း ပြည့်တယ်ဆိုတဲ့ ရုပ်မိရုပ်ဖတို့ရဲ့ စကားကို သတိရလို့ လာခဲ့ပါတယ်။

ဒါကြောင့်...

'လေးတဲ့ဝန် ပေါ့ပါစေ့နော် မန်းရွှေစက်တော်' လို့ နဘောကာရန်နဲ့ အကြိမ်ကြိမ် အခါခါ ဆုတောင်းလိုက်ပါတယ်။

ပြီး.. သူ့အနားမှာ ချထားတဲ့ စောင်ထုပ်ကြီးကို ကြည့်လိုက် ပါတယ်။

'ဟာ..'

အဲဒီမှာ ဘယ်သူက မသွားမှန်း မသိလိုက်တော့ပါ။ စောင်ထုပ် ကြီးမှာ ပျောက်လို့နေခဲ့ပါပြီလေ...။

အဲဒီအခါမှာတော့ လေးတဲ့ဝန် ပေါ့ပါးသွားပေမယ့် သူ့စိတ်ထဲက တော့ မကျေနပ်လှပါ...။

ဒါကြောင့် ထပ်ပြီး သူ ဆုတောင်းလိုက်တာကတော့ ဒီလိုပါ...။

'အဲဒါကတော့ မကောင်းဘူးနော်..၊ မန်းရွှေစက်တော်' ဆိုတာ ပါပဲလေ...။

(၉၄) ပပိုက်ပါရပါစေနဲ့

တစ်ခါက ဖြစ်ပါတယ်။

ဖိုးမောင်တို့ရွာမှာ တိုင်းရင်းဆေးဆရာကြီးတစ်ဦး ရှိပါတယ်။

သူ့ရဲ့အမည်က ဦးဘမောင် ဖြစ်ပါတယ်။

သူ့ကို လူကြီးလူငယ်မရွေး ချစ်ကြောက်ရိုသေကြပါတယ်။

ရပ်ရွာအတွက်လဲ အားကိုးအားထား ပြုကြရပါတယ်။ 'အဘဆရာ' လို့လဲ ခေါ်ကြပါတယ်။

ဆရာကြီးဟာ အသက်လည်းကြီးလှပါတယ်။ အတော့်ကို အသက်က ရနေခဲ့ပြီလဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ပြီး.. သူဟာ တိုင်းရင်းဆေးပညာမှာလဲ တကယ် နှံ့စပ်လှသူ လည်း ဖြစ်ပါတယ်။

နွယ်မြက်သစ်ပင် ဆေးဖက်ဝင်အောင် တကယ့်ကို အသုံးပြုနိုင်စွမ်း သူလည်း ဖြစ်ပါတယ်။

ပြီး.. သူကလည်း စာစုံလည်းဖတ်သူ။ ပြီး.. နှံ့လည်းနှံ့စပ်သူ လည်း ဖြစ်ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ဆရာကြီးရဲ့ ချီးယွင်းချက်မှာတော့ အရက်ကို နှစ်နှစ် ခြိုက်ခြိုက် သောက်သုံးတတ်တာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ဒါကို ဘယ်သူမှလဲ မပြောရပါ..။ တစ်ရွာလုံးကလည်း ချစ်ကြောက်ရသူသာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ပြီး.. ပြောလို့လဲ ဘယ်လိုမှ ရမယ်မထင်ပါဘူး ဆိုကြပါတယ်။

(၉၅) ဒါ့အတော်ပဲ

တစ်နေ့တုန်းတ ဖြစ်ပါတယ်။

စာရေးမလှလှလေးတစ်ယောက် ရှိပါတယ်။

သူမဟာ သူမရဲ့ စားပွဲပေါ်က အထမှာ မတော်တဆ တိုက်ချလိုက် မိတဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေကို သူမရဲ့ အရာရှိရဲ့ စားပွဲထက်ဆီသို့ အလျင် အမြန်ဆုံးနဲ့ပဲ ပြန်ကောက်တင်လိုက်ပါတယ်။

ပြီးတော့မှ အရှက်ပြေနဲ့...

‘ကျွန်မ စိတ်ညစ်တယ်...’

ညည်းလိုက်တော့ လူကြီးက...

‘ဘာဖြစ်လို့လဲကွ...’

‘ဒီနေ့ ဘာပဲလုပ်လုပ် အမှားအယွင်းတွေချည်း လုပ်နေမိတယ်...၊ မလုပ်သင့်တာတွေချည်း လုပ်နေမိပုံရတယ်ရှင်’

အဲဒီအခါမှာတော့ လူကြီးက...

‘ဒီလိုမဟုတ်တာတွေချည်း ဖြစ်နေတယ်ဆိုရင် ဒီည မင်း အားလုံး...၊ တို့ညစာကို အတူစားကြရအောင်လို့လေ...’

‘ရှင်...’

‘ဒီလိုပါ... ကိုယ့်ယုံကြည်မှုတွေနဲ့ ကိုယ့်လုံခြုံနေမှုသာ ဖြစ်ကြတာရဲ့ ရွှင်မြူးရောဘက်ခြမ်းကို မြင်တွေ့နိုင်ကြလိမ့်မယ်တဲ့ကွ...’

(၉၅) ဒါဆိုအတော်ပဲ

တစ်နေ့တုန်းက ဖြစ်ပါတယ်။

စာရေးမလှလှလေးတစ်ယောက် ရှိပါတယ်။

သူမဟာ သူမရဲ့ စားပွဲပေါ်က အထမာ မတော်တဆ တိုက်ချလိုက် မိတဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေကို သူမရဲ့ အရာရှိရဲ့ စားပွဲထက်ဆီသို့ အလျင် အမြန်ဆုံးနဲ့ပဲ ပြန်ကောက်တင်လိုက်ပါတယ်။

ပြီးတော့မှ အရှက်ပြေနဲ့...

'ကျွန်မ စိတ်ညစ်တယ်...'

ညည်းလိုက်တော့ လူကြီးက...

'ဘာဖြစ်လို့လဲကွ...'

'ဒီနေ့ ဘာပဲလုပ်လုပ် အမှားအယွင်းတွေချည်း လုပ်နေမိတယ်...၊ မလုပ်သင့်တာတွေချည်း လုပ်နေမိပုံရတယ်ရှင်'

အဲဒီအခါမှာတော့ လူကြီးက...

'ဒီလိုမဟုတ်တာတွေချည်း ဖြစ်နေတယ်ဆိုရင် ဒီည မင်း အားလုံး...၊ တို့ညစာကို အတူစားကြရအောင်လို့လေ...'

'ရှင်...'

'ဒီလိုပါ...၊ ကိုယ့်ယုံကြည်မှုတွေနဲ့ ကိုယ့်လုံခြုံနေမှုသာ မကြံစဉ်ရဲ့ ရွှင်မြူးစရာဘက်ခြမ်းကို မြင်တွေ့နိုင်ကြလိမ့်မယ်တဲ့ကွ...'

ရှင်..

ဒီလို ပလန်နီဆိုကောင်နာက ဆိုခဲ့တယ်ကွ..

အဓိပ္ပာယ်က..

မင်းတည်ငြိမ်ဖို့ သတိပေးတာ..၊ ပြီးတော့

ဟုတ်ကဲ့..

*ကိုယ့်ကိုယ်ရယ်ရအောင် လုပ်ပေးတဲ့လူတွေ အနားမှာ အရူး
တစ်ပိုင်းဖြစ်မနေစေနဲ့တော့လို့လဲ ဂေးလီနီက ဆိုတယ်ကွ..*

အဓိပ္ပာယ်က..

*ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တည်ငြိမ်ဖို့ပါကွာ..၊ မင်းလုပ်ရှားနေတယ်
မဟုတ်လား..*

ဟုတ်...

ကျန်းမာချမ်းသာကြပါစေ

အောင်ထွန်းဝေါ်

ပြီးပါပြီ

၂၆-၁၂-၂၀၀၉
